

VYSVĚTLENÍ TEXTŮ BIBLE

Příloha k dílu Janovu obsahující pokyny o osobách v evangeliích jako i vysvětlivky temných textů Písma a rozporů ve čtyřech evangeliích, též podrobnější zprávy o historických místech v Palestině, která se vyskytují ve Velkém evangeliu Janově.

Podle zlepšeného novotisku z r.1919 (jazyk. úpravy) ze sbírky spisů vydávaných Novosalemskou společností Bietigheim Württemberg.

Prvé vydání 1935 nákladem kruhu přátel Novosalemského světla BRNO.

Popis osoby LAZAROVY

Přijato od Pána skrze Jakoba Lorbera 26.června 1847

Prosba:

„Ó, Pane, přelaskavý svatý Otče! Je-li to Tvá svatá vůle, potěš naše srdce popisem osoby Svého přítele Lazara, bratra Marie a Marty, jehož jsi – na zlost duchovním držitelům moci v Jeruzalémě – probudil ze smrti a s nímž jsi po jeho probuzení seděl u stolu.“

„Milý, slova chtivý /Wortennig/, nejsi přece portrétista, a přece si přeješ ode Mne právě popis osoby Lazara, bratra Marie a Marty. Ale protože jsi Mne již o to prosil, mohu ti tento popis dát. Hle, Lazar byl velmi podobný tvému bratru Ondřejevi, jenže byl o deset let mladší, než je tvůj bratr nyní, a co do vnějších statků byl mnohem bohatší než tvůj bratr a jeho srdce lpělo ještě více na zevnějším lesku bohatství než srdce tvého bratra, jež však v jistých dobách také na něm velmi silně lpí, často mnohem silněji než na Mně.

Lazar měl tedy s oběma svými sestrami převeliké bohatství a spravoval je velmi dobře a byl při tom velmi spravedlivý a nejvyšš svědomitý a staral se o vnější záležitosti s touž pečlivostí jako jeho sestra Marta o záležitosti domácí.

Byl to muž dokonale znalý zákonů a žil také přísně jako Žid podle zákona, mnoho si zakládal na příštím Mesiáši, měl však o Ném jen velmi hmotnou, mezi Židy zcela obvyklou představu.

Ale nicméně si zakládal velice na Ježíšovi, to je tedy na Mně, a považoval Mne za největšího proroka po Eliáši, mnohdy ovšem také za vyššího než Eliáš a měl ze Mne převelikou radost. A když jsem přišel k němu, odložil vše stranou a věnoval svůj čas pouze Mně a rozhovořil se velmi rád o prorocích, a zejména o Mesiáši, který má přijít, nemohl jen dobře pochopit a plně přijmout, že za oním zaslíbeným Mesiášem bych mohl být Já, jelikož jsem mu byl pozemsky až příliš chudý, pročež mi nejednou nabízel, že Mi dá, jsem-li skutečně Mesiášem a jako takový potřebuji světské statky, úplně k volnému používání veškeré své velké bohatství.

Ale když jsem ho probudil ze smrti a on znovu zcela oživen Mne opět poznal, tu pak ovšem zmizely všechny pochybnosti o Mé mesiášské hodnosti a k největší zlobě zákoníků a farizeů vele-

bil ve Mně přímo Boha. Proto byl, zejména po Mém – pro velekněze nadmíru pohoršlivém zmrtvýchvstání – právě veleknězi, farizeji a zákoníky tak pronásledován, že za několik let poté prodal všechny své statky Římanům a odstěhoval se pak s oběma svými sestrami do Egypta, kde vedl zcela Mně zasvěcený život, učinil mnohé Egyptany pravými křesťany a v nejhořejším zadním Egyptě založil obec, která trvá ještě dodnes.

Lazar však byl již za všech dob (tedy také dříve) velice dobročinným a pořádal malé hostiny spíše pro chudé než pro bohaté, ačkoliv ani oni nebyli vyloučeni. Přitom žil cudně a stále ve svobodném stavu, tak jako obě jeho sestry, ačkoli byly velmi krásné a nadmíru bohaté. Maria, než Mne poznala, užívala sice o něco více světa než Marta, ale když Mne poznala, uhasla v ní ihned touha po světě a rozkoši a vedle Mne nebylo již v jejím srdci pro jiného místo.

Chceš-li vidět Lazara nyní zcela v jeho osobnosti před sebou, představ si svého zmíněného bratra s temným vousem ve starozidovském oděvu a můžeš si skutečně dát vymalovat dokonalý obraz. Více k osobnosti tohoto velevýznamného bratra ti říci nemohu, protože ses tázal jen na jeho osobnost, což ti však také postačí a může to být k tvému užitku. Amen.

PONTSKÝ PILÁT

/a vidění, jež měla jeho žena ve snu/

28.června 1847

To je dobrá otázka, která je hodna dobré odpovědi, a tak tedy následuje také odpověď:

Pontský Pilát, dokonalý Říman, byl za Tiberia správcem země židovské a sídlil v Jeruzalémě. Tento Říman, nepřítel nadmíru pyšného židovského kněžstva, pohlížel tudíž, i když se skrytým, nicméně však zcela zvláštním zalíbením na všechny ty, kteří dovedli této jím nadmíru nenáviděné židovské kněžské kastě vmést příležitostně v tvář pepnou pravdu, a hledalo-li potom kněžstvo u něho v té věci právo, pořídilo ovšem pramálo, a ještě muselo většinou s nepořízenou a s hanbou odejít, což bylo také jednou z hlavních příčin, proč Pilát a Herodes byli téměř ve stálém nepřátelském napětí, neboť vysoké kněžstvo bylo s Herodem stále v nejlepším přátelském poměru, a proto také nikdy neopomnělo podezírat Piláta u Heroda.

A právě proto se však toto vysoké kněžstvo velmi často radilo, jak by Mne chytilo a okázale odevzdalo římskému soudu, leč nemohlo přijít nikdy na nějaký pádný důvod.

Když jsem však vykonal známý vjezd a také vyhnal kramáře z chrámu a probudil Lazara a veškerý lid začal volat Hosana, bylo toto vysokému kněžstvu příliš mnoho. Usneslo se, že Mne skutečně chytí a předvede Pilátovi jako protistátního povstalice. Bude-li Mne soudit, pak ať zůstane nepomstěn, nebude-li Mne však soudit, označí ho kněží u samého císaře jako podezřelého člověka, přičemž by jim byl Herodes s radostí nápomocen.

Pilátovi sice nezůstal tento plán utajen, jen nevěděl, jaké opatření by měl proti němu učinit, proto se rozhodl s touto věcí raději vyčkat. Ale zatímco ještě rozvažoval, co učiní, kdyby mu vysoké kněžstvo skutečně vyvedlo tento smělý čin s pověstným Ježíšem, tu již také přišli s tímto zajatcem a žádali neodkladný soud. Pilát – zcela jako z nebe spadlý – se sice otázel hromovým hlasem: „Čeho se dopustil tento spravedlivý, na němž já žádné viny nenalézám?!“, ale kněžstvo a jejich podplacení přívrženci křičeli ještě desetkrát hůř: „Je to svůdce lidu, buřič, hanobitel sabatu, rouhač a vydává se za Syna Boha živého! To vše zasluhuje podle našich zákonů, které Řím respektuje, a také podle zákonů císaře v nejvyšším stupni smrt, a proto ho dej ukřižovat, jinak jsi nepřitelem císaře!“

Tato výzva ovšem Piláta zarazila a skutečně nevěděl, co tu učinit. Tu pomyslel ve spěchu u sebe: nelze nic jiného učinit, než se při této až příliš málo předvídané špatné věci tvářit spokojeně a ve jménu nepředvídatelného osudu svolit k tomu, co od něho žádá tato jemu nyní nadevšecko nenáviděná kněžská kasta. Ale vtom ho právě dala zavolat jeho žena Tulia Inocentia a potají mu oznámila, že jasně viděla, že se tento Ježíš sem vznášel na oblacích nebes, doprovázený nesčetnými myriádami přenádherných geniů /andělů/ a všichni hromovým hlasem volali: „Sláva našemu velikému Bohu, sláva Věčnému, Všemohoucímu, Vítězi nad smrtí a peklem! Běda však Jeruzalé-

mu, běda vám, kteří v něm bydlíte, vašim osudem bude věčná smrt, věčné zničení, protože Ježíše nepoznáváte a soudíte Ho a křížujete! Tomuto jedině spravedlivému vši spravedlnosti budiž navěky čest, sláva a všechn Boží hold!“ Poté shlédl tento Ježíš dolů k Zemi a hled, tu se vzňal celý okrsek zemský a vše bylo v ohni a vše, co dýchá, bylo tímto ohněm stráveno. Proto, milý Piláte, neměj nic s tímto spravedlivým!“

Toto vyprávění zarazilo mocně Piláta, jenž jako Říman příkládal velkou důležitost podobným jevům, takže se rozhodl, že s Ježíšem nepodnikne již nic dalšího, než že ho odevzdá soudu Herodovu, který v takovýchto sporných věcech měl také jus gladii, podle něhož mohl také dát setnout Jana. Herodes však tušil, odkud vítr vane a věděl velmi dobře, že mu byl všechn lid kvůli Janovi nepřátelský, takže kdyby nyní usmrtil také Ježíše, lid by ho roztrhal. Proto poslal Ježíše, kterého mnozí považovali za Krista (Mesiáše), pěkně zase zpět k Pilátovi.

Pilát se pokusil nyní všemi prostředky Ježíše osvobodit, ale veškeré jeho úsilí bylo marné, až konečně v nejvyšším rozhořčení si veřejně myl ruce a pravil: „Nechci mít žádné viny na krvi tohoto spravedlivého, vy však máte sami zákon, vezměte ho a sudte ho!“ Tu vzkřikli vysocí kněží: „Krev jeho nechť přijde na nás a na naše děti! My však nesmíme své ruce potřísnit krví, proto nám dej římské vojáky!“

Když Pilát toto uslyšel, vzpomněl si na starý obyčej, podle kterého o Velikonocích musel být židovskému lidu vydán na svobodu jeden zločinec, proto se obrátil ještě jednou na dav nepřátel Ježíšových a prohlásil, že v důsledku tak krátkého vyšetřování nemůže na Ježíši nalézt naprosto žádnou vinu, že je tudíž nutno, má-li se vynést správný a zcela spravedlivý rozsudek, vyslyšet tohoto člověka dále a po všech stránkách vyšetřovat; zároveň však je beztoho obyčejem o slavnosti vydat lidu jednoho zločince na svobodu. Dává jim tedy Ježíše, jehož vina není ještě prokázána a Barabáše, pověstného vraha a lupiče, aby svobodně volili, kterého z obou chtějí, Všichni však křičeli: Barabáše! Ale to bylo právě, co si vlastně Pilát přál věda dobře, že rozčilený dav kněží nebude volat o svobodu pro Ježíše, kterého se domníval osvobodit jen tím, že budou-li mít na svobodě Barabáše, přijde pak na jeho místo do vězení Ježíš, a tak může být časem všemu odpomoženo, neboť předně kněžím by tím byla ucpána huba a za druhé mohl by tím kněžím u římského dvora položit znamenitou hráz, kterou by těžko prolomili.

Myšlenka a vůle zemského správce byla dobrá, ale když všechn dav po propuštění Barabáše jen tvrdošijněji trval na ukřížování a nechtěl o žalářování Ježíše ani slyšet a Piláta nazval zbabělcem, tu byl Pilát v nejvyšším stupni rozhořčen a pravil „Bídáci, vezměte si tohoto zločince, jenž je spravedlivější než vy a tito vaši kataní! Táhněte a učiňte s ním, co chcete, mé svědectví o něm a o vás bude vlastnoručně následovat!“ S těmito slovy se vzdálil a odevzdal jim Ježíše, kterého pak velekněží pomocí katanů dali, jak známo, uchopit a ukřížovat.

Co Pilát učinil dále, je vám známo, jakož i to, že vyhověl přátelům Ježíšovým v tom, co od něho požadovali. Že však se Pilát a jeho žena později stali tajně sami křesťany a že Pilát svým přesným popsáním velmi podezřelého židovského kněžstva přispěl velice k tomu, že asi za třicet let poté byl Jeruzalém Římany zcela zničen a Židé byli rozprášeni do celého světa, to je nyní ovšem jen nemnohým na Zemi známo, vám však je to oznámeno proto, abyste ubohého Piláta neproklínali, jako to stále činí tisíce a miliony, ač nyní máte také docela dobře vědět, co se tu vše muselo stát podle Mého věčného úradku, jak jsem to zcela otevřeně pověděl dvěma učedníkům jdoucím do Emaus, abych jim ukázal, co chtěl Bůh, a aby poté mírnili svou neomezenou nenávisť vůči kněžím.

Vy sice nemáte nenávisť k Pilátovi, ale nicméně přece se vám zdá být trochu „ztraceným chlapem“, který by Mne mohl snadno zachránit, kdyby jen býval tomu zcela vážně chtěl. Leč přitom neuvážíte, že Bůh se nikterak nemusí dávat zachraňovat z nějakého nebezpečí přebohým, slabým člověkem! Nebo se skutečně domníváte, že by Pilát byl s to provést něco takového, aby zachránil Toho, Jenž prikazoval moři a větrům a Jenž je jediným věčným Zachráncem všech lidí a duchů?

Ó, hleďte, to a ještě tak mnohé je u vás ještě velmi slabé a ještě silně babylonské (římské)! Vždyť Písmo muselo být naplněno, a tak bylo na kříži odpuštěno všem, kteří nevěděli, co činí. Je-li tomu tak, nechte pro příště ubohého Piláta přece také poněkud více žít, než tomu bylo doposud u vás. Amen.

To pravím vám, abyste Piláta v budoucnosti nesoudili. Amen, amen, amen.

PODROBNÉ ZPRÁVY O POLOZE MÍST V PALESTINĚ, KTERÁ JSOU UVEDENA V EVANGELIU JANOVĚ A VE STARÉM ZÁKONĚ

29.března 1864

Jelikož ses Mě již několikrát tázal, zda jména míst a také jejich poloha jsou stanoveny tak, jak to uvádějí někteří cestovatelé a vydavatelé map a jak se vyskytují zejména v zelené knížce (Biblický zeměpis pro školy a rodiny), v níž čteš právě nyní po nějakou dobu denně. Tu ti musím ihned podotknout, že od Mého času není již, a to v celé zemi židovské, téměř ani jediné místo, na které vstoupily nohy Mé a Mých apoštolů, ať už mají tato místa a obce nyní jména jakákoliv, neboť čtná místa byla mnohými pozdějšími pohany, kteří pronikli do těchto krajin tak zpustošena, že by nyní již nikdo nemohl ani zdaleka říci: Hleď, to je ono místo, na němž anebo v němž Pán to či ono učil a konal v přítomnosti Svých apoštolů. Jediný Betlém je ještě asi na témž místě a za údolím na jedné hoře někdejší Mnou popsáný hrad Davidův, z něhož však je také jen tu a tam ještě několik volně ležících kamenů. V této době stojí na tomto místě klášter s kostelem, jehož obyvatelé v hnědých kutnách se dobře vyznají v tom, aby za peníze podělovali zbožné poutníky všelikými relikviemi.

Z polohy Jeruzaléma nelze přijmout za pravou více než osminu onoho místa, kde stál kdysi velký Jeruzalém. Z obce Betánie nelze již nalézt ani nejmenší stopy. Na hoře Olivetské stojí ještě malé bydliště s několika zříceninami, které se nazývají Betanie. Za Mého času slul příbytek a hospoda na hoře Olivetské, jež patřily Lazarovi, Malá Betanie, kterážto osada se však nazývala dříve Betfage. Rovněž není již ani stopy po Emauzích u Jeruzaléma.

Jak velice se změnila místní poloha Jeruzaléma, dokazuje to, že hora Olivetská, která má nyní také již zcela jinou polohu než tehdy, je nyní téměř zcela východně od nového tureckého Jeruzaléma, zatímco starý Jeruzalém byl z největší části spíše na východ než na západ od hory Olivetské.

V dosti dlouhé době po Mně dal římský císař jménem Justinián Židům dovolení, ano dokonce rozkaz, aby zbudovali Jeruzalém i s chrámem, jehož základní kameny jistě naleznou, právě zase tak, jako byl zbudován za Mého času. Tu se odebral ze všech krajin velký počet velmi zámožných Židů s mnohými staviteli a s dělníky na místo někdejšího Jeruzaléma a chtěli začít vše budovat tam, kde našli jisté stopy někdejšího Jeruzaléma, byli však jedním zbožným mužem žijícím v této krajině, jenž žil podle učení apoštola Filipa a hlásal evangelium podle proroctví jednoho proroka, varování, aby upustili od svého úmyslu, ježto neuposlechnou-li jeho slov, jistě velmi špatně pochodí. (Toto udání je správné, neboť nesmíme si zde představovat nějakou horu. Její poloha byla jen poněkud vyvýšena – asi 25 metrů a kolkolem měla svahy, tedy ani ne zcela na východ, ani ne na západ. Nynější obvody Palestiny byly nově rozděleny teprve později).

Oni se však tomuto proroku vysmáli a jali se na všech místech, kde našli stopy starého Jeruzaléma, kopat a odstraňovat sutiny. Sotva po půldenní práci nastalo silné zemětřesení a brzy poté vyšlehl z nitra země nad celým místem starého Jeruzaléma prudký sopečný oheň a zničil právě nejdůležitější část starého Jeruzaléma tak, že opravdu nezůstaly ani kámen a ani nějaká skála nezničena. Kameny a skály byly na štěrk rozdroleny a odvrženy z místa svého na hodiny cesty daleko tak, že toto místo vypadá ještě dnes jako pustina. Proto nemůže nikdo tušit, že na tomto místě stával starý Jeruzalém. Při tomto výbuchu sopečného ohně zahynulo mnoho tisíc pracujících lidí.

Tento div byl těmi, kdo se zachránili rychlým útekem, oznámen do Říma císaři, a to pod přísahou, že se tak skutečně stalo. On tomuto divu uvěřil, ale po dvou letech chtěl přece zbudovat na

tomto místě velkolepý pomník, aby hlásal potomstvu, na kterém místě stával kdysi velký Jeruzalém.

A opět přišli stavitelé a sochaři na místo starého Jeruzaléma a jali se vyhledávat místo, jež by bylo pro takový pomník nejvhodnější. Nalezli takové místo a jali se kopat základy, leč nedařilo se jim o mnoho lépe než těm dřívějším, neboť opět vyrazil oheň z nitra země a některým z nich ublížil. Ti však, kteří se dali v pravý čas na útěk, vyvázli beze škody a příště se již nepodnikalo nic na zbudování starého Jeruzaléma.

Teprve po více než 600 letech přišli Saraceni z krajiny bagdádské do této krajiny, a na co ze starých měst a městysů na své cestě přišli, vše zničili. I stará města, která tu a tam existovala ještě ušetřena Římany, se musela stát zříceninami a na místě, kde stával Jeruzalém, nezbylo tehdy již nic jiného než na jedné hoře, již bylo později dáno zcela falešné jméno Sión, stará římská pevnostní věž a ze dřeva postavená kaple, která byla již v této době rovněž zcela falešně vydávána a uctívána a také se ještě do dnešního dne uctívá jako místo Mého někdejšího hrobu, a tím se vhání mnoho tisíc poutníků do nejhlubší pověry.

Saraceni zbudovali později západně od hory Olivetské zcela nové město pod jménem Jeruzalém a v této době obdržela také prostrannější a lepší tvářnost kaple, v níž a u níž se zbožní poutníci každoročně holemi a obušky ze samé zbožnosti nezřídka mlátí tak, že to pak kolem kaple vypadá téměř jako na bojišti, a to se děje obyčejně proto, že jedna sekta druhé zakazuje uctívat toho Krista, kterého ona sama jako Boha uctívá.

Řekové nechtějí nic slyšet ani vědět o římskokatolickém Kristu a naopak, a tak, kolik tu sekt, tolik proti sobě nepřátel a při své horlivosti ve víře by se zcela potřeli, kdyby při těchto příhodách turečtí vojíní neudržovali klid a pořádek. Ti to činí proto, že jim tato podívaná vhání do kapes leckjaké spropitné.

To je tedy dnešní hospodářství na tak zvaných svatých místech, a protože jsem toto najisto předvídal, nechal jsem pak také zejména v Galileji, kde jsem strávil většinu doby Svého pozemského života, všechna v evangeliích jmenovaná a známá místa tak zpustošit, že jich nyní biblicky hodně kovaný zeměpisec nemůže nikdy nalézt.

Z jediného města – Tiberias u moře Galilejského – jsou ještě některé zbytky, ale ze všech ostatních obcí, které za Mého času stávaly na březích tohoto moře, není již ani stopy. Mimoto kleslo moře Galilejské na všech stranách tak, že jeho vodní plocha je nyní o dobrou třetinu menší než za Mé doby.

Po mém bydlišti, Nazaretu, není rovněž již ani stopy. Jen v jednom údolí západně od Galilejského moře, nyní několik hodin vzdáleného, je zcela chudá turecká vesnice, kterou prospěchářská víra tamních křesťanů a též Turků vydává a označuje za Mé, kdysi pravé, bydliště. Na místě Mého falešně udávaného někdejšího obytného domu stojí nyní také kostel s malým klášterem, v němž tamější kněžstvo ukazuje ještě všelijaké relikvie z dílny tesaře Josefa, ale ty docházejí u většiny sekt přece jen malé víry, protože každá sekta předstírá, že ona sama vlastní tyto relikvie, zejména katolíci, kteří předstírají, že veškeré relikvie z domu Josefova jsou v Sixtinské kapli v Římě, kam byly přeneseny vzduchem anděly. Ostatní sekty mají beztoho nepatrnější víru v podobné relikvie, a tak dnešní Nazaret dělá se svými svátostmi jen zcela slabé obchody.

Na pobřeží Středozemního moře je dosud nejzachovalejší obec Joppe. Tyrus a Sidon jsou úplné zříceniny, rovněž Sardes a Laodicea. Na místě těchto starých světových měst jsou nyní jen zcela nuzné rybářské chatrče, ve zříceninách se zdržuje všeliká divoká zvěř, šakal a hyena nejsou tu řídkými zjevy a ubozí rybáři musí být při svém lovu až po zuby ozbrojeni.

Ze všech Mnou, zejména v posledním roce Mé učitelské doby, navštívených měst jsou na východním břehu Galilejského moře a údolí Jordánu už jen tu a tam čas od času Beduiny obývané zříceniny, a to proto, že jsou zbudovány ze samých starých, převelice tvrdých čedičových kamenů a již za Mé doby měly stáří téměř 2000 let a byly obývány většinou Řeky a Římany.

Tak je také ještě v Horní Sýrii několik Mnou navštěvovaných obcí, avšak těm lidé nevěnovali pozornost proto, že předně jsou jim příliš vzdálené a za druhé, že se jejich jména nevyskytují v nynějších čtyřech evangelích.

A tak můžeš být s Mým pojmenováním míst celé Palestiny spokojen, neboť jsem je právě již pro předvídané modlářství z jejich existence tak zcela vymazal, že v této době není po nich již ani stopy.

Nejsprávnější je ještě pojmenování údolí Kisjonova při karavanní silnici, která vedla kdysi z Damašku přes Kafarnaum do Tyru a Sidonu. Ale toto údolí, které bylo kdysi těsně při Galilejském moři, je od něho nyní nejméně 3 až 4 hodiny vzdálené a je nyní zcela neúrodnou písčnou stepí.

Rovněž je tomu tak se zátokou Ebalovou a údolím Ebalovým, kde kdysi bylo městečko Genezaret. Nyní je to dosti rozsáhlá písčná poušť, vzdálená od hladiny moře Galilejského téměř dvě hodiny. Za Mé doby mělo tam toto moře odtok a za dob Kanaanitů to byl hlavní odtok Jordánu. Kde Jordán odtéká nyní, byl v oné době jen potok. V pozdějších dobách bylo toto staré údolí Jordánu přesuny půdy zemské, které bývaly v této krajině časté, tak přeloženo a zahrazeno, že v nynější době by žádnému cestujícímu a badateli ani zdaleka nenapadlo, že tu měl kdysi Jordán své řečiště. Za Mé doby bylo toto údolí ještě volnější a procházelo jím jedno rameno Jordánu, leč velkými zemětřeseními a převraty půdy zemské po Mně ztratila se jakákoli stopa.

Těmito převraty půdy zemské, zejména v krajině moře Galilejského, a to v samém dnu tohoto moře, nastalo na mnohých místech přes 200 sáhů hluboké snížení dna, a tak se pak toto jezero na povrchu zmenšilo a Jordán musel si vytvořit hlavní odtok tam, kde mu převraty zemské půdy otevřely širší bránu. V době asi tisíc let po Mně kleslo celé údolí Jordánu až k jeho vyústění do Mrtvého moře vcelku asi o sto stop a rovněž i Mrtvé moře samo a již se nelze snadno dostat po mírném břehu k tomuto moři, jež má nyní mnoho velmi vysokých a příkrých úskalí, takže jen na velmi nemnohých místech se lze dostat ke zkoumání tohoto moře bez života, jež je asi třikrát tak velké jako jezero Bodamské.

Co jsem nyní o tom řekl tobě, to je pravda, vše ostatní je z největší části lidské básně a domněnky. Ostatně v Janově Mnou ti diktovaném evangeliu záleží pramálo na tom, jak se nazývala ona místa a jaká byla jejich poloha, ale vše záleží na životní nauce a na pravdě, jež je obsažena v ní.

Jsou i nyní ještě mnozí blázni, kteří se prou o to, kde byl někdejší starý ráj a kam z něho Adam rovnou utekl a v které zemi zabil Kain Ábela, kam potom uprchl a kde se později usídlil Adam sám. Je tu tolik různých údajů, že by podle nich i duch blízký zdokonalení mohl být uveden v omyl, avšak to je spor o kozí chlup. Co o tom soudit podle pravdy, to je uvedeno v Mé „Domácnosti“ i dílem v Janovi. Vše ostatní je bezcenné, neboť v oné době měla Země zcela jinou podobu a uspořádání, které po dobách Noemových bylo značně změněno, a kdyby chtěl někdo určovat bydliště praotců podle nynější podoby Země, řal by takovým určováním do prázdna, neboť v oněch dobách byla dnešní Sibiř, zejména směrem k východu, jako i střední Asie až na hranice Číny nejvyšší požehnanou a úrodnou zemí. Podívejte se na ni dnes. Shledáte se všude s nejpříkřejším opakem. Sibiř nevykazuje téměř nic jiného než věčný sníh a led a střední Asii, kdysi tak požehnané, se vyhýbají nyní i nejdivočejší a nejdravější šelmy, neboť tu nenalézají nic jiného než písek a kámen, a proto je také ruským poddaným na Sibiř vypovězeným nemožno uprchnout a dostat se přes tyto rozsáhlé pustiny aspoň k předhůří a k výběžku velkého tibetského pohoří, neboť tyto pustiny Střední Asie jsou většinou právě tak nehostinné jako velká poušť Sahara v Africe.

Z toho však plyne, že tato země utrpěla většinou zpupností lidí velkou změnu a nyní se ovšem žádný geolog, i kdyby byl stonásobným Alexandrem Humboldtem, v té příčině nevyzná, co je však třeba každému k lepšímu porozumění knih Mojžíšových vědět a znát, to jsem již nadiktoval do pera před 20 lety a nyní činím totéž také v Janovi o místech v zemi, kde jsem žil a učil. Vše ostatní do-tazování je marnivé a není to nic jiného než mlácení prázdné slámy.

S touto Mou odpovědí můžeš být ty i každý jiný věřící úplně spokojen. Tak zvaní rozumářští světští jezdcí – komáři ať se dosyta najedí prachu starých zřícenin, leč to jim málo prospěje, jelikož v tom naleznou málo výživy.

Já však zůstávám Pánem a měním Zemi podle Svého zalíbení a podle Své moudrosti, neboť takoví velemoudří rozumáři, kteří slyší dokonce i trávu růst a mezi nimiž byli také již někteří, kteří slyšeli chrápat rostliny při jejich oddychování, ať si jen vyklizují údolí řeky až na dno a naleznou tu mnoho potravy pro svůj rozum. Avšak jistě toho nenechají. Spokojí se s olizováním vlhkých kamenných stěn. K těmto velkým učencům může každý člověk zvolat: Přátelé, jen až sem, kde visí několik rosných kapek, to přivedete svým jazykem, ale se zázračnou holí v ruce nevyhloudíte jako prorok Mojžíš z nitra tvrdé skály asi žádný pramen, z jehož hojnosti by mohly miliony lidí a zvířat uhasit palčivou žízeň!

Zázračnou holí Mojžíšovou však zůstávám ještě vždy Já, a nikdy marnivý, slávychtivý a sobecký rozum nějakého na vysokých univerzitách graduovaného doktora veškerých světských moudrostí.

Toto k uklidnění všech těch, kteří ve Mě věří, Mne nadevšecko milují a své bližní jako sebe samé.

To pravím opět Já, jako váš Otec, Pán a Mistr. Amen.

VYSVĚTLENÍ NESNADNÝCH TEXTŮ PÍSMÁ

1.

O nemoudrém a moudrém stavebníku

17. března 1864

Piš velmi důležité slůvko, v němž vám ještě leccos podrobněji vysvětlím z toho, čemu jsem za Své doby učil apoštoly.

Nebudou vám ani neznámé texty z Písma, kdo jsou uvedení dva lidé, z nichž jeden postavil svůj dům v údolí na písčitém základě / toho nazveme nemoudrým /, druhý si však vyvolil pevnou skálu / toho nazveme moudrým /.

Ježto však nemoudrý viděl, že moudrý soused postavil svůj dům na skále, řekl mu. „Nebyl bys postavil zde v údolí s mnohem menšími výlohami než nahoře na skále, kam sis musel teprve cestu razit a stavební materiál s mnohými obtížemi nahoru dopravovat? Hleď, jak nádherně stojí můj dům v údolí a jak snadná je cesta k němu a od něho! Tvůj dům naproti tomu stojí jako nějaké orlí hnízdo na skále a máš k němu obtížný přístup.

Moudrý však pravil: „Počkej jen trochu. Kdo ví, zda mne brzy nepochválíš za to, že jsem svůj dům postavil na pevné skále.“

A hleďte, zanedlouho poté nastaly prudké větry, přešly v hroznou vichřici, a mimoto se přidružila mocná průtrž mračen, která zničila krásný dům v údolí, na němž si nemoudrý tolik zakládal, a aby zachránil život, musel hledat útočiště u svého souseda na skále.

Nyní poznal, že jeho moudrý soused učinil dobře, že svůj dům postavil na skále a onen dříve nemoudrý se pak také rozhodl, že v písčitém údolí již nikdy dům nepostaví.

A nyní se táží, co asi má tento obraz ve vlastním smyslu znamenat? Neboť na tom, jak jej kněžstvo vám známých sekt až na některé nemnohé, obírající se učením Swedenborgovým a jiných (theosofů) a jejich v duchu probuzených předchůdců, ve svůj prospěch vykládá, při čemž se jeden výklad podobá druhému jako pěst oku. Není tam jedna jiskérka pravdivá.

Jak to, tážete se. Protože každá sekta, pravím Já, vykládá ne podle pravdy vycházející ode Mě, nýbrž tak, jak mnoho jiného, jen ve svůj prospěch. Já však pravím:

„Všechny sekty i se svými stoupenci patří do oblasti onoho nemoudrého, který postavil svůj dům na písku v údolí, a jedině ten, kdo staví na Mně a na Mé čisté nauce, činí a jedná podle ní,

patří k onomu vzácnému moudrému, jenž postavil svůj dům na skále, a když přišly doby bouří, zůstal jeho dům stát pevně, ale dům a velmi mnohé domy, které stály v údolí na písku, byly odplaveny.“

Jaký tedy musí být člověk, jenž staví svůj dům na skále? Nesmí být ani lehkověrný, ani pověřivý, nýbrž musí ve všem jedině pravdu hledat, která jedině ho může osvobodit a náležitě osvětit.

Ano, otázka se moudrý: „Jak to tedy provést? Odpověď je rovněž v Mé nauce, kterou jsem dal svým apoštolům, a zní zcela krátce, takto:

„Kdo věří ve Mě, žije a jedná podle Mé nauky, k tomu přijdu Sám a zrovna tak se mu co nejdříve zjevím, jako nyní vám.“

Že v tom také spočívá jedině kritérium (měřítko při posuzování) pravdivosti Mé nauky, to máte nyní sami více než makavě v několika ještě žijících příkladech před sebou, neboť proto jsem přece také řekl Svým apoštolům, když sami náležitě nechápali, za koho Mě vlastně mají považovat: „Uvěříte-li ve Mě a budete jednat podle Mé nauky, pak teprve úplně v sobě poznáte, že slova, která jsem k vám mluvil, nejsou slova člověka, nýbrž slova Boha.“

A opět jsem pravil kdysi Svým apoštolům: „Nejen vy, nýbrž v budoucnosti každý člověk, který opravdu chce ke Mně přijít, musí být vyučován Bohem. Neboť koho Otec, čili věčná Láska ve Mně, nevychovává, ten ke Mně nepřijde, anebo jinými, vám pochopitelnějšími slovy řečeno: Koho nepřitahuje k pravdě a světlu pravá čistá láska a kdo zcela ve své lenosti a ospalosti pohodlně setrvává a ve světě se vrhá do náruče co možno všem radovánkám a rozptýlením, dospěje někdy ke světlu pravdy?

Já pravím vám, že právě tak málo, jako se nestane velkým hvězdářem lenivý student, který svá studia koná většinou v hostincích a kavárnách, v tančírnách a v pokojích prodejních děvčat, neboť aby se jím stal, k tomu je třeba od mládí nadmíru velké píle a velmi mnohého všelikého sebezapírání. Ale při velké lásce k takové vznešené a nesnadné vědě může to časem přivést tak daleko, že vypočítává věci, o kterých se obyčejnému světskému člověku ani nezdá, a tak se tu opět ukazuje: Koho nevychovává Otec, ten k Synu nepřijde, neboť Syn je světlo vycházející z plamene a ohně lásky, neboli Otce.

Jděte však k většině tak zvaných křesťanských sekt a pozorujte zvláště jejich kněžstvo a tažte se: „Jakápak láska vás přitahuje k vaší předstírané pravdě, kterou hlásáte?“

A žel, mnohonásobně najdete na jejich tvářích a bříškách napsáno: Co možno nejlepší časné zaopatření, a tedy epikurejsky dobře pokryté jídelní stoly s všelikými co nejlépe připravenými palmisky, jaké lze kde nalézt na milé Zemi. A čím výš se toto kněžstvo dovede vyšvihnout, tím také bude epikurejštější jeho ctnost a tím také jeho sobectví a vládyčtivost.

Tito domnělí nástupci Mých apoštolů a učedníků jistě nenásledují to, co jsem řekl Svým apoštolům a učedníkům - aby se totiž nestarali o příští den, co budou jíst a čím se budou odívat, nýbrž aby jen hledali Mé Království a jeho spravedlnost, a vše ostatní, co potřebují, jim bude přidáno.

Když jsem vyslal své učedníky, řekl jsem jim. „Nemějte na sobě a nenoste na sobě dva kabáty a nemějte na oděvu našité kapsy, abyste do nich dávali všeliké vám poskytované věci. Také nenoste hole, abyste se bránili, neboť máte-li živě u sebe Mne, pak jste vším zaopatření pro tento i onen svět.“

Byli by s tímto opatřením snad také spokojeni v nynější době kněží, kteří předvádějí své kousky pod všelikým zastupitelstvím Božím, za peníze konají zdánlivé bohoslužebné skutky, v něž nemají často sami ani jiskru víry? Spokojí se s jedním kabátem bez kapes ti, kdo kráčeji v oděvech zlatem lemovaných a co nejhonorlivěji se namáhají, aby svým leskem oslepovali lid?

Nynější biskup chce být nástupcem některého apoštola! Chodí bez hole? Ó, nikoli! Prodejte takovou hůl aneb berlu a budete moci na delší dobu zaopatřit chudou rodinu. Celý kraj by se mohl tím na mnoho let vším co nejlépe zaopatřit, kdyby si mohl přivlastnit jen jednu papežskou tiaru a několik kardinálských klobouků, neboť taková tiara skládající se z nejčistšího zlata a z největších a nejdrahocennějších drahokamů, jako diamantů, rubínů, smaragdů a velkých perel, stála by dobře tolik milionů, kolik jsem čítal apoštolů a jeden kardinálský klobouk by stál 80.000 dolarů. Nebyla by to ctihodná sumička pro nějaký chudý kraj? Ale nechme je při jejich tak zvané církvi „vítězné“. Oni

své domy a chrámy však nepostavili na skále a přede dveřmi stojí velká bouře, která jim ukáže, jak byli moudří.

Až však přijde bouře, pak bude mnoho kvílení a skřípění zubů a tu se zajisté řekne: Běda všem, kteří budou chtít uprchnout a se snažit usídlit na pevné skále, neboť nebudou mít co všichni ti (Moji ve Mně moudří), a bude jim také vzato, co měli, a k světlu nepřijdou, nýbrž Mou bouří budou vystrčeni do nejkrajnější temnoty a tam bude pak ještě více kvílení a skřípění zubů, anebo jinými slovy, ještě více vzájemného pronásledování a proklínání, neboť podvedení věřící se vrhnou na „své“ opatrovatele nebe a nebudou s nimi dokonce mnohem lépe jednat než zuřivý nepřítel se svým odpůrcem.

Neboť podváděný si dává podvod jen tak dlouho líbit, dokud je ještě tak slepý, že podvod nezpozoruje, jestliže jej však jednou zpozoruje, pak běda podvodníku. A toto běda stojí nyní těsně přede dveřmi! Ostrostřelců je již velké množství a oni se svého cíle neminou. Myslím, že Mnou na počátku uvedené texty z Mého slova, se vám stanou tímto dostatečně jasnými.

2.

Bud'te poslušní vrchnosti, která má moc nad vámi atd.

Text, o němž byla včera mezi vámi řeč, podle něhož má každý poslouchat vrchnost, ať je zcela dobrá či zlá, ježto by neměla moci, kdyby jí nebyla dána shora.

Tento text je sice správný o sobě, ale přídavek, který jsem dal při jisté příležitosti jako i v apoštolu Pavlovi, byl vynechán. Tento přídavek však zní: Dokud zavládá ve vrchnostech Duch pravdy ze Mne.

Budete-li poznávat, že tomu již tak není, pak je také čas, abyste se k takovým shůry již neinspirovaným vrchnostem obrátili co nejcitelněji zády, neboť kdyby tomu tak nebylo, musil bych vám zcela vážně říci: Bud'te všem ďáblům poddáni a jich poslušní! To však nebudete zajisté ode Mne očekávat, protože Já jsem přece výslovně řekl, abyste vše zkoušeli a podrželi jen to dobré a pravdivé.

Vůbec však u tohoto textu, který, jak jsem již ukázal, je špatně přeložen, je třeba poznamenat, že místo dobra či zla, má být mírná či přísná, a víte-li nyní to, pak zajisté uznáte, že jsem neřekl, že máte také ďábly poslouchat.

Všimnete-li si toho dobře, pak zajisté uznáte, že takový hrubý nesmysl nevyšel a nikdy nevyjde z Mých úst!

Najde-li si někdo z vás ještě něco někde v Písmu, co není v souladu s čistým rozumem, ať přijde s tímto textem a bude mu o něm podáno vysvětlení. Amen.

OTÁZKY O ZDÁNĹIVÝCH ROZPORECH V TEXTU RŮZNÝCH EVANGELISTŮ NÁSLEDKEM ZMÍNĚNĚHO NEJMILOSTIVĚJI DANĚHO VYZVÁNÍ PÁNĚ

17. března 1864

I. Evangelium Matoušovo, kapitola k verši 25: „A neznal ji, až porodila svého prvního syna a nazvala jméno jeho Ježíš.

Lukáš, kapitola 2., verš 7: „Zdali to není syn tesařův? Zdali matka jeho neslove Maria? A bratři jeho Jakub a Joses a Šimon a Juda?“ (pozn. pisatele JHR: zapomenut Joel – zřejmě chyba překladatele, viz. Dětství a mládí Ježíšovo).“ Lukáš, kapitola 4., verš 22. Matouš kapitola 13., verš 56: „A sestry jeho – zdali nejsou všechny u nás? Odkud tedy má to vše?“

Tato místa dala mnohým kritikům podnět k předpokladu, že Maria měla několik dětí.

II. Matouš, kapitola 13., verš 49. „Tak bude také při skonání světa atd. Matouš, kapitola 16., verš 27.: „Neboť stane se jednou, že Syn Člověka přijde ve slávě Otce se svými anděly atd.“ Matouš, kapitola 19., verš 28.: „Ježíš však jim řekl atd. Budete také sedět na dvanácti stolicích a soudit dvanáctero pokolení izraelských.“ Matouš, kapitola 25., verš 30-34. Tato místa dala podnět k předpokladu soudného dne a posledního soudu.

III. Evangelium Matoušovo kapitola 4., verš 1.: „Tehdy byl Ježíš veden Duchem na poušť, aby byl pokoušen ďáblem.“ Marek, kapitola 1., verš 2-13, Lukáš, kapitola 4., verš 2-13.

IV. Evangelium Matoušovo, kapitola 5., verš 39.: „Já však pravím vám, abyste neodpírali zlému, nýbrž udeří-li tě kdo v pravé líce tvé, nastav mu i druhé.“

Verš 40.: „A tomu, kdo se s tebou chce soudit a vzít tvou sukni, nech mu i plášť.“ Lukáš, kap. 6., verš 9. Matouš, kapitola 10., verš 34.: „Nedomnívejte se, že jsem přišel uvést pokoj na Zemi: Nepřišel jsem uvést pokoj, nýbrž meč!“ Verš 35.: „Neboť přišel jsem, abych postavil člověka proti jeho otci, dceru proti její matce a snachu proti tchýni její.“ Verš 36.: „A nepřátelé člověka stávají se jeho vlastní spolubydlicí v domě.“ Verš 16.: „A Já posílám vás jako ovce mezi vlky, pročež buďte chytří jako hadové a prostí jako holubice.“

Verš 17.: „Mějte se však na pozoru před lidmi atd., viz též Lukáš, kapitola 12., verš 51., 52., 53.

Doslovně vzato jsou to rozpory a v lidském životě takto nepoužitelné, neboť tím by bylo jednak schvalováno násilí silného, méně silný by se stal otrokem, pyšný jen ještě domýšlivějším a každému bezpráví by byla dána ta nejširší základna. Na druhé straně je však dán opět boj, a tudíž opět bezbrannost ovce vůči svému nepříteli.

V. Matouš, kapitola 12., verš 40.: „Tak bude Syn člověka (podobně jako Jonáš) tři dny a tři noci v zemi.“ Matouš, kapitola 17., verš 23.: „A třetího dne vstane z mrtvých.“ Matouš kapitola 20. verš 19. Lukáš kapitola 13. verš 32. Matouš, kapitola 26., verš 61. atd.: „Po třech dnech vstanu z mrtvých.“ Matouš, kapitola 28., verš 1.: „ Po sobotě však, když již svítalo, na první den svátku sobotářů přišla Marie Magdalena a druhá Marta podívat se na hrob.“ Marek, kapitola 16., verš 1. a 2. Lukáš, kapitola 24., verš 1. a 6. Jan, kapitola 20., verš 1.: „Není zde...“ atd. Marek, kapitola 12., verš 40.

Marek, kapitola 10., verš 34. atd.: „A třetího dne vstane z mrtvých.“ Marek, kapitola 16., verš 6. atd.: „Vstal z mrtvých a není zde.“

Lukáš, kapitola 23., verš 44., 45, 46. (Tyto verše jsou uvedeny vzhledem k hodině smrti naproti době zmrtvýchvstání) a Jan, kapitola 19., verš 31. – sejmutí z kříže!

Jak souhlasí zde doba smrti se zmrtvýchvstáním podle různých veršů? Ležela mrtvola Páně tři dny v hrobě, jak se často předpokládá, anebo se stalo položení do hrobu podle našeho předpokladu v pátek, zmrtvýchvstání v neděli ráno, tedy dne třetího?

VI. Matouš, kapitola 12., verš 40.: „Neboť jako byl Jonáš tři dny a tři noci v břiše velké ryby.“ Co to bylo za rybu, či je ryba duchovním výrazem podobenství?

Matouš, kapitola 22., verš 11. a 12.: „Tu vešel král, aby pohleděl na hosty a ušel člověka, jenž neměl svatební roucho...“ atd.

Marek, kapitola 14., verš 51.: „A byl jeden mládenec, který šel za ním, oděn rouchem lněným na nahém těle. I popadli ho mládenci.“ Verš 52.: „On však zanechal roucho lněné a nahý utekl od nich.“

Kdo je onen mládenec a proč se o něm zmiňuje jedině Marek?

Výklad Páně o tom

18. března 1864

Co se týká otázky první, bylo v té věci již podáno malé vysvětlení ve vlastním evangeliu Janově. Aby se vám však tato věc stala ještě mnohem jasnější, je třeba vědět, že evangelista Matouš byl Mnou přijat teprve tehdy, když jsem se s ním sešel na Svě cestě do Kisu v jedné střední stanici mezi Kafarnaum a Kisem jako s celníkem v římských službách, proto Mně také byla učiněna výtka, že se stýkám s celníky a hříšníky.

Poněvadž se však tento Matouš vyznal dobře v psaní a nechtěl se již ode Mne odloučit, přijal jsem ho za písaře, ale spíše jen pro skutečnosti, zatímco Mému Janovi bylo dáno zaznamenávat slovo, to je, čemu jsem učil. Matouš si někdy pro sebe zaznamenával méně duchovní části Mého učení a Mých kázání, ale dával si je vždy příležitostně opravovat Janem, neboť Matouš měl dobrou paměť pro skutečnosti ale slabší pro učení.

Pokud chodil se Mnou, věděl o Mých poměrech rodinných velmi málo a to, co věděl, sdělili mu příležitostně Jakub, Šimon a Jan, to si však hned nezaznamenal, nýbrž teprve za několik roků po Mém zmrtvýchvstání, když byl místo Jidáše Iškariotského zvolen apoštolem.

Tento apoštol Matouš, jako evangelista, sestavil své evangelium zcela řádně a správně a pak s ním konal cestu do jihovýchodních krajin Asie.

Potom se však vynořilo 5 Matoušů v Jeruzalémě, v Galícii, v Samaří, v Tyru a Sidonu a každý psal evangelium Matoušovo. Evangelium objevené v Sidonu bylo z nich nepopíratelně ještě nepřijatelnější.

Ostatní čtyři evangelia byla ve velkém církevním shromáždění v Niceji dílem jako s tímto evangeliem, jakož i mezi sebou nesouhlasící, zavržena jako úplně podvržená (apokryfická), a podtrženo bylo evangelium Sidonské jako nejpravdivější. A tak je i toto evangelium dílem apokryfickým, ačkoliv si dal písař všemožnou práci, aby vylíčil věci co možno pravdivě.

On sám vlastně napsal - místo toho jednoho - čtrnáct evangelií, podle toho, jak mu byla sdělena nějaká věc očitými svědky. Z těchto čtrnácti evangelií sepsal pak patnácté, jež podle úsudku mnohých odborníků bylo prohlášeno za nejdůležitější a nejpravdivější. A tento Pseudo-Matouš, který vlastně slul Rabbas, je autorem dnešního Matoušova evangelia.

Skutečné evangelium však se za dnešní doby nachází ještě ve velké sbírce knih a spisů jednoho význačného horského města Zadní Indie, kterážto sbírka spisů a knih je po shořelé sbírce alexandrijské na celé Zemi jistě největší a nejbohatší. Tato sbírka se skládá z několika milionů exemplářů knih všeho druhu. Mají k ní přístup žel jen vysocí kněží, podřízení nejvyššímu knězi Brahmovu. Jediní birmáni mají pravý, ale velmi zkrácený opis.

Také byste asi rádi věděli, jak to skončilo s apoštolem Matoušem v těchto zemích Indie? Bylo mu tam moc dobře, ale své učení směl sdělovat jen kněžím a nikomu jinému. V stáří však, veden Mým Duchem, použil příležitosti a utekl se k birmanům. Učil je všeliké moudrosti a napsal pro ně zmíněné již krátké evangelium.

V několika lepších ústních podáních se tento apoštol ještě s jedním druhem nazývá apoštolem Indie.“

Z toho budete zajisté moci snadno vyrozumět, jak se to má se známým vám „evangeliem Matoušovým, jakož i s uvedenou 13. kapitolou (verš 55), kde se praví: „Zdaliž nejsem synem tesaře Josefa? Zdaž matka má nesluje Marie? A moji bratři Jakob, Joses, Šimon, Juda a Jan a jeho sestry zda nejsou všechny u nás? Odkud má to vše?

Aby se tomu porozumělo, musí se vědět, o čem je již zmínka v Janovi. Totiž že jsem přišel jednou do Nazaretu a učil tam v synagoze a konal velmi mnohá znamení, a když se nad tím i Moji apoštolé a učedníci začali pozastavovat, řekl jsem jim: „Nikdo není prorokem ve své vlasti.“ A tak jsem tedy Nazaret opustil a potom jsem se tam již nevrátil.

Moji tak zvaní bratři a sestry byli děti Josefa z prvního manželství, ale ne děti Marie, jejímž jediným, a ne prvním, to je sice prvním, ale jediným synem byl jsem Já.

Sestry však nebyly dcery Josefovy, nýbrž jeho chudé příbuzné a sestrami byly nazývány také proto, že žily a jednaly zcela podle ducha a vůle Josefa jako i Marie.

Tři z těchto bratří chodili se Mnou, totiž Jakob, Šimon a Jan, dva však zůstali doma a provozovali řemeslo Josefovo dále a ošetřovali Marii až do doby, kdy jsem ji odevzdal Janovi do dalšího ošetřování.

Tytéž zdánlivé rozpory najdete též v evangeliích Lukášových, neboť tento evangelista psal své evangelium a rovněž skutky apoštolské teprve za padesát let po Mně. Ale také jeho evangelium je snůška toho, co sehnal horlivým vyptáváním na Mne a na apoštolu.

Vše, co napsal, poslal do Athén svému známému příteli Theofilovi, který pak zase napsal evangelium z evangelia Lukášova a obohatil je mnohými přídávky, ale někdy také přemístil do něho leckterou nesprávnost, z níž pak vznikly některé rozpory, zvláště v přirozeném smyslu litery, jmenovitě Mé nejvyšší tyranské vystupování v tak zvaném „posledním soudu“, které naprosto nesouhlasí s krátkým, dosud ještě jedině nejsprávnějším evangeliem Janovým, avšak duchovně připouštějí vždy osvětlení - a o tomto a ještě o leccčems jiném promluví ve slově příštím. A tak na tom zatím zůstane. Amen.

O POSLEDNÍM SOUDU

pokračování 19. března 1864

Již včera jsem se zmínil, že v evangeliu Matoušově (Sidonském-Rabbanově) a ještě více v evangeliu Lukášově je podrobně učiněna velká zmínka o mimořádném posledním soudu a že právě tento poslední soud mnohostranně zavínil a dosud zaviňuje, že se velmi mnozí lidé zcela odvrátili od Mé nauky, sami si pak vytvořili nauky z čistého rozumu podle svých rozumových sil, učili podle nich své spolubližní, jednali a žili sami podle nich a o nauce tohoto hrozného dne a prorocích nechtěli již nic slyšet a vědět.

Neboť pravili, a to ne neprávem: „Jak může nekonečně moudrý, věčný Bůh, z jehož velkých a malých tvorů viditelně a citelně dýchá jen láska, stvořit právě největší počet lidí jedině proto, aby je po krátkém životě v hmotném světě, který se beztoho skládá ze samé smrti a bídy, po odchodu do záhrobí věčně trýznil a soužil za přestupky, kterých se dopustili ve svém těle na světě?“

Já pravím vám, něco takového by nebylo možno ani tomu největšímu a nejzlomyslnějšímu tyranovi na světě, neboť jistě není leckomu z vás z dějin pravěku, starověku, z doby pozdější a doby nynější neznámo, že příliš velcí tyraní se začali nakonec bát sami sebe – a velmi mnozí z nich uprchli bez nějakého zvláštního důvodu než ze stále se stupňující bázně před sebou samými a na tomto útěku našli obyčejně také svůj zánik.

Ale zde mohu vám o těchto vyvrhelích lidské zlomyslnosti na vysvětlenou tohoto zjevu dodat, že po určité době své tyranické vlády byli vždy víc a více ovládnuti zlými anebo nevykvašenými demony, jímž museli sloužit za nástroje jejich démonické msty, kterou chovali proti nějakému národu.

Kdyby snad někdo už proto odsoudil navěky do pekla tyto tyrany, kteří před očima světa hromadili opravdu hrozné činy, pak by byl jako soudce zajisté sám větším tyranem, než byli oni. Jak bych byl mohl Já, kdybych byl takovým přísným soudcem, prosit za největších bolestí Svého těla Otce jako věčnou Lásku v Sobě, za všechny ty, kteří Mne ukřižovali a dali ukřižovat, aby jim odpustil, neboť nevěděli, co činí.

Neboť z farizeů, počínaje veleknězem Kaifášem, až ke drábům, kteří přibíjeli Mé tělo na kříž, nevěděl nikdo, s Kým vlastně měli ve Mně co činit. Vždyť farizeové, vzdor veškerým Mým skutkům a učení, považovali Mne za hlavního mága ze školy Esejců (Tato idea straší doposud), které za prvé nadmíru nenáviděli, za pobuřovatele Židů, který připravuje Římanům příležitost, aby zapověděli Židům všechny svobody a nakonec jejich kult náboženský.

Proto čím větší znamení jsem konal, tím více přibývalo mých vám dobře známých nepřátel.

Co se však týká biřiců, byli to většinou vojáci římské, schytní jako žoldnéři ze všech národů říše římské a byli Římanům tím milejší a vítanější, čím ukrutnějšími a nemilosrdnějšími se v bitvách a také při popravách ukázali být, neboť cituplný římský voják by byl vojenské mysli Římanů holou nemožností. Z toho však také jistě vyplývá, že obyčejní římské žoldnéři věděli ještě méně, co činili, než sami Moji vám již známí úhlavní nepřátelé a zde je opět otázka: Zda by podle Mé božské moudrosti bylo skutečně správné a spravedlivé odsoudit všechny tyto za to, čeho se na Mně dopustili, navěky do pekla a uvrhnout je do věčných muk, utrpení a trápení.

Odsoudil jsem snad lotra na pravici, který se Mi – jak známo – na kříži vysmíval? To věru není opravdu nikde napsáno, ale uděliv mu důtku za jeho vysmívání, dal jsem zato druhému lotru, jenž Mne poznal jako spravedlivého, ujištění, že ještě téhož dne bude u Mne v ráji, ač musel pro loupež a vraždu zemřít na kříži. (ráj – stav míru, ne však nebe).

Kdepak je tu onen tak strašně líčený soudný den, na něhož by sotva deciliontina lidí přišla do nebe, všichni ostatní však navěky do pekla?!

Jak mohl o takovém dni hrůzy kázat Ten, Jenž psal v chrámu vinu cizoložnice do písku a jindy v přítomnosti mnohých hříšníků hlasitě zvolal: „Pojďte ke Mně všichni, kteří jste unaveni a obtíženi, a Já vás občerstvím.“

Opět jsem pravil jednou, když se Mne otázal zákoník, jenž osvědčil poloviční víru ve Mne: „Mistře, já poznávám, že učíš správně a spravedlivě, a proti tomu, čemu učíš, nelze nic namítat,

ale ve Své nauce pravíš: Kdo věří v Tebe a jedná podle Tvých slov, bude mít život věčný, i tehdy, kdyby ve světě zemřel, kdyby to bylo možno třeba i stokrát. Vezmi však v úvahu národy a lidi na této Zemi, kteří o Tobě a Tvé nauce jistě ani za 2000 i více let nic neuslyší Jak uvěří oni v Tebe a budou žít podle Tvých slov?! Přejdou tito téměř nescísně mnozí lidé do věčné smrti, protože nemohli v Tebe věřit a Tvá slova zachovávat?!"

Jelikož tento zákoník položil Mně tuto otázku při jisté příležitosti za noci, ukázal jsem mu dvěma prsty vzhůru k obloze poseté hvězdami a řekl: „Pohled' vzhůru, toto je dům Otce Mého. V tomto nekonečném velkém domě je velmi mnoho příbytků. Kdo Mne nemohl poznat a Mé živé slovo slyšet zde, pro toho se již v tomto velkém domě nalezne někde příležitost k cestě pro jeho věčný život. Proto se nestarej o ty, kdo nebudou moci nyní ani v budoucnosti o Mně zde nic slyšet, neboť Můj Otec je všechny zná a nestvořil ani jediného z nich k věčnému pádu, nýbrž ze Své Lásky a moudrosti k věčnému zmrtvýchvstání. Položil jsi mi otázku zdánlivě sice moudrou, ale přesto přece jen pošetilou.“

Zda jsem odsoudil „špatného hospodáře“ svého pána, jakými v podstatě jste více méně všichni, pro jeho špatné hospodaření, protože podváděl svého pána, přičemž však jeho dlužníkům prokazoval dobrodiní, a to ještě proto, že dobře věděl, že ho jeho pán propustí ze služby? Já jsem tu nepravil. „Nebudte jako takový hospodář, nýbrž čiňte rovněž tak, jako též učinil on a ti, jimž jste vykonali na účet Mého jména duchovní a tělesné dobrodiní. Přijmou vás jednou do svých příbytků nebeských.

Kde vyplývá při takové nauce onen strašný příští soud, ve kterém se oni dva, vám známí evangelisté pomsty, totiž Rabbas místo Matouše a Teofilus místo Lukáše, tak mnoho provinili proti Mé Lásce a moudrosti?

To největší a hrůzu nanejvýš budící se však teprve stalo po velkém církevním shromáždění v Niceji, jak se strany řeckých, ještě však spíše římských patriarchů, neboť vynaložili veškeré úsilí aby dílem z pohanského tartaru a dílem ze starého židovského šéolu propůjčili poslednímu soudu, očistci a peklu ty nejživější zprávy a učinili ze Mne v jedné osobě známé vám „Aaka“, „Minosa“ a „Rhadamana“, kteří vykonávali nad dušemi zemřelých záhrobní úřad soudcovský. Podle toho bych nyní musel nejvýš neúprosně a nemilosrdně soudit, odsoudit a na věky do pekla proklet vše, co se nepodrobuje nařízením a rozkazům tak zvaného „svatého otce“ v Římě.

Myslím, že jsem vám tímto dostatečně řekl, že ani Já, ani kterýkoli z Mých pravých evangelistů, nejsou a nemohou být všeho toho vynálezci a učiteli, neboť nemohu přece Já Sám o Sobě tvrdit, že jsem dnes největší láska a slitování a zítra největší pomstychtivost, nejneúprosnější nemilosrdnost a věčná touha po trestání a mukách svých dětí pro jejich přestupky, na nichž v podstatě nemají často ani setinu vlastní viny. Neboť Já jsem nepřišel, abych učinil to, co bylo ztraceno, ještě ztracenějším, nýbrž abych to ve vši lásce vyhledal a přivedl opět ke světlu, aby se neztratilo. Jako vykupitel jsem přece přišel do světa jen pro nemocné, a nikoli pro zdravé. Měl bych snad nemocné učinit ještě nemocnějšími, než beztoho již byli? To by snad šlo podle učení a podle smýšlení farižeu, a zejména mnohých tak zvaných svatých otců Říma, ale nikdy ne podle smýšlení Mého, jenž jsem Se Sám jako člověk nedával ostatními lidmi nazývat ani „dobrým Mistrem“, což je nemožné, neboť jsem říkával:

„Proč Mne zveďte dobrým? Nikdo není dobrý než jedině Bůh sám, proto nenazývejte nikoho otcem mimo vašeho Otce v nebi a nikdo není svatý, než jedině váš Bůh sám.

Co potom soudit o tomto domnělém „zástupci Boha na Zemi,“ který se dává titulovat „svatý otec“ a „vaše svatost“, a co soudit o onom více od něho vycházejícím posledním a předcházejícím zvláštním soudu, očistci a pekle?

Pravím vám, právě tolik, jako o jeho svatosti, o jemu podřízených eminencích, o stolici Petrově v Římě, kteréžto město Petra nikdy nevidělo a o částečkách snad onoho kříže, na němž jsem byl ukřižován, který se z nejvýš moudrých důvodů na celé Zemi jako pravý právě již nevyskytuje, jako není pravé roucho které bylo často ukazováno v Trieru v Německu, nebo tělesné pozůstatky tří králů v Kolíně, nebo ony tři železné hřebíky v Miláně, jichž je ve všech římských a řeckých koste-

lech takový počet, že by se jich mohlo použít k vybudování malé železnice. To další si můžete domyslet sami, a Já vám o tom již mnoho více říkat nemusím. Že se dosud našly již více než tři pravé hlavy Jana Křtitele, je vám více méně známo, jakož i to, že v domnělé jeskyni Mého zrození je dosud zkamenělé mléko Mé matky Marie a že se za peníze prodává zbožným poutníkům vedle mnoha jiných svatých relikvií.

Držte se proto jen evangelisty Jana, neboť toto evangelium, jako i jeho Zjevení, jsou psány jeho rukou. Jak je to však s evangeliem Matouše a Lukáše, to jsem vám již ukázal. Po Janovi je ještě nejvíce povšimnutí hodný Marek, neboť co on ve vši stručnosti podává, čerpal většinou ze spisů a učení apoštola Pavla. A to tedy in puncto (v příčině) onoho nejstrašnějšího posledního soudu, který má přijít na konci všech časů. Amen.

K POCHOPENÍ 40 DENNÍHO POBYTU JEŽÍŠE NA POUŠTI

20. března 1864

Pokračování vysvětlení oněch veršů, které už odedávna byly kamenem úrazu všech učenců a též kovaným theosofů.

Mezi tyto verše, jichž je zejména v Matoušovi a Lukášovi mnoho, patří také verše, v nichž se mluví také o tom, jak jsem byl veden Duchem na poušť, tam jsem Se plných 40 dní a nocí postil a konečně se dal ďáblem třikrát pokoušet, jelikož jsem již velice hladověl.

Z přirozeného hlediska je toto vypravování ovšem čirým nesmyslem, neboť jako pouhý člověk a v normálním stavu nemůže být nikdo tak dlouho bez pokrmu a nápoje, ježto čtvrtina této doby by každému člověku stačila ke ztrátě fyzického života.

Dále zajisté každý pochopí, že na skutečné poušti by nemohl nikdo ani v čas nejkrajnější potřeby najít něco k jídlu a k pití. Musel by se již spokojit nejvýš jen suchým sem a tam se vyskytující mech, uschlým bodláčím a podobně a musel by celé hodiny jít, než by někde přišel na zahnilou vodu, aby zahnal žízeň. Z toho je zřejmé, že takové postění v přirozeném ohledu může se vyskytnout nanejvýš u zvířat, která jsou uzpůsobena k zimnímu spánku, nikdy však u lidí, z nichž nikdo nemůže déle než 8 dní udržet fyzický život.

Z určité horlitelské strany se však namítne, že Já jsem však nebyl jen pouhým člověkem, nýbrž současně též Bohem a že Božství ve Mně mohlo zcela dobře 40 dní a nocí udržet při životě Mé tělo bez potravy a nápojů. Já však naproti tomu pravím: Bylo-li tomu tak, pak jsem se nepostil, neboť přirozený pokrm má také jen z Božího ustanovení sílu vyživovat a udržovat lidské tělo. Není to tedy vše jedno, zda je někdo prostředně anebo bezprostředně božskou silou a mocí vyživován, udržován a posilován?

V Asii, zejména v leckterých jeskyních vysoké Indie, je ještě za naší doby zvláštní druh vzduchu, v němž může člověk mnoho týdnů být bez pokrmu a nápoje, proto se také tyto jeskyně nazývají „Jeskyně života“. Mají své posilující a výživné výpary, které udržují lidský organismus právě tak dobře jako nějaký skrovný pokrm a přiměřený nápoj. Tyto jeskyně, jako i půda, na dosti značnou vzdálenost je obklopující, byly – a dílem jsou dosud – považovány za svaté a slouží mnoha chudým lidem, kteří tam putují na pobyt trvající často i několik měsíců, neboť v těchto jeskyních jsou předně živeni, a zejména nemocní zvláštním způsobem posilováni, a tím opět uzdravováni. Když tyto vyskytující se jeskyně často nestačí, dělají se do zmíněné již půdy hroby, do nichž se nemocní a hladoví ukládají, mnozí do jakýchsi rakví opatřených otvory, většinou však zcela nazí, až na hlavu obalenou šátkem a poté se pokryjí zemí ve výši stěvíce. V takovém hrobě mohou vydržet i několik týdnů a poté se mohou jako nějakým magnetickým fluidem posílení a od svých rozmanitých nemocí uzdraveni vrátit domů, ovšem po zanechání jistých malých obětí kněžím střežícím tyto jeskyně a hroby a za druhé takto oživení a uzdravení poutníci přivádějí jako živí svědkové tohoto zázraku, který dovedou líčit v živých barvách, velmi snadno mnohé cizince, kteří pak, obtíženi většími poklady, putují k těmto zázračným jeskyním a tamním kněžím za jimi provedené léčení zanechávají značné obnosy ve zlatě a stříbře.

Nyní teprve vzniká otázka: Odkud berou tyto jeskyně a půda kolem nich takovou živnou látku? Odpověď vědeckému badateli nebude jistě těžko pochopitelná. Vysoký Tibet má nejdále se táhnoucí řady nejvyšších pohoří celého povrchu zemského, tyto mnohé, nadmíru vysoké vrcholy horské, vlastně vrcholky ledovců, přitahují tedy také ustavičně nejsilnější dávku elektromagnetického fluida většinou ze severu a výměnou také od pólu jižního. Elektromagnetické fluidum ze severu jako pozitivní se spojuje zejména v jižněji položených částech tohoto velkolepého uzlu hor s negativním fluidem z jihu sem proudícím a tvoří právě zde zcela zvláštní životní látku, která je často tak mocná, že haluze ze stromu useknuté položené na zem, vůbec neusýchají, nýbrž se znovu brzy zazelenají, zapustí do půdy nové kořeny a vyrostou z nich nové stromy, z kteréhož důvodu hojnosti životní síly v oněch krajinách ještě i ve výši 14.000 stop nad hladinou mořskou je tak hojná vegetace tráv a keřů, jaká není jinak nikde jinde na celém povrchu zemském.

Tento případ jsem tu uvedl proto, abych vám ukázal, že v daleké vysoké Indoasii, kde se ještě ve výškách pět až osm tisíc stop nad hladinou mořskou nacházejí nejbujnější vinice, lze se dobře 40 dní a nocí postit, ale ať se jen někdo pokusí se postit 40 dní a nocí na poušti na všecken způsob kamenité Arábie, a zejména na africké poušti Sahaře. Já mu ručím za to, že v této době se stane již úplnou mumii. Krajina Galileje, jakož i Kananu a Samaří – nebylo za Mé doby žádné takové pouště, ve které by musel někdo, aby se nasýtil, dělat z kamenů chléb; a Já jako Bůh a člověk, neměl bych toho, jak už bylo řečeno, zapotřebí k Svému zachování, neboť kdybych byl v té době požil i nejhoubnější přirozenou potravu, pak bych se byl podle pojmu horlivců nepostil a kdybych se byl dal Božstvím v Sobě zázračně udržovat a posilovat, pak bych se byl právě tak málo postil, jako ti poutníci ve vysoko v Tibetu zprvu popsaných jeskyních, a tím je toto Mé, v pseudo-Matoušovi popsané postění na poušti rovněž tak, jako mnoho jiného, zcela špatně pochopená věc, tak jako na konci tohoto postění doslovně vypravované pokušení ďáblem, které jsem prý z nějakého důvodu na Sobě nechal nakonec dopustit. Z jakého důvodu, to ani při vší Svě nekonečné moudrosti věru nevím, neboť co je to vlastně ďábel anebo Satan? Je to mrtvá hmota a duchové v ní vázaní a tím často nadmíru dlouhou dobu souzení, kteří nikde nejsou strnulejší a víc souzenější, než právě na poušti, na níž je vždy nejvíc smrti a co nejméně života.

Je-li však toto ďábel anebo satan a Já sám od věčnosti jsem nejvyšší Láska a Moudrost, proč bych se tedy měl nechat pokoušet satanem způsobem, nad kterým jen poněkud jasněji myslící člověk okamžitě musí potřást hlavou? Já bych si byl mohl i bez jeho rady opatřit chléb a nápoj, abych tím živil Svou tělesnou schránku, jelikož jsem přece tak často poté byl s to několikrát mnohé tisíce velmi málo chleby nasýtit a velmi mnohokrát prázdné spíše chlebem, moukou a ostatním úplně napěchovat a prázdné vinné měchy ve sklepích naplnit. (viz. Velké evangelium Janovo)

A proč bych se byl měl nechat pokušitelem postavit na cimbuří chrámu Jeruzalémského? K tomu účelu by stačila i nějaká vysoká skalní stěna, kde bych byl nemohl být viděn a pozorován velmi mnoha lidmi, kteří se vždy nacházeli kolem chrámu. Kdybych byl býval stál skutečně na nějakém vyčnívajícím cimbuří chrámu, pak by se Mne byl jistě někdo otázel, jak jsem se dostal nahoru a co tam činím a pohledávám. A z tohoto místa by Mne byl nikdo jen tak snadno nenechal odejít zpět na poušť a z Jeruzaléma by byla o této skutečnosti jistě bývala podána zpráva, jež by se dále ústním podáním šířila.

Nakonec prý si přeje ďábel na vrcholku vysoké hory, jejíž jméno evangelium neudává, bezpochyby z toho jednoho důvodu, že tento Sidoňan až příliš málo znal vnitřní Galileu anebo Kanan a vypůjčil si tudíž také horu jménem neznámou, na níž jsem jako vlastník celé nekonečnosti prý stál, abych mu za obdarování říšemi této země, která v celém svém rozsahu je pro Mne úplně nic, vzdal poctu klaněním, načež jsem mu dal prý pak teprve consilium abeundi? (pozn. odstoupil od Boha??) Ano, na tomto, ale ve vašem evangeliu zcela nepochopeném vypravování skutečného evangelisty Matouše je ovšem něco; ale toto vypravování není ani dost málo hmotné.

Já jsem se z domu Josefova jako člověk skutečně vzdálil na 40 dní a šel do blízkosti tam, kde konal Jan Křtitel brzy tu a brzy tam v krajině Jordánu svá kázání vyzývající k pokání a připravoval jsem se také ve své lidské přirozenosti na to, co jsem skutečně brzy potom nastoupil.

Že jsem jako člověk při této příležitosti žil jen zcela střídavě, rozumí se samo sebou, neboť jako tesař jsem nebyl nikdy hýřilem.

Svým Duchem jsem pronikal nejen celou tuto Zemi, nýbrž veškeré nekonečné hmotné stvoření za účelem opětného uvážení, jak by bylo možné co nejdřív a nejsnáze provést úplné uvolnění „já“ všech ve hmotě zajatých duchů a docílit nejúplnější samostatnosti jejich celého uspořádaného bytí. Za tím účelem jsem podnikl právě tuto zkoušku ve spojení Svého těla se Svým duchem.

A hledte, Mně samému ve Mně se ukazovaly tři dokonalé možnosti. Prvá možnost záležela v tom, aby se celé hmotné stvoření v jediném okamžiku rozložilo a duchům v něm zajatým dala existence tvorů, v níž by Mne sice poznávali, ale nicméně nikdy by se nemohli stát Mně úplně podobnými.

Druhá možnost byla: Ponechat je ještě krátkou dobu hmotě, ale pak je bez mnohých posloupností nechat vstát z mrtvých, pak je rozdělit v jisté spolky, a tak je nechat dále trvat. Ale v tomto případě takto ve svých spolcích uzpůsobení a utváření, větší inteligencí nadaní mohli by se snadno zřítit z vysokých cimbuří svého poznání, a pak by Mně nezbylo nic jiného než opět jejich druhé zajetí do hmoty ještě pevnější.

Za třetí se ukazovala možnost: Všechny zajaté duchy opět najednou probudit a postavit na stupeň prvně stvořených velkých duchů, ale odděleně. To by však znamenalo tolik jako vydat je všanc prvotní pýše, a tím by se z jednoho ztraceného syna staly nesčíslné eony, které by mnohem obtížněji našly opravdový návrat domů, a proto byla také tato velká idea Mnou jako nevhodná odmítnuta a zbyla cesta, abych Já sám ve Svě úplné božskosti prolomil a prošel hmotu. Cesta přijatá a konečně platná pro veškerou věčnost, po níž může podobně jako Já veškeré stvoření dospět k nejúplnější svobodě a samostatnosti.

A hledte, v tom záleží duchovně Mé postění a ono příliš hmotné vyprávění evangelistovo a pokušení Mé osobou ďáblem.

Takto je třeba tuto evangelickou věc také přijímat, jí věřit a chápat.

Kdo ji však přijímá podle hmotného vylíčení, ten bude muset na vysvětlení a pochopení čekat až ve velkém záhrobí a těch, kterým bude třeba čekat, je bez jejich viny mnoho. Proto jim to také nebude zazlíváno, nýbrž v jasnějším duševním stavu pochopí již něco lepšího. Neboť jak by se mělo mnohým zcela slepým lidem zazlívát také to, na čemž nemají nejmenší vinu? Zde se naskýtají ještě jako samo sebou dvě snadno zodpověditelné otázky.

Prvá otázka: Proč jsem Já jako všemohoucí a vševědoucí Bůh a Pán dopustil, že Mé čisté, apoštolům a dokonce mnohým jiným lidem přinesené slovo, bylo těmito a tak mnohými evangelisty nezřídká způsobem nejvyšší odporujícím zanecháno a proč proti tomu podnikám tak pramálo viditelného?

Tato otázka je právě taková, jako kdyby se Mě někdo tázal, proč jsem nenechal růst na půdě této Země samou pšenici, žito a ječmenu a ušlechtilé ovocné stromy.

Já myslím, že tato otázka zajisté nepotřebuje podrobnější odpověď, ježto lidé sami svým bádáním učinili již odedávna zkušenost, že na Zemi není jediného plevele, z něhož by se při správném používání nemohlo připravit něco užitečného a léčivého. Lékárníci a lékaři vědí zajisté nejlépe, že lékem z pouhé pšenice, žita a ječmene se nedá vyléčit horečka, zahnat vyrážka a utišit bolení břicha.

Jako je tomu zde, kde vše má svůj užitek a účel, tak mají také na této Zemi užitek a účel mnozí bludaři a pověřiví lidé, neboť kdyby byli všichni, jak již přicházejí na svět, osvícení jako archanděl Rafael, avšak přitom ještě obtíženi svými lenivými těly, pak by se také nikdo nehnul, aby o něčem přemýšlel a namáhal se hledat a nalézat čistou pravdu, nastala by tu brzy všeobecná letargie (strnulost), ježto by nikdo nikomu nemohl prospět, anebo škodit. Takto však lidé, jasnějším rozumem nadaní, se teprve hloupými náležitě rozhorlují, aby hlouposti a temnotě, čím více se tyto hrozí šířit, tím horlivěji, usilovněji a důrazněji čelili, a mají tak velkou radost z toho, přivedou-li svou horlivostí mnoho slepých ťulpasů na cestu světa.

A k tomu účelu se hodí také evangelia ve smyslu hmotném anebo literou si odporující, čistého ducha přece jen obsahující a každý Mnou jen poněkud osvícený může si jej nalézt.

Co se však týká tak zvaných prostých lidí, kteří ve své slepé prostotě mají, podobně jako děti, mosaznou hrací známku za opravdový dukát, neškodí jim to, neboť přece víte, že v domě Otce Mého je velmi mnoho příbytků a škol, v nichž takovéto zde duchovně zchudlé duše budou moci dospět a také dospějí k pravému světlu, a v tom spočívá také důvod, proč mám a chovám trpělivost s tak zvanými nerozumnými a nesmyslnými místodržitelstvími Božími na této zemi, avšak zde má nicméně vše svůj čas a své trvání; co dnes ještě kvete a trvá, může zítra již uschnout a zajít! To by tedy byla odpověď na prvou otázku.

Druhá otázka pak záleží v tomto. Jak jsem mohl Já, nejvyšší moudrost od věčnosti, mít se sebou samým, jaksi Mne samého zkoušející poradu, jakým způsobem by mohli všichni ve hmotě vázaní duchové co nejúčelněji přejít do svobody a samostatnosti. Nuže, odpověď na tuto druhou otázku zdá se být ovšem obtížnější než na otázku prvou Já však pravím: Copak jsem si Já, věčně nejvyšší moudrá Bytost, také někdy nemohl dopřát to potěšení, abych se při velkých a důležitých záležitostech týkajících se stvoření poradil se svou vnitřní Láskou (Svým Otcem), jak by bylo to či ono lepší a účelnější? Taková porada je zvýšenou blažeností jak pro Mne, tak i pro všechny Mně podobné nejvyšší moudré andělské duchy v celé nekonečnosti.

Slouží-li hlubší přemýšlení dobrému a moudrému člověku této země o velmi důležitém předmětu již k velkému ho oblažujícímu potěšení, proč bych měl Já, Prativůrce všech nesčíslných myšlenek a přání v lidech a andělech zcela postrádat potěšení božsky myslet?!

Já bych mohl na Zemi vše zařídit tak, aby plody, které tu dozrávají teprve ponenáhlu, padaly buď již zralé na zem jako déšť, kroupy a sníh a jako padala kdysi Izraelitům mana na poušti, anebo aby plody na stromech a keřích dozrávaly aspoň ode dneška do zítřka. Já však myslím, že podle Mého úradku bylo vše na této Zemi co nejlépe zařízeno tak, jak to právě je už zařízeno. A lidé mají konečně z kvetoucího stromu zrovna tak velkou radost jako ze stromu, na němž visí již zralé ovoce.

Podobné otázky, které by tu i tam časem mohl nadhodit nějaký velemoudrý učenec, se dosti podobají onomu sporu starých světských nesmyslných mudrců, kteří nadhodili tuto veledůležitou otázku: „Co stvořilo Božství dříve: vejce, anebo slepici? Neboť bez vejce nemůže na svět přijít ani kohout ani slepice a bez kohouta a slepice však nemohlo by být uvedeno do světa žádné oplodněné vejce?!“ Já se však naproti tomu táži: Bylo třeba ke zrození nějakého Centrálního anebo jiného Slunce anebo Země též předchodit vejce? Kdo tedy tyto velké věci dovede vyvolat ze Sebe, Tomu vysoká učenost lidí tohoto světa též dovolí - vyvolat v jsoucno buď napřed vejce anebo kuřata s kohoutem.

Prvý lidský pár nepotřeboval také žádné vejce, z něhož by se vyklubal. Člověka jsem uvedl tak jako každého jiného tvora hned, hotového do tohoto hmotného světa, a to zároveň s propůjčením nápotomní schopnosti dalšího rozmnožování (in infinitum), kterýžto akt je mnohem přirozenějším, než kdybych byl na této Zemi nakladl dříve samá vejce, z nichž by se byli slunečním horkem vylíhli tvorové všeho druhu. (pozn. in infinitum = do nekonečna)

Myslím, že tím vám bude také jasné co do druhé otázky, a že tedy není třeba už nic dalšího o tom čtyřiceti denním a nočním postění a o mém pokoušení ďáblem na poušti. To tedy nyní postačí a příště si povíme opět o jiném, s čistým rozumem a s čistou myslí nesouhlasícím textu evangelií. Amen.

22.března 1863

Poznámka:

K pokoušení ďáblem na poušti, na cimbuří chrámu a na vrcholku vysoké hory, v evangeliu se vyskytující, nechť poslouží ještě následující, k úplnému poznání této pro veškerý svět mystické záležitosti, která se však nemá brát a chápat v přirozeném, nýbrž pouze v duchovním smyslu (dáno po některých pochybnostech).

V oné době 40-denní přípravy na Můj učitelský úřad jsem dopustil, aby ten či onen den se ke Mně přiblížily všelijaké dobré a také špatné duše zemřelých lidí a přednesly své prosby. Ke konci této audience duchů přišla ke Mně též jedna duše z pravěku, jež byla kdysi velmi zlým a zlomyslným vládcem, a pronesla ke Mně známá v evangeliu zaznamenaná slova a vytkla si právě v duchu

ony tři věci. Proto jsem pravil této ještě velmi ubohé duši, která kdysi také jako člověk kráčela po Zemi a jednala jako člověk: Ne samým chlebem živ je člověk, nýbrž také každým slovem, které vychází z úst Božích.

A na cimbuří chrámu (také právě jen v duchu): Máš sloužit jedině Bohu a nepokoušet Ho tak, jako jsi Ho kdysi pokoušela jako člověk na světě.

A na vrcholku hory, kde duch tohoto zlého krále Mně sliboval všechny říše, nad nimiž měl kdysi vládu, kdybych mu vzdal božskou poctu, jsem ho pak od Sebe odstranil. Neboť duch anebo duše tohoto krále zcela podobná duchu aneb duši babylonského krále Nabukadnezara, jenž to, co potvrdil svým jménem, od svého lidu též požadoval pod ztrátou života. Jeho jméno však praví: „Mimo mne, cara, není Boha.“ Mně se musíte klanět a jako svého Boha drahocennými oběťmi nanejvýš uctívat. „Že jsem dal tomuto Nabukadnezarovi zcela zvláštní consilium abeundi, to najdete a dočtete se v Písmu. Takový člověk aneb duch nezasluhuje také nic lepšího než ono: „Odstup ode Mne, Satane, v této podobě Mně již nikdy na oči nechod!“ Tato krátká poznámka může vám ještě posloužit jako opravné vysvětlení k Mému čtyřicetidennímu a nočnímu postění na poušti a k onomu ďábelskému pokoušení a nyní se můžete objevit s jiným evangelickým rozparem. Já jej opravím.

* * *

K POLÍČKU A PLÁŠTI ATD.

21. března 1864

Co se týká evangelia. Matoušova, kapitola 5., verš 59 v němž se praví, aby neodpírali zlu, nýbrž dal – li by někdo někomu políček, nemá mu splácet políčkem“ atd.

„A chce-li se s tebou někdo soudit o tvou sukni, přidej mu také raději ještě plášť, je třeba poznamenat toto:

Jestliže někdo jen poněkud jasně myslí, pak zajisté pozná na prvý pohled, že se nemá a nemůže ani zdaleka použít toho, co jsem tu řekl ve smyslu hmotném, neboť toto jsem sice řekl příležitostně, když jsem byl tázán, zda ustanovení Mojžíšova byla zrušena mým kázáním o čisté lásce já však jsem řekl: „Já neruším ani písmene ze zákona a plním jej potud, pokud v sobě obsahuje lásku. (Jako absolutního ducha pravdy)

Je sice pravda, že Mojžíš řekl starým: Oko za oko, zub za zub, a kdo někoho zabije, ať je také opět smrtí potrestán, ale mezi vámi, mými učedníky, má tomu být jinak, a právě tu jsem dal příklad o políčku a o sporu týkajícím se právního vlastnictví sukne, což ovšem nebylo zcela správně sepsáno a k tomu přišly ještě nepřesné překlady z hebrejského jazyka do řečtiny, do řeči římské a dlouho potom z těchto tří prve jmenovaných řečí teprve do němčiny, která byla v té době, kdy se překládalo, ještě velmi chudá na slova a pro mnohý výraz v oněch třech jazycích neměla svá vlastní slova, aby je správně vyjádřila.

A tak tedy mají tyto verše znít přesněji takto „ Dostal-li ses s bratrem anebo sousedem pro nějakou malou věc do sporu a on vystoupil prudce proti tobě, pak nebuď ty ještě prudší, nýbrž podej mu vlídně ruku a vyrovnej se s ním v pokoji, aby staré přátelství bylo mezi vámi opět oživeno.“

(Jak se také již u praotců říkalo: Rána sem, rána tam, jen když z toho kyne užitek vám. - - Máš-li však úmysl, v němž láska se skrývá, pak již z toho užitek bývá.)

O políčku není v tom tedy řeči, tím bych byl totiž propůjčil silnějšímu právo, aby svého slabšího bratra anebo souseda obsloužil, kdykoli by se mu zlíbilo nejen jedním, nýbrž dvěma políčky: a právě tak se to má i se sporem o sukni. Aby se tedy této při o sukni správněji porozumělo. Je třeba být aspoň zpola obeznámen se židovskými zvyky rodinnými a obyčejí. Mezi nimi bylo od starodávna obyčejem a užívanou formou, že když někdo v době, kdy neměl obyčejně peníze, ani domácí zvířata na prodej, potřeboval sukni anebo plášť, anebo zároveň obě části oděvu, zašel k tomu či onomu krejčímu své obce anebo osady, vyložil mu své postavení a určil mu platební lhůtu. Tu se však velmi často stávalo, že mnohý buď nemohl, anebo velmi často také nechtěl dodržet platební lhůtu, a dodavatel sukne a pláště byl sice povinen čekat mu ještě až k nejbližší druhé, ano i ke třetí a poslední lhůtě – ale na malý úrok – až konečně uplynula lhůta třetí a poslední. Po třetí lhůtě měl

dodavatel pláště a sukně právo požadovat to, co smluvil s tím, komu plášť a sukni dodal, a tu se řešilo to vše před soudcem nezřídka velmi prudce. Dodavatel sukně chtěl, co smluvil, vlastník sukně a pláště však uváděl všeliké důvody, pro něž nemůže ani po uplynutí třetí lhůty uspokojit svého věřitele. Pro tento případ byl u Židů zákon, že v případě skutečné platební nezpůsobilosti byla obec povinna odškodnit dodavatele oděvu, a tím ho udržet výdělečně způsobilým, nato však měla právo časem se na onom placení neschopném obyvateli obce odškodnit, kdyby zpozorovala, že se stal způsobilým placení, leč mezi deseti těmito dlužníky často sotva jediný chtěl platit a každý dovedl uvést obci všemožné důvody pro svou stálou platební neschopnost, a tím docházelo v takové obci často k léta trvajícím rozporům. Jednou jsem byl tázán na to, co by tu bylo po právu, aby se čelilo těmto zlům, a tu jsem právě řekl: „Nejlepší a nejúčinnější prostředek tu záleží v tomto: Předně být úplně počestný a poctivý podle zákona Mojžíšova, podle něhož nemá nikdo dychtit anebo požadovat, co je bližního, jelikož však tu jde o spor o sukni, pak ať platí pro dlužníka i věřitele toto: Aspoň jednou až dvakrát se raději sukně vzdát a nakonec také ještě pláště, než uvádět veškerou obec do mnohých neužitečných sporů a rozmišek.

Nuže, kdo to ví, dá Mi za pravdu, že jsem tuto radu udělil proto, aby byl mezi nimi budoucně zachován pokoj a jednota.

Evangelista však, jelikož mu bylo psaní poněkud obtížné, chtěl o sobě podat toto co nejméně slovy, aby si ušetřil čas a námahu, neboť v oné době to s psáním nešlo tak rychle, nýbrž jen velmi namáhavě a pomalu a k jedné takové napsané stránce, kterou nyní jen trochu zběhlý písař napíše za dvacet až třicet minut, potřeboval takový Rabbas v Sidonu /spisovatel Matoušova evangelia/, Lukáš v Jeruzalémě a Theofil v Athénách, Korintu nebo Syrakusách, kde se často na čas zdržoval, při největší pili asi 8 dní, neboť písmena musel vrývat ocelovým pisadlem do tvrdých, zvláště pro to zhotovených kamenných desek anebo je musel jemným malířským štětcem řádně malovat na pergamen. Cvičenému malíři nebo písaři štětcem šlo to s kreslením písmen ovšem poněkud rychleji, ale ne snad o mnoho více než se starým pisadlem. A to tedy bylo také důvodem, proč se písaři za Mé doby tak krátce vyjadřovali a proč L'Rabbas, než měl před sebou své poslední, to je patnácté evangelium na pergamenu, potřeboval k této práci téměř 25 let, třebaže přitom byl velmi pilný a horlivý. Že se pak tito písaři vyjadřovali co možno krátce, jen se dotkli jaksi hlavních slov a vedlejší věci. Vysvětlení hlavních pojmů vynechávali, to bude vám nyní pochopitelné.

Ale tu se již snadno někdo otáže: „Mojžíš a také ostatní proroci pravěku napsali přece objemné knihy. Jak dlouhou dobu podle toho potřeboval Mojžíš, aby napsal jen oněch známých pět knih, nečítaje šestou a sedmou knihu, vedle značného prorockého dodatku?“

Na to vám pravím, že podle jeho tehdejšího písma tvořily všechny jím napsané knihy svým objemem téměř více než evangelium Janovo, neboť Mojžíš psal ještě v jeho jemu dobře známém egyptském písmu hieroglyfickém a teprve v době soudců, kteří se ještě dobře vyznali v tomto písmu, jakož i v jeho podobenstvích, byly knihy Mojžíšovy přeneseny starohebrejskými písmeny na pergamen, který dovedli lidé dobře připravovat v starém městě Pergamus. Ale i toto písmo bylo mnohým za Mého času žijícím Židům nesrozumitelné, protože se mezi souhláskami nevyskytovaly samohlásky (Jak je tomu nyní ještě v slovanském jazyku, který má také leccos příbuzného s prařečí), cítili se tedy být nuceni pořídit nový opis, na němž se tak zvaní staří zákoníci účastnili přes 200 let a jméno zákoník pak také pocházelo odtud, nikoli že by snad zákoník rozuměl správnému smyslu Písma, v čemž byli mnozí zákoníci i farizeové naprostí hlupáci, nýbrž proto, že dovedli číst staré, samohlásek prosté písmo z dob soudců. Proto se také nedivte, že mezi Mnou a těmito zákoníky docházelo neustále k slovnímu boji, na němž pro svou prokázanou slepotu neměli zalíbení. Tímto jsou oba uvedené sporné texty pochopitelně vyloženy.

Ale nyní přijde 10. kapitola Matoušova evangelia s verši 34, 35 a 36, kde se praví:

„Nedomnívejte se, že jsem přišel rozsévat pokoj na Zemi. Nepřišel jsem, abych vám dal pokoj tohoto světa, nýbrž meč k boji, neboť přišel jsem jen postavit člověka proti jeho otci, dceru proti její matce a snachu proti její tchýni. A nepřáteli člověka stávají se jeho vlastní spolubydlící v domě.

Kdo tyto tři verše, které mimoto ještě jsou přeloženy velmi vadně, bere doslovně, ten přijde nutně do bludiště omylů, z nichž nebude moci vyjít ani ve světle (Pracentrálního) Slunce. Neboť jak je to z předchozího zřejmé, Já učím a požaduji všemožnou povolnost, mírnost a vlídnost mezi lidmi

a Mojžíš učí sám ve svém 1. přikázání z Mých úst: „Cti, važ si a miluj otce a matku, abys dlouho žil a dobře se ti vedlo na Zemi.“

Jak bych tedy mohl přímo proti tomu dát nauku, podle níž by měli být syn se svým otcem, dcera se svou matkou, snacha se svou tchýní atd. s mečem v ruce v ustavičném nepokoji a ještě k tomu pospolu žít v jednom domě!?

K porozumění těchto textů, které jsou původně ode Mne správné a k ocenění jich jakožto Mého učení, musíme především vědět, při které příležitosti jsem je vyslovil a také jak vypadají podle správného překladu.

Bylo to u příležitosti, když jsem v jedné galilejské obci učil lid povinnostem, které mají k Bohu a k sobě navzájem. A řekl jsem jim: „Já vás neučím ničemu jinému, než co Mě učil Můj Otec od věčnosti, o Němž sice vy také říkáte, že je váš Otec, kterého však nicméně nikdy nepoznáváte a nikdy jste nepoznali, neboť kdybyste Ho poznali, pak byste poznali také Mne, jelikož tento otec Mne poslal k vám.“

Oni na to pravili: „Co to činiš ze sebe samého? Copak my nejsme děti Abrahamovy a neřekl Bůh Abrahamovi, že my všichni, kteří pocházíme od něho, jsme Jeho děti?!“ Tu jsem se však rozhorlil a řekl: „Podle původu z Abraháma máte být dětmi Božími, ale vy již dávno jimi nejste, nýbrž vaším otcem je Satan, vaší matkou zástup všech ďáblů a vaše snachy a tchýně je vaše sotva měřitelná slepota, lenost a zlomyslnost a tito největší nepřátelé lidí jsou vaši vlastní spolubydlíci v domě. A kdo z vás chce dospět opět k pravému Božímu dětství, ať se chopí meče pravdy, kterou Já mluvím k vám a bojuje tak dlouho proti těmto spolubydlícím v domě, dokud je neporazí!“

Tu se tázal ovšem hlouček farizeů a zákoníků, jak Se mohu odvážit prohlásit je za děti satana, všech ďáblů a jejich vlastní slepoty a zlomyslnosti, když oni všichni, jak je prokázáno. Pocházejí z kmene Levi?“

Já jsem však pravil: „Tělem ano, ale duchem nejste jako Levi, shora, odkud také Já jsem, nýbrž zdola, proto Mne tedy také nepoznáváte, nýbrž nenávidíte a pronásledujete!“

Z toho bude každému jasno, a zejména zdatnému a náležitě zběhlému znalci hebrejského písma, že jsem tyto tři pseudoevangelistou Matoušem, anebo lépe řečeno vám již známým L'Rabbasem v Sidonu, napsané vám nápadné verše v 10. kapitole vyslovil právě jen při příležitosti, kterou jsem vám oznámil a doslova způsobem, jak jsem vám je nyní podal, neboť ony verše v překladu, které jste nyní vytkli z onoho evangelisty jako Mému duchu zcela odporující, by samozřejmě přímo zničily Mé hlavní učení o lásce k bližnímu, jakož i zákon Mojžíšův.

Kdo z vás všech, má-li jen jiskérku víry ve Mě a v Mé učení, se může o Mně domýšlet, že bych dnes kladl na srdce ono nejsvětější všem lidem Boha nade všecko milovat a poznávat a svého bližního jako sebe sama, a zítra přišel s jiným přikázáním a řekl: „Nenávidte a pronásledujte se navzájem podle možnosti s mečem v ruce! Já myslím, že takový učitel z říše barbarů by musel být zřejmě nutně dán do silně zabezpečovacího ústavu, jelikož by takový učitel patřil patrně do bláznince, a jelikož jsem vám tyto texty vysvětlil v náležitém a pravém duchu, pak zajisté uznáte, že jsem tím ani dost málo neodporoval Svě božské moudrosti a že tím také nejsem nějakým potřeštěncem, za jakého Mne již tak mnozí spisovatelé nové doby prohlásili, což Mne však nicméně nenaplnuje zlostí proti nim, nýbrž Já jim to odpouštím, protože oni skutečně nevědí, co činí. A tak tedy toto o těchto sporných verších zatím postačí. Amen.

BUĎTE CHYTRÍ JAKO HADOVÉ, AVŠAK BEZ FALŠE A TAK DÁLE

22. března 1864

Piš: O obsahu 16. a 17. verše 10. kapitoly evangelia Matoušova mluvil jsem již nejednou, nýbrž několikrát v díle Janově Mnou diktovaném. Přesto však všechno podám o tom ještě jedno podrobnější vysvětlení.

Toto jsem řekl apoštolům již tehdy, když jsem je poprvé před sebou vyslal, a to bylo již v prvním roce Mého vyučování, kdy lidé ještě celkem málo věděli o Mně Samém. V Galileji věděli sice tu a tam, v Samaří též, ale v krajině jeruzalémské věděli o Mně ještě zcela málo, a kdo snad také něco

věděl, choval to ze strachu před farizeji co možná v tajnosti u sebe, a proto jsem pravil apoštolům, které jsem na krátkou dobu předeslal:

„Hledte, posílám vás nyní jako ovce mezi vlky, proto buďte chytří jako hadové, při tom bez falše jako holubice, střežte se určitých vysoce postavených světských lidí, neboť oni to jsou, kteří se budou snažit pokud možno vás zahubit.“

Přijdete-li do města, kde se setkáváte s takovými lidmi, pak se tu nezdržujte, nýbrž odejděte ihned odtud a setřeste ještě prach z vašich nohou zpět na toto město, neboť pronásledují-li Mne, jak je vám známo, jako Pána, oč mnohem spíš nepozdraví vás jako anděle Boží. Až vás vyšlu do veškerého světa podruhé, tehdy vám bude pro jméno Mé snášet všemožné pronásledování a odevdají vás soudům. Nebojte se však nikdy těch, kteří sice usmrcují tělo, ale duši dále uškodit nemohou, a budou-li vás u soudů vyšetřovat, nebojte se jak a co odpovíte, neboť bude vám tu do úst vložena odpověď, proti které soudcové nebudou moci ničeho namítat. Pravím vám však, že Mé slovo dávno ještě nepřijde ke všem lidem, když opět vstoupím mezi vás a budu soudit lid, který se snažil postavit vždy nepřátelsky proti Mně a vám.“

Toto proroctví se vztahuje především na zánik Jeruzaléma a pro pozdější doby na veškeré jakkoli uzpůsobené pohanství nevěstky Babele. Tu se Mě poněkud ustrašení učedníci, vlastně apoštolé, tázali, zda také oni již tentokrát budou pohnáni před soudy všelikých držitelů moci. A Já jsem jim řekl: „Tentokrát budete mít málo co činit s nepřáteli světla, ale až jednou tělesně opustím tuto zemi, bude vám pro Mé jméno mnoho snášet, zejména od Židů a jejich kněží. Avšak považte vždy, že Já vás nikdy nenechám samotné, že vám také napřed udělím sílu a moc, abyste se mohli v čas největší potřeby co nejsilněji bránit proti Mým a vašim nepřátelům, a vlci, mezi které vás pošlu, jako vás také nyní posílám, budou vám moci pramálo uškodit, budete-li vpravdě ve jménu Mém chytří jako hadové, přitom však nicméně bez falše jako holubice. Budete kráčet po hadech, štírech a salamandrech, a nebudou vám moci ublížit, a dají-li vám lidé pít jedu, nebude účinkovat. Toto pro vaši útěchu.“

Spoléhejte se vždy na Mne a Já vás tedy také nikdy neopustím, nýbrž budu se vši Svou láskou, moudrostí, mocí a silou zůstávat v Duchu u vás, což bude pro vás ta největší a nejučinnější pomoc proti jakémukoli nepříteli.

Poté se vypravili moji apoštolé po dvou různými směry a hlásali jméno Mé a že se přiblížilo k lidem království Boží. Do území jeruzalémského však nepřišli, zato však do území Sidonu, Tyru, Galileje, a jedna dvojice pronikla dokonce do Sýrie, avšak toto jejich vyslání Mnou netrvalo příliš dlouho. Když jsem na svých jednotlivých poutích přišel do Kisu ke Kisjonovi a tam po několika dnech Svého pobytu vystoupil ve společnosti tohoto Mého přítele a několika jeho spolubydlících v domě na dosti vysokou horu, dal jsem známým zázračným způsobem pomocí Svých neviditelných sluhů přinést vzduchem všech dvanáct Svých apoštolů na tuto horu, na níž jsem byl, a dal jsem si od nich leccos vyprávět, a hledte, vyprávěli Mně, že všichni všude dobře pochodili, a pouze na jednom místě se setkali s posedlým chlapcem, jehož zlí duchové neuposlechli jejich vyzvání. Také si stěžovali na známého vám již Jana v Samaří, který hlásal ze svobodného popudu Mé jméno a Mé učení, které slyšel v Samaří, a ve jménu mém konal též zázraky. Já jsem se jich tázal, zda je pro Mne, anebo proti Mně? A oni řekli: pro Tebe. A Já jsem ho nechal nerušeně působit.

Tento Jan je právě týž, který později hlásal v Damašku Mé slovo a Mé jméno tak velice účinně, že v tomto velkém světovém městě obrátily se ke Mně mnohé tisíce a Pavel, dříve Saul jsoucí ve službách farizeů, shledal nutným odebrat se s rotou do Damašku, aby tam co nejukrutněji pronásledoval křesťany.

Avšak tu jsem se proti němu postavil Já Sám a jak je vám známo, přeměnil jsem ho tak, že již za dva dny poté se stal jedním z Mých nejhrolivějších apoštolů a pro rozšíření Mé nauky, zejména mezi pohany, vykonal větší a rozhodnější věci, než všech ostatních dvanáct apoštolů a jejich mnozí učedníci, kteří se sice odebrali do mnohých ze známých říší země, ale vykonali málo i ve velké zemi Judské, kde po dvanáct let po Mně zakládali obce jako Laodiceje, Sardes, Smyrnu a ještě jiné, ale tyto obce se již v krátké době od základních zásad Mého učení vzdálily, že jsem pak nutně musel Janem v jeho Zjeveních označit většinu z nich za zavržitelné.

Sám Petr, ještě než odešel z Jeruzaléma, kde se zdržoval zejména v domě Lazarově anebo v domě Nikodémově anebo v domě Josefa Arimatejského, shledal mrtvým konat právě v Jeruzalémě tak zvané církevní shromáždění, v němž dopsal těmto osobám, co by měly dílem ještě jako židé a dílem jako křesťané přísně zachovávat, o kterémžto církevním shromáždění se také zcela krátce zmiňuje evangelista Lukáš a které přineslo málo ovoce, protože při jedné schůzce činil zase Pavel Petrovi zcela ostré výtky, že chtěl být s židy ještě úplně židem a že jejich ustanovením, které jsem Já zrušil, přikládal příliš velkou cenu a zatěžoval svědomí židů, kteří věřili ve Mne, když však byl sám mezi pohany, haněl zvyky a mravy židů Mnou zrušené a držel s nimi.

Proto jsem pak povolal Já Sám Petra, aby se odebral k římskému veliteli Korneliovi, protože si přeje, aby ho, jako i celou jeho rodinu pokřtil ve jménu Mém, a tím je učinil způsobilými, aby v Mém Duchu jakožto v nich působícím, přišli ke Mně. Petr šel, a když přišel k domu Korneliovu, stojícímu uprostřed velké zahrady, velice hladověl a prosil Mne, abych ho také tělesně posílil pro nastávající úřad. A hleďte, poslal jsem Petrovi viditelně anděla z nebe, který mu přinesl pokrmy zabalené v bílém šátku, jejichž požívání bylo židům zakázáno. Petr spatřiv pokrmy, pravil: „ Pane, vždyť to jsou samé nečisté, židům zapovězené pokrmy! Jak je mohu požit?“ Já však jsem mu pravil: „Co jsem očistil Já, to je také čisté pro židy, proto je jez a jdi pak a vykonej, co je ti uloženo. Poté požil Petr ony nečisté pokrmy a šel pak ke Korneliovi, kde se opět na Mne poněkud rozhněval, protože jsem Já Sám vykonal křest na Korneliovi a jeho rodině, a tak je Petr zastihl všechny mající Ducha Svatého.

O sporných bodech v příčině Mého zmrtvýchvstání necht' vám poslouží k úplně platnému vysvětlení, co následuje.

Předně, mluvil jsem již předtím často ke Svým apoštolům a učedníkům, že třetího dne, a nikoli teprve po uplynutí tří dnů, vstanu z mrtvých z vlastní moci, tak jako také mám moc života těla dobrovolně zanechat, aby mohlo veškeré stvoření dosáhnout blaženosti.

Odchytky v udání evangelistů spočívají všechny na témž základě, na němž spočívají vám již vysvětlené jiné rozpory: co praví Jan, to je jedině úplně správné.

Bylo by také právě tak úplně správné to, co o této záležitosti pravili ostatní evangelisté a apoštolé, leč jak je tomu s pravým evangeliem Matoušovým, již víte: pseudoevangelista Matouš byl sice úplně čestný a pravdu hledající muž a byl nejuvš horlivý v bádání po pravdě toho, co se tu stalo, a trvalo to dvacet let, než se pustil do sestavení a sepsání svého evangelia. V této době nebylo možno setkat se v zemi judské se žádným z Mých apoštolů, ačkoliv jiných svědků pro tuto dobu nějak zvláště nechybělo, jak se však při takových příležitostech již stává, dovedli velmi mnozí lidé, ze všech těch mnohých míst, které jsem navštívil, vyprávět o Mně rozmanité věci, bylo to však obyčejně jen to, co sami ve svých obcích ode Mne viděli, slyšeli a zažili, a tak je tedy pochopitelné, že takovému L.' Rabbasovi, jakož i mnohým ostatním evangelistům bylo i při nejpoctivější vůli nemožné nabytí úplně jasnosti o tom všem, co jsem konal, učil a na Sobě splnil.

Někdo se zde otáže: Proč jsem Já Sám neosvítit takové lidi jasněji, aby pak byli s to uvést na pergamen jen úplně čistou pravdu? Já však pravím, že jsem to nikdy neopomenul u zcela poctivých lidí, kteří měli tuto snahu, avšak co později z takových poctivých podání učinil velmi sobectví propadlý svět, za to Já nemohu, jelikož každý člověk má svou úplně svobodnou vůli, že však jsem neopomenul nikdy čištění, ukazují vám takřka již od Mé doby všechna velká i malá shromáždění, jimž bylo Mým Duchem dáno za úkol vloudivší se lež odloučit úplně od pravdy a před celou obcí ji zahrnout. Ačkoliv však na všech místech bujel plevel mezi pšenící, přece se mu nepodařilo úplně ho vyhubit, a tak se tedy dějí také v této době, jak zde, tak i jinde velmi mocná čištění a nepřítel pravdy nebude již s to proti nim nic pořídít. Proto nyní budu velkolepé hráze proti každému přívalu lži a postavím pravou skálu Petrovu, kterou brány pekelné nepřemohou.

Nastane sice ještě mnoho zápasů a bojů mezi lidmi na této Zemi, při nichž lež vždy úplně špatně pochodí, a to tak dlouho, až za celý velký vůz sena skládajícího se ze samého plevele nenabídne nikdo již ani halěř a každý bude mít největší radost z paprsků pravého světla z nebes.

Duchovní základ o způsobu Mého zmrtvýchvstání jsem vám již dávno podal, jako i také, jak si má každý člověk vysvětlovat trojedinost a co o ní soudit. O probuzení Lazarově budu mluvit v průběhu dalších sdělení v evangeliu Janově, jakož i také ještě o velmi mnohém jiném.

Nyní se sice z jisté učené strany tvrdí, že evangelium Janovo není napsáno jeho rukou. Ovšem dokud cestoval se Mnou jako apoštol, psal jen úryvky, neboť zaznamenával jen paměti nejhojnější. Ale ve svém tak zvaném vyhnanství na ostrově Pathmu, jež však pro něho nebylo nikterak vyhnanstvím, neboť tímto aktem ušel jen jako poctivý a moc mající Říman pronásledování a zuřivosti židů, mohl ve tvrzi – znám vám již z Velkého evangelia Janova, patřící Řeku Cadovi, jenž dočasně žil také v Jerichu – náležitě uspořádat po boku Mariině bez nesnází své evangelium. Sdělil v něm potomstvu, kolik potřebuje pro své oblažení. O všem ostatním však pravil nakonec, že „Já jsem vykonal a učil ještě velmi mnoho, co není napsáno v knize této, a kdyby to někdo napsal do knih, svět by to ještě nepochopil“. Touto případnou poznámkou ukončil své evangelium téměř právě v době, kdy byl Jeruzalém zničen Římány, načež žil Jan ještě drahý čas a svá vidění uvedl na pergamen pod názvem „Zjevení Janovo“.

Při této příležitosti byl ovšem častěji podporován v psaní jedním velmi nakloněným přítelem, ježto v té době bylo mu již přes sto let. Tento jeho přítel měl též jméno Jan, které si však nechal dát Janem, když ho tento evangelista křtil a vylil na něho Mého Ducha. Tento přítel Janův byl totiž rodem Řek a měl ovšem také zcela jiné jméno, na němž nám pramálo záleží, protože nebylo celkem historicky proslulé, ač náležel ke služebnictvu Řeka Cada.

Kdo by měl čas a byl majetný, mohl by se ještě dnešního dne přesvědčit o pobytu Janově na jihovýchodě tohoto asijského řeckého ostrova, který za doby mořského přílivu představuje téměř úplný ostrov, neboť souvisí s pevninou Asie jen užoučkým skalnatým rozeklaným ostrohem.

A tak tedy nyní také víme, jak je to podle pravdy s Janem. On je, byl a zůstává Mým miláčkem, a kdo žije a jedná podle jeho evangelia, bude Mnou považován za jemu rovného.

Je-li pro vás v evangeliích ještě někde něco zdánlivě si odporujícího, anebo se snad vyskytlo, obraťte se na Mne a Já vám to vysvětlím, jako jsem vám dosud s láskou a ochotou vysvětloval. Myslím však, že v nich již mnoho záhadného nenajdete, neboť mnoho je vysvětleno již v Janovi a co je pro všechny učence tohoto světa nejzávažnější, mohu vám nyní vysvětlit Já.

V této době však nechám ještě zcela kuriozní světské učence na Sebe útočit. Upozorňuji vás na to, abyste se jejich spisy, přijdete-li na ně, nepohoršovali, neboť Já toto dopouštím, abych tomu pohanskému popství učinil všestranně konec. Neboť bude-li jejich Salvator mundi zničen, čím se potom stanou oni sami a jejich církevní zřízení? Nakonec již nic víc než placenými hrobníky a u nich bude potom platit: Nechte mrtvé pochovávat mrtvými, vy živí však pojdte za Mnou! Amen.

V. a VI.

O TŘECH ZÁVADÁCH: O VELRYBĚ PROROKA JONÁŠE

O ČLOVĚKU BEZ ROUCHA SVATEBNÍHO NA HOSTINĚ MNOU POŘÁDANÉ A O PRCHAJÍCÍM MLÁDENCI U PŘÍLEŽITOSTI MÉHO ZAJETÍ NA HOŘE OLIVETSKÉ V ZAHRADĚ GETSEMANSKÉ

O velrybě je to správné jak přirozeně historicky, tak i duchovně, neboť musí tu být správné to i ono, ježto bez této správnosti nebo bez přirozeně historického podkladu nemělo by ono duchovní své podobenství.

K pochopení přirozené části musíme však vědět, že v oné době byl zvláště ve středozemním moři druh obrovských ryb, které někteří, zejména Egyptané, označovali jménem „Leviatan“ a u starých Řeků za časů známého spisovatele Herodota měli jméno „phalon“. Tento druh ryb, o němž se mluví též v knize Jobově, zmizel brzy po průlomu moře u Gibraltaru a pak byl mocnými mořskými proudy v Atlantickém oceánu zavlčen na jih, kde pak větším dílem ve studených vodách podobně jako jiná velká zvířata pevniny úplně vyhynul.

Tyto ryby měly předně nesmírně velký jícen, který byl širokým otvorem spojen právě s tak velkým žaludkem, zuby neměly, ani jazyk, ale zato měly podobně jako dnešní severské velryby velký počet chapadel, která u dokonale vzrostlé phalos byla nezřídka až tři sáhy dlouhá a sloužila této obrovské rybě k tomu, k čemu také slouží chobot slonovi.

Těmito chapadly uchvacovaly svou kořist sloužící jim za potravu a zcela neporušenou ji vsunuly do velkého žaludku, který neobsahoval vodu, nýbrž vypocoval na vnitřních stěnách jakousi šťávu, která po několika dnech začala rozpouštět v tomto žaludku dosud žijící kořist a ponenáhlu ji úplně rozložila. K prohánění této obrovské ryby, která byla také savcem – vrhala na svět živá mláďata a podobně jako severní velryby musela dýchat a často se zdržovat na povrchu moře, aby se nezadusila – sloužilo velké množství taktéž obrovsky velkých žraloků, kteří žili dříve v severní části Středoziemního moře, leč při průlomu známé vám deukalické úžiny zemské, z níž potom povstala nynější úžina cařihradská a dardanelská, se usadili v nynějším Středoziemním moři. Tyto velkolepé štiky zahájily velkou honbu na ony velké phalony, ukusovaly jim chapadla a také jiné nepatrné končetiny, k nimž přináležela zejména velká prsa, jakož i obrovské ploutve ne nepodobné lidské ruce, po obou stranách hrudi. Těchto končetin mohli žraloci velmi dobře potřebovat za svou potravu, a proto tedy phalonové vždy víc a více prchali, takže se stávali ve Středoziemním moři stále řidším jevem. Za doby Jonášovy bylo jich v tomto moři domovem již jen několik set kusů a Jonáš, když byl při velmi neklidném moři vržen přes palubu, měl Mým dopuštěním to štěstí, že byl tímto phalonem pohlcen a poté tři dny strávil v jeho žaludku, a dále jsem také dopustil, že právě tento phalon, pronásledovaný žralokem, uchýlil se k nízkému asijskému břehu a při této příležitosti se zhostil potravu ležící v jeho žaludku. Bylo totiž také vlastností těchto obrovských ryb, že když větrily ve vodě nějaké velké nebezpečí, vystupovaly na břeh a navštěvovaly svá mláďata, která obyčejně chovaly a vychovávaly na mělčině mořského pobřeží a opatřovaly je potravou buď ze svých prsou anebo také kořistí svého žaludku, dosud však žijící, neboť mláďata se nepouštěla do hlubšího moře dříve, dokud nedosáhla jisté velikosti, síly a pevnosti. Při této příležitosti se pak také náš Jonáš dostal na asijský břeh, a když byl phalonem z předem uvedeného důvodu vržen na mělčinu, rychle se vzchopil, prchl na břeh kam ho nemohl pronásledovat ani starý phalon, ani jeho mláďata.

Tím tedy máte vylíčenu onu přirozenou věc, jak za oné doby byla a nyní odedávna není. V dřívějších muzeích, zvláště v Alexandrii, nalézaly se ještě zbytky žeber této někdejší obrovské ryby, leč v pozdější době byly, rovněž tak jako knihy, Saracény zničeny. Několik málo kusů se však nachází ještě dosud v Londýně i v Paříži a jsou považovány za kostru někdejších nadmíru obrovských buď pozemních nebo mořských zvířat, avšak spíše z vodní říše pocházejících, protože bývají tu a tam nalézány na písčinách v blízkosti moře. Hlavní žebro tohoto vzrostlého phalona mělo nezřídka délku až sedm sáhů a vážilo 20 až 30 centýřů /videňský sáh = 1,9m, videň. centýř = 56kg/. Dnes, jak bylo řečeno, tento druh obrovských ryb zcela vymřel, podobně jako jiná, velká pozemská zvířata a téměř po tři tisíce let se žádný živý kus již nevyskytuje. Pod phalonem anebo leviathanem ať si nikdo nepředstavuje známou chobotnici, která se vyskytuje čas od času v atlantickém oceánu, zejména v krajině, v níž se před všeobecnou vám známou potopou táhla v dosti přímé čáře řada ostrovů západní Afriky až k východní špičce Brazílie a kde se dnes ještě v tomto směru vyskytují veliké, daleko sahající mělčiny a větším lodím se stávají nezřídka nebezpečné. Tato chobotnice není vůbec ryba, nýbrž je to jen nejvyšší velkolepý mořský polyp, který se vyvíjí podobně jako ostatní polypové v písčinách mořských a jejich bahnitěm obsahu a sedí na dně mořském pevně tak dlouho, dokud není nějakou podmořskou erupcí přiveden na povrch moře. Pak se nezřídka podobá malému plovoucímu ostrovu (viz o tom ve spisu Země).

Tím bychom byli s onou podle Bible těžko uvěřitelnou velrybou Středoziemního moře u konce, vše další o tomto proroku může každý nalézt v Bibli, a tak přejdeme nyní k onomu člověku bez svatebního roucha při hostině.

Hostitelem jsem ovšem Já Sám a pokrmy této hostiny se skládají z Mého učení. Lidé v ulicích a u plotů jsou ti, kteří přijali Mé učení a také je následovali, a proto jsou také přioděni duchovním rouchem svatebním.

Oním však, jenž neměl na sobě svatební roucho, se rozumí židé a farizeové, kteří brali na oko též účast na Mé nauce, ale ne pro své polepšení, nýbrž aby na Mně vyzvídali a z toho formulovali důvod, jak Mne vylíčit před Bohem a lidskou vrchností jako zločince, a tak se na Mně pomstili.

Já jako Hostitel jsem tohoto vyzvědače velmi jistě a až příliš brzy poznal, jinými slovy: Já jsem pokrytecké farizejství až příliš brzy prohlédl až do jeho nejnvnitřnějšího špatného kořene a při každé příležitosti, kde se chtělo vplížit k Mé hostině, dal jsem je rychle uchopit a vyhodit do nejtmaší temnoty vlastní noci jeho srdce.

Tento obraz se vztahuje hlavně na zničení Jeruzaléma a zapuzení židů mezi všechny národy země, kde do této chvíle nemají zaprvé vlastní zemi, vlastního krále, a tím také domov, a všude, kdekoli se zdržují, jsou pronásledováni a opovrhováni. Tito Židé představují tedy vesměs onoho člověka, který se objevil na Mé hostině a nebyl oděn rouchem svatebním, a za druhé ten, jenž byl v podobenství vystrčen do nejtmaší temnoty, v níž se stále ještě až do této chvíle nachází, předstírá ovšem tu i tam křesťana, aby se při této příležitosti podvolil křesťanům, a tak od nich získal hmotně.

A jako žije a jedná žid zde, tak žije a jedná jeho duše i dále na onom světě, proto židé v záhrobí podle toho tedy také vypadají jako ustavičně se rýpající vepři v kalu Země. Proto také tvoří v záhrobí zcela zvláštní spolek, do něhož není druhý snadno připuštěn a o židech platí svědectví, které jim dal Petr a které zní takto: Vepř se vrací stále zpět ke své louži, v níž se rýpal, a pes k svému v příliš velkém chvatu pohlcenému a opět vyvrhnutému žrádlu“ a podle Pavla platí, že strom, který byl poražen, zůstává ležet tak, jak padl a je pak zpracován, anebo spálen, anebo použit k něčemu jinému hmotnému.

Jelikož nyní víme, jak jsme na tom s oním svatebním hostem u Mého stolu, věnujeme ještě malou pozornost onomu jinochu, jenž se dal na útěk u příležitosti Mého zajetí v Getsemanské zahradě. O této příhodě se také jen ve vši stručnosti zmiňuje evangelista Marek, mohla by však také být zcela dobře v jeho evangeliu vynechána, jelikož nemá téměř žádnou mravní hodnotu.

Abychom však této skutečné události a její podstatě důkladněji porozuměli, musíme vědět, že v oné době se semkl dohromady jiný sbor mladých lidí, kteří na jedné straně opovrhovali farizejstvím a jeho zázraky dovedli kejklířsky zcela přesně napodobit a nezřídka konali v určitých sobě rovných kruzích produkce, jimiž farizejství zesměšňovali a na druhé straně si získali oblibu u Římanů, kteří toto rádi viděli, a proto měli tajnou protekci, že mohli beztrestně uvádět v posměch svatouškovství a divotvorectví farizeů, zejména před tváří Římanů a Řeků.

K jednomu takovému klubu patřil také onen mládenec, který Mně několikrát v Jeruzalémě naslouchal a pozoroval a který nacházel na Mé nauce a Mých skutcích obzvláštní zalíbení a se svými kolegy nechtěl souhlasit v tom, že se všelikými prostředky pokoušeli napodobit také Mé zázraky. Tento jinoch jim to vytýkal a ukazoval jim, že Mé učení a Mé skutky pocházejí ze zcela jiného ducha než učení a skutky hloupých a slepých farizeů. Jeho kolegové se mu však vysmáli a při několika příležitostech mu řekli: Není-li tento galilejský divotvůrce pod zvláštní ochranou Římanů, pak neujde pozornosti templářů právě tak, jako bychom jí neušli my, kdybychom neměli Římany a Řeky za své ochránce. A hleďte, tito jinoši dávali si nyní bedlivý pozor na to, až zase přijdu do Jeruzaléma, aby viděli, co se Mi stane při pomstě, kterou Mně templáři přísahali a která jim byla dobře známa. Když jsem v době vám známé přišel do Jeruzaléma, byl tam zrazen a Svým vlastním dopuštěním jat a odevzdán přísným soudcům, byl pak také tento klub mládenců, třebaže jen z povzdálí, přítomen, a když tito mládenci zpozorovali, co se Mi stalo, přivedli sem někteří z tohoto klubu také onoho Mně oddaného mládence, který se právě chystal již v sousedním domě ke spánku, aby mu ukázali, jak se na Mně vyplnila jejich předpověď a tvrzení. Když přivedený sem mládenec, který si ve spěchu ovinul kolem těla jen prostěradlo ze své postele, spatřil, co se Mi stalo, a přitom se také domníval, že by ho jeho kolegové mohli snad také vydat Židům k potrestání, tu se jim vytrhl a běžel, co mu nohy stačily a skryl se před svými kolegy, o nichž se domníval, že jej budou pronásledovat, což však oni pro svou vlastní spásu neučinili a také neměli vůbec v úmyslu učinit.

Tu máte vlastní, rukama snadno hmatatelný, důvod tohoto zjevu, který sám o sobě nepraví nic jiného než jen to, že tento jinoch hledal svou spásu v útěku dílem ze strachu před svými kolegy, větším dílem však z bázně před převelikou pomstychtivostí farizeů.

Avšak později, když obdržel zprávu o mém zmrtvýchvstání, stal se opět pevným stoupencem Mé nauky, leč v Jeruzalémě nezůstal, nýbrž odešel k Esejským, jimž především učinil sdělení, co se Mi stalo.

Esejští poslali poté sami posly do Jeruzaléma, kteří měli za úkol co nejdůkladněji vyvědět, co se Mi opravdu stalo. Brzy však o tom obdrželi zprávu, neboť vzdálenost z Jeruzaléma do napůl arabské krajiny dnešního Suezů nebyla zrovna příliš velká, takže při velmi mírné chůzi mohla být za..??.. vykonána. Tato vzdálenost je veskrze správná, neboť Starý Jeruzalém byl o půl denní cesty blíže k arabským pohořím než dnešní, a pak Římané měli v pohoří vlastní, nyní beze stopy zmiřelé, stezky pro soumary.

Když Esejští obdrželi touto cestou úplné potvrzení toho, nemeškali ani na okamžik a sdělili tuto zvěř vrchnímu místodržícímu Cyreniovi do Tyru poselstvím, jehož se zúčastnil též náš mládenec.

Cyrenius přijal toto poselství velmi vlídně a podržel u svého dvora tohoto mládence, jenž mohl tomuto starci mnoho vyprávět, co sám u Mne viděl a ode Mne slyšel.

To naplnilo Cyrenia jakož i později jeho bratra Kornelia nejtrpčí touhou po pomstě vůči veškerému židovskému kněžstvu, takže oba přísahali, že učiní vše možné, aby za tento zločin spáchaný na Mně co nejúprosněji potrestali všechny arcizidy.

Pilát, zemský správce v Jeruzalémě, obdržel tím také brzy consilium abeundi, nesměl se do Říma již vůbec navrátit, nýbrž musel si zříditi svůj domov v blízkosti dnešní Neapole, a to v jedné poustevně nedaleko zaniklých Pompejí, kde se ještě dnešního dne nalézá ve skále vytesaná chodba s nápisem: „Příbytek Pontského Piláta“ a v jednom dosti hlubokém, do skály vytesaném výklenku, který byl nalezen zadržný, přišlo se na několik spisů, které se týkaly Mne a které se nacházejí dnes v jedné knihovně v Neapoli, ale dají se sotva upotřebit, protože byly nalezeny ve stavu zpolo-zuhelnatělém

To byla tedy prvá pomsta Cyreniova, kterou provedl na Pilátovi, druhá pomsta se stala Kaifášovi, když musel po určité době složit velekněžství a přenechat je jinému, jelikož velekněz směl zastávat svůj úřad jen tři roky. Tomuto Kaifášovi byly již za několik málo let odňaty všechny jeho mnohé statky kolem Jeruzaléma se nacházející a prodány Římanům a on sám musel nakonec hledat své útočiště u hranic arabské pouště, kde také bídně skončil

Ostatní farizeové byli doporučeni novému zemskému správci k nejpřísnějšímu dohledu, jímž on tedy také nešetřil, činil to tím raději, neboť pocházel ze známé rodiny Agrikolovy a toto jméno používal také při svém podpisu, ačkoliv jinak slul Antonius.

Že tento nový zemský správce dovedl házet všechny pomyslitelné klacky pod nohy také Herodu Antipovi, dokazuje již to, že dovedl přilákat až příliš brzy tolik Římanů a Řeků do Palestiny, že tím byly velmi ztenčeny příjmy Herodovy, takže nakonec byl nucen trávit poslední dobu svého života v jednom silném hradu u Středozemního moře, jelikož se v Jeruzalémě již necítil úplně jistý.

Tomuto zemskému správci byl všemi svými prostředky k službám též známý setník Pelagius, jenž měl velení nad několika městy na pohoří Auránském, a ještě více plukovník Kornelius, který měl velení nad celou Galilejí a nad velkou částí Sýrie až k Damašku. Oba bratři, Cyrenius a Kornelius, by byli dali své pomstě ještě větší průchod, kdybych se jim nebyl brzy po Svém zmrtvýchvstání osobně zjevil a je od toho nezdržel, předpověděl jim dopodrobna, že jejich předsevzetí o Jeruzalému a celé zaslíbené zemi se uskuteční již ve 40 letech, a to právě též mocí Římanů.

Jako oběma jmenovaným Římanům, tak také jsem Se brzy po Svém zmrtvýchvstání zjevil velmi mnohým a zdržoval jsem je od příliš přísné pomsty na židech a farizejích. A kdybych to býval neučinil, byla by v krátké době po Mně způsobena v této zemi krvavá lázeň, jaké lidstvo ještě nikdy nevidělo.

Zmíněnému jinochu, s nímž jsem se setkal u Cyrenia, jsem požehnal a učinil jsem jej účastným Mého ducha a on se poté stal také zdatným učedníkem ve jménu Mém, odešel pak k Esejským a odtud rozšířil Mé učení po velké části severní Afriky, vyznamenal se zejména láskyplným životem a konal ve jménu Mém mnohá znamení.

Zvláštností bylo však u něho to, že nechtěl přijmout žádné osobní jméno, jeho titul byl: „Nejméně ctihodný sluha nejvyšší ctihodného Mistra.“ také si dával titul „sluha sluhů“, kterýžto titul si také dávali staří, z Kartága do Říma přesídlivší, zvaní církevní otcové a po nich též dílem papežové, ale skutkem ho nikdy nezachovali. To věděl Marek velmi dobře, ale dále se o tom nezmiňoval, neboť se spokojil tím, že u tohoto mládence prostě uvedl, že se dal na útěk.

Další, co byste chtěli vědět o tomto mládenci, vypravoval ústně, odtud pak také kolovala zejména v římské církvi různá ústní podání o tom, kdo asi byl tento jinoch, z nichž jedno z nejhlupejších bylo a dílem je ještě podání, podle něhož se někteří snažili učinit z tohoto mládence apoštola Jana. A nyní víte také o tomto mládenci to nejjistější a nejdůležitější. A tak se tedy s tím vším ve jménu mém spokojte. Amen.

7.dubna 1864

Znám tvé další čtyři věci, o nichž bys chtěl mít podrobnější zprávu a tak ti tedy také co nejstručněji něco o tom povím.

O evangelistovi Lukášovi jsem ti při různých příležitostech již beztoho leccos řekl.

Jeho evangelium je souborem skutků, o nichž se svým pátráním jak v Jeruzalémě, tak i v jeho okolí dozvěděl o Mně a o Mých skutcích a naukách od různých lidí. Poté si je svým způsobem uspořádal, tedy v kapitoly a verše, přičemž se ovšem nemohl vázat na počet kapitol a veršů jiného evangelia, proto se u něho vyskytuje leccos ve, zcela jiné kapitole a verši než u ostatních evangelistů, což může každý z vás snadno poznat srovnáním souběžných míst.

Co se týká jeho osobnosti, byl to malíř forem a kreslíř (dessinateur). Výtvary svých rukou mohl zásobit tkalce, výrobce šátků a koberců. Také kresby židovských šál a záclon pocházely často z jeho ruky. Vedle toho byl také malířem písma a též písařem (kaligraf), psal zejména pro toho, kdo chtěl mít něco dokonale, krásně a pravidelně napsáno. Rozuměl a mluvil řecky, latinsky a hebrejsky a v nutném případě se dovedl vyjádřit a dorozumět i v jiných řečech vyskytujících se v okolí Judeje.

Mimoto byl podobně jako jsou a bývají někteří lidé, vášnivým sběratelem novinek, a proto se vyptával na vše, co se zejména za Mé doby stalo a mezi lidmi způsobilo mnoho řečí a povyku, působilo mu velkou radost, mohl-li mnohým zvědavým lidem, s nimiž byl ve styku, vyprávět něco mimořádně nového, při čemž nedělal nikdy nijakého eklektika (přísně zkoušejícího), nýbrž bylo mu vhod vše, co se první nahodilo, jen když to mělo zdání něčeho mimořádného.

V první době, zejména při nedostatku skutečných dat, vyrostlo při jeho vypravování také mnohé na jeho vlastní půdě.

Teprve v době, kdy Mé slovo hlásal v Řecku tu a tam apoštol Pavel, byl svým přítelem Theofilem, sídlícím též v Řecku, vážně vyzván, aby sháněl spolehlivější zprávy o Mně, zaznamenával je a pak mu je posílal, neboť on, Theofil, slyšel o jistém Nazarejci jak od Židů, tak i od Řeků tak rozličné věci že z toho nemůže poznat, co je na tomto člověku tak zcela zvláštního. Je tedy pro něho otázkou, zda je to buď nějaká nadpozemská bytost, nebo jen člověk v rozmanité moudrosti poučený z knih.

Když se dostal tento list v Jeruzalémě do rukou Lukášových, tu se Lukáš teprve vážněji ujal celé věci a na vše se informoval, zejména pokud šlo o Mou osobu a Mé učení, avšak co napsal, neobdržel prostě z vlastních úst Mých skutečných učedníků, nýbrž většinou od jiných lidí, kteří si vážili Mne a Mého učení, znali Mne dílem ještě osobně, větším dílem však obdrželi o Mně zprávu od Mých učedníků, neboť mezi Mým životem jako člověka této Země a dokončením evangelia Lukášova uplynulo téměř 33let (tedy roku 68 po Kristu), a teprve po této době je mohl zaslat svému příteli Theofilovi do Řecka. Toto evangelium srovnal pak Theofil se svými záznamy.

A co platí o jeho evangeliu, to platí ještě větší měrou o jeho „skutcích apoštolských“, které napsal na pergamenu rovněž na vyzvání svého přítele Theofila a to teprve v posledních letech svého života, tedy v době, v níž nebyl v Jeruzalémě již ani jeden z mých prvých apoštolů a učedníků.

Také tyto „Skutky apoštolů“ doznaly v rukou jeho přítele leckterých změn a též data, která sebral v zemi Jutské, to byly namnoze vybájené věci oněch učedníků a šířitelů Mého slova, kteří se často bez vnitřního povolání představovali lidem jako takoví, a každý z nich chtěl vědět to nejlepší.

Tak se pak také stalo, že se jak v evangeliu Lukášově, tak ještě více i v jeho pozdějších Skutcích apoštolských vyskytovaly výmysly a přestřelky, o nichž sami moji skuteční apoštolé a učedníci

pramálo věděli, neboť v Jeruzalémě se velmi málo zdržovali a působili více v Galileji, Samaří a v jiných od Jeruzaléma odlehlejších krajích.

Víte-li nyní toto, pak zajisté uznáte, že zemětřesení a zatmění při Mé smrti na kříži, otevřené hroby v údolí Josafatském, Mé nanebevstoupení na dvou sporných horách, jakož i známé seslání Ducha Svatého jsou a dokonce také být musí většinou dílem tehdejší fantazie Mých rozličných posluchačů a ctitelů neboť nejspolehlivější ze všech evangelistů Jan, jenž musel být jistě přítomen každé důležitější události, o ničem takovém se nezmiňuje a ani Lukáš neoznamuje, zda on sám byl, či nebyl osobně přítomen vylití Ducha Svatého.

Jeho evangelium a jeho Skutkové apoštolů málem by byly při velkém shromáždění církevních otců v Nicei prohlášeny za apokryfické (podvržené) leč biskupové západních zemí se proti tomu vzepřeli, a tak bylo také vše, co bylo Lukášem sepsáno, prohlášeno za autentické a tento Lukáš je pak dodnes ještě v počtu věrohodných evangelistů a do této chvíle se ovšem o něm dělá více hluku než o Janovi. Ale vše, co je tu nesprávného, se časem samo vyškrtne, a kdyby se to nestalo, přišel by stěží čas, o němž Jan praví, že v něm bude jeden Pastýř a jedno stádo.

Ostatně také v těchto příhodách spočívá, jak jsem již pravil, něco duchovně dobrého a pravdivého, ale ve sféře přirozených jevů nejsou však ani o chlup lepší než obrazy velepisně Šalomounovy, podle nichž dcera Sionu měla podobu, na níž by člověk nenalezl ani toho nejmenšího zalíbení, ale vnitřně vypadá to pak v duchu ovšem zcela jinak.

Proč bych měl při Své smrti učinit úplné zatmění Slunce, a to po plné tři hodiny?! A kdyby tomu tak bylo, pak by v oné době nesmělo svítit Slunce ani v Indii, Číně, Japonsku, Americe atd., což by znalci písma oněch národů jistě byli zaznamenali. Takto se však ani římský dějepisci nedovedou upamatovat na tuto událost, a tak by musila ta věc mít svou platnost jenom v Jeruzalémě. Tam by Mým dopuštěním všichni přítomní lidé na tři hodiny oslepli, a jediný Jan musel zůstat vidoucím, protože nepodává zprávu o tomto zatmění Slunce.

A jako je tomu se zatměním Slunce, tak je tomu také s mým v tomto světě jevovém nanebevstoupením, neboť kde by vlastně mělo být to nebe, do něhož jsem vstoupil?! Anebo kam měl Všudypřítomný vstoupit, aby tím lidem oznámil, kde je vlastně domovem?! Já však myslím, že jsem v celé nekonečnosti všude stejně domovem, jelikož jsem ve všem vždy praoživujícím a udržujícím Principem a beze Mne nikde nic není a netrvá. Je tedy ono nebe všude, kde vládne Má láska a moudrost, a v tuhé hmotě trvá všude soud vycházející z moci Mé vůle a zdánlivá věčná smrt. A proto se pak také praví, že nebe je Můj trůn a země, jíž je znázorněna veškerá hmota, je podnoží mých nohou. Nikdo si přece nyní nebude chtít představovat, že prostorově nekonečné nebe neznázornuje nic jiného než Můj trůn na sezení a že jsem Si učinil Zemi, abych nebyl při sezení unaven, podnoží Svých nohou. (Poznámka k jevům při smrti na kříži: V tomto silně božském přirozeném svědectví byli by měli také apoštolé velkou útěchu a nemuseli by truchlit a také o věci Páně pochybovat, jak tomu bylo v té době při zkušebním případě příbuzném s okamžikem zatmění Petrově při jeho zapření, aby pak radost velikonoční, aneb vlastně svatodušní byla tím působivější.)

Ano v říši čistých duchů trvá ovšem duchovní Slunce, v němž přebývám se Svými osobně. Toto Slunce je však prostorově viditelné všude všem těm andělům a duchům, kteří Mě mají láskou ve svém srdci. Ostatním však také není nikde viditelné a k nalezení, i kdyby je chtěli v celém nekonečném prostoru hledat a nalézt, neboť u těch, u nichž je srdce slepé, je také duchovní zrak slepý a oni duchovní Slunce vidí ještě méně, než vidí úplně slepý na této zemi slunce přirozené. Já jsem však tímto duchovním Sluncem všude přítomen a mohu také vstoupit jevově v jsoučno a osobně působit kdykoli a kdekoli chci a nemusím Se napřed s nikým radit, ani ve světě duchů a ještě méně ve světě hmoty, zato však všichni blažení andělé a duchové, mají-li vykonat nějaký velký skutek ve jménu Mém, radí se napřed se Mnou.

Co se naproti tomu týká jejich obyčejných jednání v Mém Království, nacházejí k nim pokyny vždy ve svých nebeských příbytcích, jaké však tyto jsou, o tom jste již dostali zprávu v „Duchovním Slunci.“

V příčině duchovní stránky byl náš evangelista Lukáš pln horlivosti pro Mou věc a bylo by dokonce dobře, kdyby se byl se svou horlivostí postavil o několik stupňů níže, byl však, je a zůstává zdatným nástrojem osvědčování Mé lásky a milosti jak pro svou, tak i pro nynější dobu, neboť ve spisech Starého zákona se vyznal lépe než nějaký hrdopyšný zákoník chrámový, a proto také mohl snadno posoudit Mé skutky, o nichž obdržel zprávy jako pravdivé a také je dovedl vylíčit ostatním, kteří ho o to požádali.

Proto se na tohoto muže nezlobte pro některé nesprávnosti, které se vyskytují v jeho spisech, neboť předně nebyl všeho vlastním tvůrcem, nýbrž spíš jeho pozdější korektoři, jichž bych vám mohl uvést víc než celý tucet. A za druhé byl zejména ve svých pozdějších listech naplněn dobrou vůlí a vážností, aby ve svých spisech zanechal potomstvu pokud možno tu nejuplněnější čistotu. Ale co z něho učinili pozdější hrabiví představitelé obcí, za to on nemůže. Zaseli do jeho pšenice plevele, který vzešel s pšenicí, pšenici dovedli velmi dobře shromáždit do svých stodol, plevele však použili a používají dosud za píci svých stád. Tato stáda se však nyní neskládají z Mých jehňat a ovcí, nýbrž z oslů, volů a vepřů a jiných hloupých zvířat, která se spokojují s trním a bodlácím. Nechme je tedy zatím při této stravě, a až se jim jednou skutečně zprotiví, budou se sami ohlížet po stravě jiné, při níž se jim jejich hloupá druhá podoba změní a také oni budou moci být přijati s vlnou ušlechtilých ovcí do Mého ovčince, kde bude jen jeden pravý Pastýř a jedno pravé stádo opatrované řádnou stravou.

Tímto sdělením tedy zatím víte, co máte soudit o Lukášovi, další bude vám sděleno při slíbené příležitosti. Amen.

24. dubna 1864

Vid', můj milý sluho, že tě onen na jedno ucho hluchý medvěd ve tvém snu přivedl již na jeden velkolepý evangelický rozhovor, na který jsi nepřišel od svého dětství, vzdor častému pročítání Nového zákona. Já Sám bych tě byl na to příště již upozornil, ale lépe je pro tebe a také pro mnohé jiné, aby tato věc přišla již nyní na denní světlo, aby každý poznal a uznal, že já jsem přišel nyní v Duchu opět obzvláště vnímatelný na tuto Zemi, abych najal a přijal poslední dělníky na Svou vinici a těmito dělníky jsou právě ti světsky chytrí a světsky moudří filosofové, kteří zrovna v této době zcela vážně usilují o to, aby Mne, jak nyní trvám mezi tak zvanými křesťanskými sektami, zcela vymýtili a zahladili i s oněmi evangelisty, kteří se teprve po dvou až 300 letech po Mně stali machinacemi pohanskými a židovskými tím, čím jsou ještě nyní.

Slepé lidstvo, které nic nezkouší a ještě nikdy nic nezkusilo, věří částečně ještě nyní v takovou větším dílem neužitečnou slátaninu ve jméno Mém (to je jako v čisté slovo Boží).

Proto nebudu ani Lukáše, Marka a Matouše soudit, neboť svou dobou si dali aspoň práci, aby z toho, co bylo již opětovně zkomoleno v Mé nauce, vyhledali to nejčistší a nejlepší. Ale v příčině hmotných fakt dílem sami básnili a z největší části museli pak nakonec přece jen vzít něco z toho, co slyšeli z úst lidí, kteří tu často dosti směle a drze předstírali, že to či ono viděli na vlastní oči a slyšeli na vlastní uši. Potom to srovnávali se známými jim místy ze starých proroků, a jestliže to shledali v souladu s tím, co napsali, bylo to pro ně kritérium pro pravdivost toho, co napsali, úplně hotové a platné.

Kdyby se bylo již zůstalo při těchto evangeliích, bylo by tomu ovšem ještě mnohem lépe, než je tomu nyní. V těchto evangeliích bylo však příliš málo zázračného, ukrutného a pro lidstvo strašného, proto se později shledalo nutným – dílem u křesťanů židovských, řeckých a římských – učinit již sto let před velkým shromážděním v Niceji mnohé dodatky, zejména ony, které zavánějí silně zázraky a které mají nesmírně silnou trestně soudnou tvářnost, aby učinili Mne, Oblažovatele lidí, Jenž lidem nekladl nic tak důtklivě na srdce jako lásku a pravdu, právě opakem.

Já jsem nikdy nehorlil proti pravé vědě lidí, nýbrž Sám jsem při mnohých příležitostech poučoval lidi o velmi mnohém, v čem byli dříve v úplné nevědomosti a slepotě, proto Mne tedy také zřejmě podvodní farizeové nanejvýš nenáviděli, neboť jsem poučoval lid ve všem, v čem se farizeové co nejvíce namáhali podle možnosti ohlupovat pro své nevázané cíle a také to přivedli skutečně tak daleko, že kdyby vysoký kněz Ananáš anebo Kaifáš, aby pohnuli lid k větší obětavosti, vyhlásili zuřivým hlasem v chrámu, že v potoku Kedronu nepoteče po tři dny nic jiného než krev a že slunce

nebude smět po celý den svítit, lid uvěřil tomuto nesmyslu, zalezl ze samého strachu před tímto trestem do svých nejnižších částí příbytků, a když uplynula doba trestu, šel se pln bázně, úzkosti a chvění podívat na Kedron, zda ještě teče krev. a měl-li Kedron svou přirozenou vodu, neměl lid nic horlivějšího na práci, než aby přinesl do chrámu těžké oběti a skládal je k nohám kněží.

Slunce toho dne svítilo ovšem také dál a v potoku Kedronu netekla ani kapka krve, o čemž se chytří Židé najisto sami přesvědčili a obecně chtěli také použít ubohé a příliš pověřivé obyčejné Židy, ale povětšinou bez úspěchu, neboť ti ve své mylné představě a bázni viděli po celý den téci krev a také byli přesvědčeni, že nesvítilo slunce. A jako byl v každé době obyčejný lid v nejslepější pověře, tak je také v pověře i za dnešních dní. Takovým lidem můžete vypravovat nejnemyslnější báchorky a oni uvěří, a budou-li je vyprávět svým sousedům dále, ještě k nim přidají mnohé věci, zvrátí také ještě v zázračné to, co se jim zdálo být od prvního vyprávěče málo zázračným, ale s jakoukoli pravdou nelze u nich nic pořídit.

Proto také bylo za Mé doby nadmíru těžko přivést vlastní pravé Židy k poznání pravdy. Musel se tedy stát zázrak, kterým byli vyburcováni ze svého plánu, aby pak začali u sebe přemýšlet, co jsem tím či oním řekl.

Já jsem apoštolům již za Své doby několikrát řekl, aby při dalším šíření Mé nauky mluvili a kázali mnohem méně o Mých zázracích jako spíše o vnitřní hloubce pravdy Mé nauky.

Jen jediný Jan zůstal věren tomuto napomenutí, všichni ostatní mnohem méně: Začali ihned mluvit raději o zázracích a pak teprve o království Božím a o vnitřní pravdě, takže posluchači byli již předem zapleteni do osidel zázraků. Touha vypravovat o zázracích stoupala pak od desetiletí k desetiletí tak velice, že velký počet evangelií dílem psaných a ještě více ústním podáním šířených vzrostl tak, že z toho již nikdo nemohl být moudrý.

Lukáš jako i pseudoevangelista Matouš L' Rabbas (začali zaznamenávat svá evangelia ne zrovna příliš mnoho let po Mně, a přece v mnohém to zašlo tak daleko, že nakonec mezi nimi samými musely v leckterých zcela důležitých věcech nastat největší rozpory.

O přezkoušení nebylo v oné době ostatně ani řeči, neboť každý evangelista měl své určité čtenáře a posluchače, o druhého evangelistu se málo staral a také evangelisté sami se drželi jen toho, co sepsali oni a měli někdy dokonce opravdovou radost z toho, co ten, či onen měl ve svém evangeliu (sám).

Tak se tedy také L' Rabbas (Mat.) pramálo staral o Ježíše v chrámě obřezaného za osm dní po zrození a rovněž tak o ony tři mudrce od východu, o útěk do Egypta a o ukrutné vraždění dětí Herodem v Betlémě. L' Rabbas (pseudomatouš - Mat.) obdržel tuto zprávu v Tyru a Sidonu a také ji svým způsobem zaznamenal, jelikož však on sám byl, aspoň dříve, více pohan než Žid, proto se také málo staral o obřezku dítěte Ježíše, a tak vykazují tito oba evangelisté mezi sebou jeden z nejpozoruhodnějších rozporů, zatímco v mnohých jiných částech jsou až na místní a časové udání ve vzájemném souladu.

Podle Lukáše odpovídá tedy Ježíš obřezaný úplně všem židovským zákonům a zvykům, narodil se v Betlémě v ovčím chlévě a byl pozdraven jen pastýři, návštěvu tří mudrců od východu vůbec neobdržel, nebyl nucen prchat do Egypta, nýbrž mohl se docela pohodlně vrátit do Nazaretu, kde vyčkával docela klidně do dvanáctého roku, kdy bez jakéhokoli pronásledování Herodem se mohl odebrat s rodiči do Jeruzaléma.

U Matouše vidíme přicházet Ježíše na svět v řádném domě a tento Ježíš není pozdravován pastýři, zato však třemi mudrci od východu, o nichž se Lukášovi v jeho evangeliu ani nezdálo, rovněž také pranic o útěku do Egypta, ani o ukrutném vraždění dětí v Betlémě Herodem a ani o návratu Ježíše z Egypta do Galileje za krále Archelaa, zato se však Matoušovi ani nezdálo o obřezání Ježíšově v chrámu po 8 dnech a o ledasčem jiném, co se tu stalo, a tak máte podle spisů těchto obou evangelistů jednoho obřezaného židovského Krista a jednoho neobřezaného pohanského Krista.

S dvanáctým rokem Ježíšovým začínají oba evangelisté spolu opět souhlasit až na několik méně význačných vedlejších okolností.

Nyní se taž každý: Který z obou těchto evangelistů zůstal tu o sobě při pravdě? A odpověď na to zní:

O sobě žádný, neboť každý podal zprávu o tom, o čem slyšel mluvit. V Jeruzalémě se neodvažoval nikdo z bázně před trestem mluvit o nesmírné ukrutnosti Herodově, v Sidonu a Tyru, v tamější celé Sýrii nenáviděli však Heroda víc než smrt a nezamlčovali ani jeho ukrutnost, ani jeho podnět, který ho k ní vedl. Takto byste přišli při přesnějším srovnávacím pročitání obou evangelistů ještě na leckteré velmi značné rozpory a nesrovnalosti, které možno však v jistém stupni nicméně spíše vyrovnat a opravit než židovský obřezaného a pohansky neobřezaného Ježíše.

Proto musí být právě v této době z těchto evangelií vypuštěn úplně jak starý, a ještě více nový nesmysl ve všem, co Mně odporuje a s ním dokonce i Já Sám, aby do nejúplnějšího světla vstoupilo jediné a trvale pravé evangelium Janovo.

Neboť každý snadno porozumí a pochopí, že já nemohu již na delší dobu trvat pod hlediskem těchto čtyř nyní trvajících evangelií, jakož i leckterých listů Pavlových a jiných apoštolů. Protože každý v nich se vyskytující rozpor činí Mne Samého před učenci světa rozporem, podobně jako při nynějších křesťanských sektách, v nichž také každá sekta má svého vlastního Krista, který si dovoluje jiného Krista jiné sekty křížem odsuzovat.

Kdo tomu nechce věřit, ať se jen aspoň někdy podívá na katolické formule k přestupování, například chce-li protestant přestoupit do katolické církve. Ať je čte a úplně se přesvědčí o tomto vzájemném proklínání Kristů, neboť v katolické církvi musí přestupující až do nejhlubšího základu pekla proklet své ještě protestantské rodiče, své narození se vším všudy a také všechny své protestantské věci víry.

Teprve potom se přijímá za všelijakých obřadů do společenství římských věřících. A tak je tomu většinou mezi hlavními sektami. Jak potom má být jednou jeden Pastýř a jedno stádo, když sami Kristové sekt jsou na sebe hůř rozezljeni než nejdravější a nejdivočejší lesní zvířata?

To vše tedy musí zmizet a k tomu jsem již určil dělníky na vinici Svě a ti horlivě a pilně pracují jako kritikové evangelií atd.

A brzy po nich přijdou ještě velmi mnozí, kteří budou pracovat ještě horlivěji, pilněji a účinněji, abych pak mohl přijít v pravdě k lidem jako pravý Kristus a Bůh od věčnosti, a ne takový jako nyní, který podle zaslíbení každé sekty nemá v celku na práci nic jiného, než ustavičně soudit a odsuzovat a který může a smí v nebi obšťastňovat a oblažovat jen ty, kteří pro to byli svými představenými sekt a zástupci Božími shledáni hodnými a schopnými.

Kdo je například, v milosti takového zástupce sekty, zejména znamenitými obětními dary, ten pak také, podle jejich učení, musí být v Mé milosti. Nyní zajisté uznáte sami, když jsem se tu teď pojednou objevil jako blesk na obloze, že se takový nehorázný nesmysl nemůže již přes všechny kordáty pro budoucnost udržet.

Proto necháme vědě nyní volné pole, neboť ona je nyní účinným nástrojem k metení, aby odstranila ze světa nečistotu, a zároveň je silným obrem Herkulem, jenž dovolil vyčistit velký chlév Augiášův od hnoje, čehož se může jako dobré bajky šerého pohanského starověku zcela dobře použít ještě v této době. O tom, co vám bylo nyní ukázáno a podáno, dobře přemýšlejte a dejte se tím osvítit, neboť je vám to dáno ode Mne, jediné pravého Krista a od žádného pseudo Krista, je- muž je pravda prokletou ošklivostí. Amen.

DĚJINNÝ PŘEHLED NYNĚJŠÍHO NOVÉHO ZÁKONA

25. dubna 1864

Již včera jsem tě upozornil na četné jiné menší rozpory, které se vyskytují ve třech evangeliích Matouše, Lukáše a Marka a upozorním tě ještě na některé jiné, které se v pozdější době zakořenily nejen mezi těmito známými třemi evangelisty, nýbrž ještě mnohem více mezi mnoha jinými, jak židovskými, tak i pohanskými dalšími šiřiteli Mé nauky, kteří byli nazýváni též evangelisty, v různých obcích tak, že již sotva za 30 let po Mně povstaly pro různost výpovědí o Mně skutečné války a jiné šarvátky, jež vypukly za doby Neronovy v Římě mezi mnohými příznivci židovských

spisů a příznivci Pavlových spisů pro pohany tak nepřátelsky, že se Neronovi zdálo býti nutným zničit velký a převážný počet příznivců židovských spisů v Římě i s velkou částí jimi obývaného města a nešetřit dokonce ani ony Římány, kteří nosili veřejně na odív jakousi korouhev židovského křesťanství.

Ale ani toto Neronovo kruté pronásledování židokřesťanů mnoho nepomohlo, neboť za pozdějších nástupců tohoto císaře se Židé dovedli přece zase vloudit do Říma a učinili druhý Jeruzalém, podobně jako Řekové z Cařihradu, a jakmile se to stalo, stával se zejména římský Jeruzalém (Řím) vždy mocnější, zřídil si dílem z židovských evangelií, dílem přijetím starých jeruzalémských chrámových obyčejů a též římských pohanů, co se týkalo římského pontifikátu, svůj ritus. Římané vlastnili tedy všemožná židovská evangelia, jako i staré židovské spisy a také pohanská evangelia a ustanovili tu ještě tak zvané církevní otce, kteří byli hlavními výrobci římských dogmat, která se často přičila evangeliím řeckým, a to tím více, že římský vrchní pastýř neměl na práci nic horlivějšího než posílat své misionáře také do Řecka, což na 300 – 325 let (po Mně) vyvolalo mezi věřícími takový zmatek, že mnozí z Řeků jali se opět budovat pohanské oltáře a chrámy a v chrámech přinášeli oběti bohyni Minervě, bohu Apolonovi a bohyni Ceres.

Císař Konstantin, sám horlivý křesťan, se rozhodl položit tomuto nešvaru meze tím, že svolal v městě Niceji, hlavním sídle nejrůznějších mínění ve víře, velké církevní shromáždění, k němuž byl pozván také vrchní biskup římský. On sám předvolal a ukazoval jim na zlé následky, které by musely vzejít křesťanství v nejbližší době z velké různosti ve víře. Navrhoval jim tedy úplně prozkoumání jak evangelií psaných, tak ještě více evangelií ústním podáním dochovaných a pravil, že by se nemělo používat mnohých vzájemně si úplně odporujících evangelií, ale jen jednoho, jediného, a to evangelia Janova, aby byli křesťané ve víře zajedno a aby se pro různost víry již nepronásledovali jako dravá zvířata a aby se pohané raději již nevraceli k svému starému pohanství, a tak zůstávali v takové nauce, z níž se již nikdo při nejlepší vědě a vůli nemůže nikde nic dozvědět pravdivého a správného.

Neboť byl-li v křesťanské nauce nějaký zakladatel, pak to musel být jen jeden, který zanechal lidem také jen jednu nauku, a tato jedna nauka musí mít zajisté jednu mysl a jednoho ducha. Takto však je již dávno velké množství od úst k ústům dochovaných různých evangelií, z nichž mluví každé o svém zcela vlastním Kristu, který s ostatními Kristy má často jen nepatrnou podobnost.

Měla by se tedy všechna ta mnohá evangelia až na jedno, které by muselo být zajisté nejstarší, úplně zavrhnout, a kdyby snad toto biskupové nepovolili, pak se on sám zcela odvrátí od křesťanství a všude ve své velké říši obnoví zase pohanství, které přes mnohé bohy bylo o sobě mnohem jednotnější než takové rozštěpené křesťanství.

Tu mu řečtí biskupové navrhli, aby jména Matouš, Marek a Lukáš zapadla zpět též do starého křesťanství a nikde se neobjevovala pod jedním a týmž jménem evangelisty dvojnásobně anebo vícenásobně, a císař k tomu svolil pod podmínkou, aby se k tomu vzalo v úvahu též učení apoštola Pavla a jím aby se vymetla všechna ostatní evangelia. Byl upozorňován na to, že Pavel ve svém učení nezůstával také vždy stejný, neboť jiné listy psal pohanům a opět jiné Židům, které si nebyly smyslem a duchem podobné. A Konstantin pravil, že to právě nic nevádí, neboť Pavel přece nejvíce dokázal slovy a skutky, že nehlásí falešného Krista, nýbrž jen Toho, Jehož duch vložil naň před Damaškem zázračně úřad pravého apoštola.

Po více než třicetiletém posuzování se přece konečně zavrhlo vše až na čtyři dosavadní evangelia, Apoštolské skutky, Listy Pavlovy, několik málo listů starých apoštolů Kristových a Zjevení Janovo. To vše bylo po pořádku sepsáno v jednu knihu a v důsledku obou listů Pavlových k Židům nazváno „Nový zákon“, jenž pak byl přijat všemi biskupy, avšak v dalších sto letech se to pak zase znovu přetvořilo tak, že evangelista Jan byl posunut dozadu a Matouš, Lukáš a Marek dáni dopředu, také v kapitolách a verších byla učiněna malá změna a všude se naznačilo, v který sváteční den se má přednášet lidu to nebo ono evangelium (tak zvaný starý řád perykoptský), podle něhož se ještě dodnes řídí Řekové jako i mnohé jiné křesťanské sekty.

Řím však si nicméně učinil své vlastní rozdělení a v pozdějších letech vyhotovil pro lid na neděle a svátky krátké výtahy z evangelia, avšak staré knihy Židů co nejpřísněji zakázal číst a přestupitele tohoto příkazu trestal dokonce i smrtí.

Takovýmto způsobem vznikl tedy nynější Nový zákon a byl poněmáhu také jako takový přijat křesťany asi před třinácti sty lety, obdržel pak zejména od biskupů římských ještě všelijaké opravy a někdy také svémocné přídavky, jak je lze spatřovat a poznávat v římské Vulgátě, zejména ve výkladech pocházejících od římských církevních otců, a každý jen poněkud jasně myslící člověk může brzy rozpoznat, čí ducha jsou to děti.

Je tu zejména bylo přidáno učení, podle něhož je souzeno duším zemřelých až do posledního soudu spát, kterážto nauka byla označena řeckým výrazem psychopanechia - to je duševní spánek. Toto učení se však udrželo jen po tak dlouho, až jeden papež zavedl dnes ještě trvající římskou oběť mše svaté a k tomu se vši okázalostí vysvětloval římským křesťanům, že má jako nekřesťanská oběť úplně stejnou sílu a moc jako někdejší Kristova krvavá oběť na kříži a že se tedy Kristus takovýmto způsobem ustavičně zázračně svému Otci v nebi obětuje věřící křesťany římské církve a že pravověrný křesťan, jenž by dal poskytnutím malé oběti tohoto světa sloužit tuto mešní oběť k svému posvěcení, může být hned po smrti těla, bez dlouhého duševního spánku Kristem probuzen a povolán k věčné blaženosti, a není-li zcela dokonalým křesťanem, může nechat přinést za sebe několik takových obětí, čímž unikne věčnému zatracení a po malém čištění v záhrobí, v tak zvaném očistci, přece jen se dostane do nebe.

A tak dogma o duševním spánku, s jehož podržením by byla nově vynalezená oběť mše nic nevynášela, šlo poněmáhu samo spát rovněž i ono nadmíru směšné dogma, jež vážně učilo, že Bůh stvořil jen nepatrnou část lidí pro nebe, největší část však pro peklo! (Tak zvané učení o předurčení „orasdestinace“ o eventuální milostivé volbě, která se dosud pevně udržuje v reformované církvi stoupenci Kalvínovými.)

Obě tyto hloupé poučky byly časem v římské církvi konečně zcela zrušeny, ale zato bylo zavedeno časem pět známých církevních příkázání a několik nově stvořených svátostí, s kterými vás nemusím zvláště seznamovat, poněvadž je každý sám snadno poznává.

Ačkoli tím křesťanství na přísnou radu císaře Konstantina bylo velmi zjednodušeno, přece však v něm zbylo přemnoho smetí, vzdor často dopuštěným a předsevzatým čištěním, z nichž každé mělo za následek jisté odštěpení se nových sekt, čímž pak opět vzniklo několik dalších Kristů, kteří jsou si do této chvíle stále ve vlasech jako vzájemně úhlavní nepřátelé.

Proto musí nyní nastat poslední a největší čištění a - jak již bylo dříve poznamenáno - tento čistící stroj sluje: věda. Navzájem nevražící Kristové musí ven i se všemi svými přívěsky, aby se mohl ten Jeden Janem hlásaný Kristus mezi lidmi objevit a usídlit.

To sice přinese s sebou leckterý tuhý a těžký boj, jehož se však praví stoupenci Kristovi nemusí obávat, neboť budou ve všem mnohonásobně posilováni, z čehož pak také ostatním, dosud ještě méně věřícím, vzejde světlo, které již nebudou s to uhasit.

A Já, Pán, který jsem toto kdysi k vám mluvil již ústy Janovými, navštívím zemi na všech místech všelikými soudy a nehodami, jako mocnými válkami, velkou drahotou a hladem, všelikým morem mezi lidmi a zvířaty, velkým zemětřesením a jinými zemskými bouřemi, velkými záplavami a také různými ohni (viz. 50 znovu- příchodu Páně č.21.) ale Svě přátele ve veliké lásce zachovám a nedostatek v ničem trpět nebudou.

Kdo se však bude jakkoli a kdekoli snažit nyní v tomto mém druhém příchodu (čistě pravdy) pronásledovat, toho již dovedu ze země zahladit. Ostatní rozpory v oněch čtyřech evangeliích vám známých zmizí samy sebou v díle Janově a Já, jak bylo řečeno, připojím nakonec ještě zvláštní dodatek, kterým bude vše nesprávné zcela důkladně poznáno. A tak se tedy zatím spokojte s tím, co jsem vám dal a pracujte pilně v živém studiu Jana, neboť v něm dospějete ještě k nadbytku světla. Má-li však někdo ještě něco, co by rád věděl, ať se táže a Já budu ochoten dát mu o tom stručné a jasné vysvětlení.

DALŠÍ VYSVĚTLIVKY TEXTŮ

Po předchozích spíše kriticky vysvětlujících osvětleních těžších textů písma následují zde ještě některé dříve Pánem dané vysvětlivky, které pak přecházejí více ve směr oplodňující mysl. Vezměte nejprve slovo:

„Mnozí jsou povoláni, ale nemnozí vyvoleni“.

18. května 1847

Toto místo v evangeliu bývá - jako ne tak snadno jiné - v podstatě zcela falešně chápáno téměř u všech křesťanských náboženských vyznání, neboť jsou téměř všechna toho mínění, a římské vyznání dokonce té víry, hlásané na kazatelkách, že pouze nemnozí vyvolení přijdou do nebe, všichni ostatní, jako mnozí povolání však budou nepochybně po rovněž v podstatě falešně chápaném posledním soudu přímo do pekla, a to navěky.

Aby však tato věta evangelia mohla být důkladně pochopena, vysvětlím vám ji v obraze tak, jak by vlastně měla být v duchu a pravdě pochopena, a tak tedy poslyšte obraz, který zní takto:

PODOBENSTVÍ

Na východě byl jeden velký, mocný a moudrý král, jehož říše byla veliká a pod jeho žezlem se sklánělo mnoho národů. Tento král, chtěje důkladněji poznat rozmanité schopnosti svých poddaných se rozhodl uspořádat převelikou hostinu, k níž byli pozváni všichni hospodáři se svými nejstaršími syny a dcerami, aby král z mnohých pozvaných vyvolil nejmoudřejší a nejduchaplnější syny pro své rozmanité dvorní a státní služby a dcery, kdyby byly lepotvaré a náležitě vzdělané, za své ženy a jinaké společnice.

Když však poddaní uslyšeli toto pozvání, zhrozili se potají, jelikož se domnívali, že je to jen lstná záminka mocného krále, aby je pak všechny vylákal do svého paláce, a až by tam byli, aby je pak všechny zle usmrtil, a tak měl pastvu pro oči na krvi svých poddaných. Proto se každý dal omluvit a nikdo z povolání nepřišel do královského paláce.

Když však král zpozoroval, z jakého skrytého důvodu se tito mnozí pozvaní neodvažují dostavit se k jeho velké hostině, tu pravil k těm, kteří zvali: „Co mám nyní učinit? Hleďte, velká hostina je připravena. Kdo to vše má požit? Vidím však přece mnohé zvědavce na ulicích a cestách a mnozí, kteří stoupají na ploty a tam čekají a dávají pozor, aby viděli, co asi učiním s pozvanými a přicházejícími k hostině. Jděte tedy s velkou mocí ven k plotům, na ulice a cesty, a kohokoli tam zastihnete, toho pošlete dovnitř, aby mohla být požitá všechna jídla mé velké hostiny. Nedívejte se přitom také na příslušný oděv, zda je svatební, či ne, to je nyní jedno, neboť nyní jde především o požití jídel, aby se nezkazila. Až se to stane, pak teprve budeme zkoumat, jaké hosty měla má hostina a zda byli všichni hodni brát podíl u tohoto stolu.“

Když četní sluhové obdrželi tento rozkaz od svého krále, spěchali kvapně ven ke všem branám a hnali všechny, které zastihli na ulicích, cestách a u plotů, k hostině králově. Mezi nimi byli také mnozí, kteří byli pozváni.

Jelikož však tito hosté zpozorovali velkou dobrotu a vlídnost královi, přešla je brzy velká a pošetilá bázeň a veselili se, chválili a velebili pak nadměru velkou dobrotivost a moudrost královi a nemohli pochopit, jak z něho mohli mít tak pošetilý strach.

Po hostině procházel král velmi vlídně mezi těmito mnohými hosty a rozmlouval s otci a jinochy a dobře si prohlížel dcery, a kdo se mu svým způsobem obzvláště líbil, toho vyvolil z celé velké společnosti hostů pro svou dvorní službu a dal každého vyvoleného ihned odít rouchem královským. avšak velmi mnozí z hostů zesmutněli, že se jim nedostalo také této pocty.

Král však se ihned obrátil k těmto rozesmutnělým a řekl jim, „Proč truchlíte, že jsem pro svůj dvůr vyvolil některé z vás a vašich dětí, protože jich mohu pro vlastnosti na nich objevené dobře potřebovat?

Nejsou to vaše děti? Proč jim tedy truchlíte závidíte jejich úděl? Hleďte, nemají nic než větší a často velmi odpovědnou práci, ve všem ostatním však nejsou nic víc a nic méně než vy, moji přá-

telé, zachovávají-li můj zákon, neboť všichni, které jsem vyvolil, mají stejný zákon a stejnou svobodu jako vy a mohou, chtějí-li proti zákonu jednat, v takovém jednání nalézt přiměřený soud, stejně jako vy. mně, pánu, však přísluší zákon jak pro ně, tak i pro vás, jste-li moudří, úplně zrušit, aby v celé mé velké říši vládla všude velká svoboda, jak u mého dvora, tak také obzvláště u všech moudrých poddaných mé velké říše: Proto nezneklidňujte se pro vyvolené, neboť já, váš pán a král, potřebuji také především poddané, pro něž jsem vlastně vyvolil tyto dvorní sluhy.“

Když to hosté od krále uslyšeli, tu se opět velmi rozveselili a velebili velkou dobrotu a moudrost královu. Když však velmi mnozí hosté takto jásal, našel se mezi nimi též jeden host, prašivá ovce, a zatímco všichni ostatní jásal a se veselili a volali velkému králi „hosana“, jal se tento host králi spílat a proklínat takovou svévolnost, nejvyšší sprostou blahosklonnost krále k jeho lidu. Tohoto jednoho však král dal ihned uchopit a předvést k sobě. Když tento jediný hanobitel stál v ošklivých hadrech a cárech před králem, tázal se ho král roztrpčen: „Bídny hanobiteli a proklínači mé dobroty a velké lásky k mému lidu, jak to, že přicházíš do mých královských komnat v tak nejvyšší nedůstojném oděvu? Vím přece, že se odjakživa protivíš vši mé dobrotě a moudrosti. Ty ses ovšem přede Mnou nikdy nepřioděl rouchem svatebním. Proto se ho chopte, vy moji věrní sluhové, a uvrhněte ho do nejtemnějšího žaláře, ať tam kvílí a co nejmocněji skřípá zuby!“

„Hledte, jen o tomto jednom se mluví, že byl uvržen do žaláře, ale o pozvaných ne. U těchto bude jen pokárána jejich světská hloupost, ale jen ta jediná prašivá ovce se zde vyskytuje jako souzená. Proto se nyní učte tímto obrazem, jaký je pravý vnitřní smysl tohoto textu písmo a považujte tedy nejen vyvolené nýbrž také povolané za hodny Mého Království. Amen

DÜKLADNĚJŠÍ OSVĚTLENÍ PŘEDCHOZÍHO PODOBENSTVÍ A PODOBENSTVÍ NOVÉ

24. května 1864

„Země východní“ značí tu Království Boží, jež je ona pravá Říše života a věčný život v sobě samé: Král jsem Já, Pán a Tvůrce všech bytostí a věcí a věcí od věčnosti. Velkou hostinou je Mé zčlověčtění v Ježíši Kristu a vázané na ně velké dílo vykoupení a k podílu na něm jsou povoláni velmi mnozí, ano, nadmíru mnozí, a především hlavní kmeny izraelské, které se však jak známo nechtěly do této chvíle dostavit, dílem z bázně před nepochopeným zákonem Mojžíšovým a dílem však také pro tvrdošíjnost jejich srdce a jeho naprosté nevěry schopní synové. Kteří z mnohých povolaných mají být vyvoleni pro Mou službu, jsou určití a nastávající hlasatelé Mého čistého, nyní opět očištěného slova. Krásné ztepilé dcery, které mají být vyvoleny za ženy a souložnice, jsou tu a tam ještě čisté staré nauky, mravy a obyčeje, které ještě nikdy neohýbaly kolena před Baalem a Mamonem. Ti, kteří zvali, jsou dílem andělé, proroci a posléze všichni apoštolé, učedníci a evangelisté a konečně všichni ti sluhové, kteří rozšířili a ještě rozšíří Mé slovo a Mé zcela nefalšované učení mezi lid. A ti na ulicích, cestách a u plotů jsou všichni lidé, kteří na Zemi žili, dosud žijí a v budoucnosti ještě přijdou, a to, na ulicích ti, kteří dosud vězí ovšem v některé křesťanské sektě nebo církvi, ale vzdor tomu všemu jsou všemi pošetilostmi světa obtíženi a nemohou anebo nechtějí uchopit pravé světlo, aby se jim dostalo pravého věčného života a byli úplně osvobozeni a blaženi. Na cestách jsou ti, kteří sice také ještě žijí na Zemi, jsou však v nějakém více méně známém pohanství (to je nevěřící), a konečně na plotech jsou ti, kteří tělem již zemřeli a svými dušemi jsou ve světě duchovním a tam právě také stále ještě jsou zváni k velké hostině vykoupení náležitými prostředky k obrácení. A konečně ten jeden bez roucha svatebního mezi všemi pozvanými a nyní spíše přímo mocí (lásky) k hostině hnanými a taženými, je především satan a v dalším smyslu všichni ti, kteří mu zůstali věrní a nebylo jich možné zcela žádným prostředkem pohnout k obrácení. Jejich údělem bude - jak praví podobenství - onen žalář, v němž vládne věčná temnota a jež je pln kvílení a skřípání zubů, což platí tolik jako: Kvílením je třeba rozumět v podstatě falešné, nebi protichůdné a skřípění zubů zle v základě a hněvivý žár pekla, protože zahoří-li kdo nejvyšším zuřivým hněvem, začíná skřípat a cvakat zuby jako podrážděná hyena anebo jako zuřivostí rozpálený litý tygr.

Těmito několika slovy je nyní odhalena celá obdoba mezi oním hmotným obrazem a jeho duchovním obsahem. Kdo však by chtěl a mohl tuto věc ještě hlouběji pochopit, ať učiní, jak moudrý badatel a sběratel rostlin, který se radí sám se sebou a říká si: „Co mám nyní činit? Rostlinstvo a

traviny luk, zahrad, lesů a polí, hor a údolí atd. znám přesně, neboť zbádal jsem, co roste na horách a také to, co vyhání byliny a ani to, co pokrývají vody, není mi neznámo, všeho toho znám přesně jméno, místo, kořen, lodyhu, list, květ a plod. Co mám s touto vědou ještě dále činit? Hle, nyní mě to napadá: budu své oko silněji ozbrojovat a projdu jím vnitřní stavbu rourek, vláken a buněk a pak najdu jistě dosti látky pro další vzdělání svého ducha.

Za dobrou myšlenkou ještě lepší skutek. Botanik má úplně pravdu. Kdo tedy zná hmotu a její cestu, anebo kdo zná slovo a jeho účel, činí jako tento botanik, a tak pronikne do hlubin ducha. Ale někdo se otáže: Jak mám ozbrojit svůj duchovní zrak pro hlubší porozumění Božího slova, abych mohl s jeho vzácnou pomocí proniknout tam, kde nyní pro můj nynější zrak vládne hluboká noc?!

Ó, příteli, to je lehčí, než si to představuješ. Víra je obyčejné neozbrojené srdce. Víra ať probudí lásku, ta je oheň, teplo a světlo, kteréžto tři věci v jediné lásce vše roztahují, rozšiřují, vždy více zvětšují a konečně rozvíjejí, podobně jako to vykonává oheň, teplo a světlo. A slunce každoročně přirozeně, viditelně před očima každého. S láskou ať se druží trpělivost, to je hnojivo, potom pokora, to drobný déšť a vlídnost, slitování, věrnost a opravdovost, to jsou dobré větry, které zahánějí všechnu zlou nepohodu. Pojmou-li se tyto věci z vlastní vůle do srdce a jedná-li se podle toho, pak je ve vši úplnosti uskutečněné mimořádné ozbrojení duchovního zraku, pomocí něhož bude moci každý z vás, kdo není bručoun, v hojnosti navěky vždy jasněji a hlouběji ohledávat vnitřní nekonečné divy Mého daného slova, k čemuž je každý zván a povolán navěky. Amen, Amen, Amen.

PROMĚNĚNÍ KRISTOVO, JEHO ŽIVOTNĚ VÝZNAMNÝ DUCHOVNÍ SMYSL

Obdržel od Pána Jakob Lorber 22. července 1847

Mé proměnění na hoře Tábor čtou mnozí jako něco zábavného, ale příliš málo jich mi bude rozumět a velmi mnoho jich nemá ani nejmenší tušení, co vše vězí za tímto proměněním.

Příčina tohoto neporozumění však spočívá jako vždy jen ve světě a v jeho rozkouskovaném učení o Trojjedinosti, neboť kdo nevěří v úplnosti v jediného Syna, Jenž je úplně jedno s Otcem, Jenž je v Něm jako On v Otcí, podobně jako duch v člověku a člověk v duchu, jenž prostupuje každého, prostupuje celého člověka a jenž je sám vlastní člověk, ten je ve své mysli roztříštěn a podobá se kalné vodě, již pak nemůže žádný světelný paprsek proniknout a zjasnit její hlubiny.

Proměnění však chová v sobě nadmíru silně skryté světlo, anebo přemocně silně zastřený duchovní význam, proto mu také jen málo znalců Písma této – jako veškeré dřívější doby – správně rozumělo a bude rozumět.

Abyste se však nepodobali kalné vodě světa, která může být osvětlena jen na povrchu a která se tedy také na povrchu leskne jako nějaký pozlacený hrob, v sobě však neskrývá nic jiného než noc a smrt, dám vám ve vši stručnosti pro zmíněné proměnění malé světélko, pomocí něhož budete moci jasně vidět, co vězí za tímto proměněním, tak tedy poslyšte:

Hora Tábor představuje nejvyšší a zároveň nejhlubší poznání Boha v duchu a v pravdě. Na tuto horu nejvyššího poznání vedu toliko Já Sám Své miláčky! Petr, Jakub a Jan jimi byli v neúplnější míře, zároveň však tito tři představují také každého člověka, jaký má být v pravém nebeském řádu.

Petr je vnější člověk, který však obrací svou celou bytost všelikými zkouškami zcela do nitra, Jakub představuje duši člověka, která je čistá a ve všem se řídí podle Pána, ale nicméně musí podstoupit s vnějším člověkem mnohé zkoušky, aby vnějšího člověka získala zcela pro sebe a ve spojení s ním se učinila v duchu nesmrtelnou. Jan konečně představuje ducha člověka, který je zajedno úplně se Mnou, tedy Mou Láskou, a o tomto učedníku jsem Já Sám řekl Petrovi, který se poněkud pohoršoval nad tím, že Mne stejně jako on následoval: Proč tě to rmoutí, pravím-li - On nechť žije, což značí tolik jako - jen duch žije, a kdo se nedá svým duchem pronásledovat, uchopit a prostoupit, ten nebude mít život; neboť jedině duch to je, o němž pravím, že žije.

Ze všeho toho však vyplývá, že jako jsem vedl ony tři na horu, tak mohu obdobně vést každého člověka, který ve své trojí podstatě zachovává Můj předepsaný řád, na horu pravého a živého

poznání Boha, kde pak také v pocitu své celé bytosti zvolá: „Pane! Zde je dobře být, zde mě nech učinit věčný příbytek skládající se ze tří stánků: lásky, moudrosti a moci z obou.“

Avšak na tomto poznání se nemůže ještě zůstat, dokud se ony tři stánky a Já, Mojžíš a Eliáš v člověku úplně nesjednotí, anebo, pokud láska, moudrost a moc nejsou o sobě přijaty jako v jednom, a ne ve třech stáncích. Proto však zaznívá také ihned z oblaku, který je obrazem nejvyššího nebeského poznání: „Tento jediný je Můj milovaný Syn, toho jediného musíte poslouchat!“ Což značí tolik jako: Jako tento je jediný můj Bůh, nikoli ve třech, nýbrž jedině v něm musíte přebývat, chcete-li mít život věčný! Poté, anebo teprve po tomto mocném prostoupení Boží síly, se probouzejí oni Tři a v úplnosti jasou nevidí nyní již ani Mojžíše, ani Eliáše a také již neslyší žádný jiný hlas než jedině Mně a Mé slovo!“

Ale toto slovo jim zakazuje oznámit o tomto poznání něco světu, než bude vše dokonáno, to je v užším smyslu: než jsem vstal z mrtvých ve vší moci, síle lásky a moudrosti v srdci každého člověka po mnohých pokusech a zkouškách jeho duše. A v širším smyslu dokud nebyl svět v člověku ukřižován a usmrčen a nevstal z mrtvých duch v člověku, čímž by se stal novým tvorem v řádu, jaký je naznačen Petrem, Jakubem a Janem, jinak nemůže být uveden na horu hlubokého a nejvyššího poznání Božího a života věčného.

To je onen svatý význam Mého proměnění na hoře Tábor, jež bylo dosud vždy považováno za nejvyšší tajuplné. Je však ovšem ještě mnohem obsáhlejší význam, podle něhož Mojžíšem, Eliášem a především Mnou a hlasem z Oblak, jakož i oněmi třemi učedníky bývají naznačována hlavní údobí vedení a vzdělávání lidstva, avšak toto poznání nesjednává nikomu život věčný, a ještě méně spletené s ním nekonečné pojmy o čase, prostoru, věčnosti, nekonečnosti, světle, duchu a jsoucnu.

Hledejte však především Mne, Mé Království a Mou spravedlnost, kterou je láska, a pak vám bude vše ostatní samo sebou přidáno (Mat.6.33). Hledáte-li však jen moudrost a její sílu, pak se vám bude dařit jako tomu, jenž zakopal své nadání a bylo mu pak ještě vzato, co měl, a jeho údělem se stala temnota! Toho tedy převelice dbejte, chcete-li být účastni proměnění! Amen.

POBOBENSTVÍ K POZNÁNÍ BOHA A SEBE

obdržel od Pána Jakob Lorber 13. července 1847

Nikdo nepřijde tak daleko, aby nemohl přijít ještě dále, a nikdo není tak šťastný, aby se nemohl stát ještě šťastnějším, avšak také nikdo, padne-li, nepadne tak hluboko, aby nemohl padnout ještě hlouběji, neboť jak duchovní, tak i přirozený prostor je stejně nekonečný a moře věčnosti nemá také na věky dno takže kdo do něho padne, může věčně hlouběji a hlouběji klesat. Kdo však v něm vystupuje vzhůru, nedosáhne také věčně nikdy jeho povrchu, nýbrž bude věčně ve stále větších a mocnějších doušcích srkat nekonečnou hojnost jeho slasti, tím více bude stoupat vzhůru.

Proto se Království Boží podobá semení, které se vkládá do půdy, pak vzchází a může přinést již při prvním počátku stonásobný plod, a vloží-li se tento plod opět do země, pak druhým vložením ze 100 semen, která vznikla ze semene prvního, je již 1000 semen, při vložení třetím jeden milion, při čtvrtém sto milionů, a tak dále až do nekonečna, kterému rozmnožování není na věky stanoven konec.

Tak je tomu také s duchovním zdokonalováním ve věčném životě, kde duch nedosáhne nikdy onoho stupně, na němž by mohl říci: Teď mám vše! Každý blažený duch bude sice mít vždy vše, co může mít úplně, ale nicméně bude při tom mít ustavičně také věčný nedostatek, který nebude s to nikdy ve vší úplnosti nasycit. Každý dokonalý duch bude Mně podoben jako bratr bratru, leč Mé úplnosti věčně nikdy nedosáhne.

„Syna“ může sice být dosaženo, neboť se praví: „Budete činit ještě větší věci než Já. Tím může být také „Otce“ dosaženo, neboť je psáno: „Máte být dokonalí, jako je váš Otec v nebi dokonalý“. Ale Otec a Syn jako úplně jedna bytost mají v Sobě „svatého Ducha“, který je Bůh svatý, svatý, svatý a vlastní život Boha jak v Otci, tak i v Synu, kteří jsou úplně jedno, a Životem všeho života,

Světlem všeho světla, Silou všech sil, Mocí všech mocí, Láskou vši lásky, Moudrostí vši moudrosti, Hlubinou všech hlubin, Velikostí všech velikostí, Věčností věčnosti a Nekonečností všech nekonečností ve všech věcech a bytostech nekonečna. Odtud také pochází, že staví-li se někdo proti Synu, bude mu odpuštěno, a staví-li se někdo proti Otcí, bude mu také odpuštěno. Kdo se však staví proti Duchu, tomu odpuštěno nebude ani časně, ani věčně! Neboť Otce a Syna lze se domoci, ale věčně nikdy ne nekonečného Ducha Otcova a Synova, kteříž jsou jedno jako člověk a jeho láska anebo jeho srdce úplně jedno a jedním se mohou stát s Otcem a Synem, byli-li tito přijati do lásky srdce, neboť Duch je ve všech věcech nekonečný, a tedy na věky nedosažitelný a nedocílitelný!

Člověk spadnuvší se střechy zůstane ležet na zemi. Může být opět uzdraven, nespádl-li příliš tvrdě, anebo spadne-li někdo do vody, může být také ještě zachráněn, byl-li jeho pád zpozorován. Ale vypádl-li by někdo ze Země do nekonečnosti, kdo by jej mohl zachránit, anebo pádl-li by do ohnivého moře, kdo jej zachrání před spálením a úplným od ohně strávením?!

Proto se modlete a bděte, abyste nepadli v pokušení, neboť je strašné dostat se skrze nadutost, pýchu a zpupnost do ruky Ducha Božího! Kdo tu padne, padne navěky, kdo však stoupá v pokoře, ten bude věčně stoupat v lásce a moudrosti od světla ke světlu! Amen.

ČTYŘI EVANGELIA O ZMRTVÝCHVSTÁNÍ

(Zde je podán příklad, jak lze i z oněch sporných evangelií, které co do historické a dogmatické pravdy, jak jsme z předešlého viděli, neobstojí všude před soudem rozumové kritiky, nicméně vynajít pro srdce jako vlastní půdu pro věci náboženské to, co přináší požehnání, aniž by se muselo přitom to dřívější ignorovat. Tím je pak také ukázáno, jak nicméně ruka prozřetelnosti pečovala o to, aby to, co je nutné pro vnitřní potřebu života, zůstalo vzdor všem bouřím časových proudů v bibli zachováno, jsouc přenecháno čištění a třibení pozdějšímu zralejšímu údobí, které nyní započalo, a tímto jasným, uspokojujícím vědomím můžeme tedy bez pohoršení dále požehnaně používat nynější vadný Nový zákon i s jeho rozporů.)

Skrze téhož 28. března 1842

Otázka: Jak lze následující odchylky ve vypravování čtyř evangelistů o zmrtvýchvstání Páně uspokojivě navzájem vyrovnat jako:

1.) o ženách, které navštívily hrob – Mat. 28.1., Marek 16.1., Jan 20,1.

2.) o počtu andělů, kteří se stali viditelní a místa, kde seděli – Mat. 28,2., Marek 16,5., Lukáš 24,4, Jan 20. 11-12.

3.) o okolnosti, zda vstoupily nejprve do hrobky ženy, jako se to u Matouše, Marka a Lukáše píše, nebo Petr a Jan, jako je to u Jana.

4.) o dalším sdělení zprávy – Matouš 28,8., Marek 16,8., Lukáš 24,9., Jan 20, 10-18.

Odpověď Pána: „Piš, jen piš! Mat., 28.1. Místo „večer“ má zde být: na sklonku sabatu: jelikož u Židů, jak přece budete jistě vědět, trvá každý předchozí den až do východu Slunce dne následujícího: to by tedy s ostatními třemi souhlasilo.

Údaj o počtu žen není zcela správný, neboť bylo jich sedm a Lukáš se toho dotýká neurčitě s dodatkem: A ostatní. A u Jana praví Magdalena Petrovi: „Nevíme, kam Ho dali. Ale příčina toho nestejného údaje v počtu žen tkví předně v neznalosti, následkem které evangelisté sami neznali přesný počet, a za druhé v tom, aby se ženy světa nestaly závadou, a za třetí, aby se nikdo nedožíval o božskosti Mého slova z počtu žen, nýbrž jedině z živé činnosti ze základu svého srdce.

Ale zemětřesení, o němž se zmiňuje jedině Matouš, je správné i doslovně, ale nicméně se má brát především duchovně a značí úplný otřes srdce dříve, než znamená nebeská oznámí člověku, že jsem vstal z mrtvých a jeho hrobu. Důvod, proč se ostatní tři nezmiňují o zemětřesení, je v tom,

že oni vzali zmíněné zemětřesení pouze duchovně a naznačili je jen slabě líčenou bází žen. Bylo totiž v tehdejší době ozdobnějším rčením zamlčet skutečnosti pozemské a dát je vhodně poznat pouze ze stavu mysli dotyčných lidí.

Na takovém lapání komárů však pramálo záleží, vše však na konání Mé vůle!

Ale u Mat. 28. 2,3, anděl podoby blesku a odvalující kámen a u Marka 16. 5, také sice jeden, ale již v hrobu sedící jinoch a u Lukáše 24. 4, dva muži ve skvoucích rouchách a u Jana dva andělé v bílých rouchách, má tento zdánlivý rozpor co do počtu svůj důvod předně v tom, že nejvyšší svědomití evangelisté se zmiňují podle starozidovského způsobu jen o jednom andělu proto, že ti dva vykonali jeden skutek a také mluvili jen jedno slovo, a druhý, protože ne všech sedm žen vidělo anděle dva, nýbrž jen prvé tři jmenované, ostatní čtyři však viděly jen jednoho, a tím se pak také jejich výpovědi lišily od výpovědi apoštolů a učedníků, proto tedy také Matouš a Marek jako nejvyšší úzkostliví písaři se neodvažovali užít množného čísla, aby se před židovskými písmá znalými křesťany pro jednu chybu v psaní neobjevili jako nezpůsobilí písaři, kteří by nevěděli, kdy se má užít u dvou jednajících bytostí jednotného a kdy množného čísla. Lukášovi a Janovi, jelikož psali slovo o mnoho později, tyto malichernosti mluvy nevadily a oznámili výpovědi prvých tří žen úplně.

A konečně ještě třetí důvod spočívá v tom, že Já jsem to kvůli slepému světu, protože Mne zavrhl, chtěl mít tak, aby k smrti klopytal o ženy a o počet svých světských duchů. A konečně ještě kvůli duchovnímu smyslu, protože pouhá chtivost slyšet a vědět má k probuzení víry jen jednoho napomínajícího ducha, láska Magdaleny však spatřuje také vyššího ducha lásky a života, který má ohnivě a lesknoucí se roucho.

A tím byl i tento rozpor vyrovnán, historicky i duchovně. Co se však týká nestejně podoby andělů odpovídala tato nitru oněch sedmi žen. Magdalena je viděla ohnivě a skvoucí se, ostatní však jen bílými rouchy oděné. Příčinou toho je ohnivá láska Magdalenina, u ostatních pak jejich tichá, mírná mysl a smutek.

Matouš udává tedy jen vidění Magdaleny ze známé již příčiny v jednotném čísle. Marek, ještě úzkostlivější než Matouš, se sice drží většiny hlasů, ale co do počtu souhlasí s Matoušem. Lukáš uvádí výpověď Magdaleny přesně, jenže místo slova bílý používá k slavnostnějšímu rázu věci slova skvoucí, to je bílý, jako sněhobílý anebo oslnivě bílý, a proto o ohnivém vidění mlčí, aby dvojí výpověď uvedl spíše do zaokrouhleného celku, a konečně však také následkem Mé vůle, aby se tím naznačil přechod od pouhé víry k živě činné lásce, jak to také skutečně lze vidět z pořadí čtyř evangelistů. Jan mluví jen o dvou v bílých rouchách sedících andělech. Příčina spočívá zde jen v duchovnu, co do jeho evangelického pořadí, čímž se tu naznačuje nevina lásky a vášně prostý klid získaného věčného života, a tak on, jako jinak nejohnivější písař, zamlčuje oheň Magdalenin, a tedy také světsky vášnivou lásku ke Mně, která sice byla na místě, nicméně však neodpovídala zcela přesně nebeskému řádu.

A tím by byl také tento rozpor vyrovnán. Tak zůstává nám tedy jen ještě vyrovnat rozpor o andělech, a to rozpor pro jejich různé umístění.

U Matouše přicházejí z nebe a ze známé příčiny v jednotném čísle, odvalují kámen z hrobu a anděl a ženy vcházejí do hrobu. U Marka je sice hrob při příchodu žen ještě uzavřen, ale ihned zpozorují, že se kámen odvaluje, načež ony pak vstoupí do hrobu. U Lukáše vstoupí napřed do hrobu, jenž je již otevřen, pak teprve přicházejí andělé a podávají ženám zprávu. U Jana nahlédne jediná Magdalena do hrobu a obdrží od andělů na různých místech sedících potěšující zprávu, a to se stává teprve poté, když od ní přivedený Petr a náš evangelista Jan opustili hrob.

Zdánlivá různost výpovědí pochází předně jako všechny dřívější věci, zejména z toho, že je to podle Mé vůle a v důsledku svatého a nebeského řádu, v němž následují oni čtyři evangelisté za sebou od vnější víry až k nejnvnitřnějšímu zrození ducha.

Odtud hlavně různost údajů u oněch sedmi žen, z nichž každá viděla podle založení svého vnitřního stavu budto, co vypovídá Matouš, Marek, Lukáš, anebo Jan. Ale co tu oni čtyři vypovídají, to se stalo a vidělo, avšak jen očima duchovníma, tyto oči jsou vždy řízeny, jako je řízen vnitřní život lásky, protože zření ducha není stejné se zřením pozemským a aby jeden viděl stejně jako druhý, nýbrž každý vidí jen to, co je a jaké je to v něm, a tak se to tedy utváří.

Že se o dojití Petra a Jana zmiňuje jen Jan sám, je proto, že Jan byl zvláště napomenut, aby přidal tuto událost, jelikož ji chtěl také zamlčet, aby se v něm zjevilo vše na duchovní svědectví, že pravá a nejnuitnější živá láska dává ze sebe vše a také dokonce nechce nikdy zamlčet ani nejnepatrnější tajemství, či zkouší se na světě pravá láska snad již tím, že milenec pohlíží na otevřené srdce své vyvolené?! Bude-li však před ním jednat, a potají své sousedce šeptat do uší, zač bude milenec její srdce považovat?! Hleďte, tak je tedy již opět vše v nejlepším pořádku. Co první tři považují při sdělování za nepatrné, to musí dokonalý nicméně doznat a vypovědět! Je tu nyní ještě nějaký rozpor? A tak zbývá konečně zmínit se jen ještě o Mém zjevení ženám.

U Matouše se Ježíš zjevuje jen Magdaléně a druhé Marii, když jsou již na cestě k apoštolům a učedníkům nedaleko hrobu.

U Marka se nejprve zjevuje Magdaléně a nepraví se, zda se také zjevil ostatním, nýbrž je to jen neurčitě naznačeno tím, že se praví „nejprve Magdaléně“ a pak se má rozumět samo sebou, že „potom ostatním.“

U Lukáše se Kristus ženám vůbec nezjevuje a Petr spěchá teprve po této zprávě ke hrobu bez Jana.

U Jana přichází dokonce jen Magdalena sama k učedníkům a praví jim, že kámen je odvalen, a když se Petr a Jan vracejí, tu se teprve zjeví Pán jedině Magdaléně a zapovídá dotěrné dotyk a o žádné jiné se tu nikde nemluví.

Jako vše dřívější má tak vše zvláště vnitřní jedině duchovní důvod. Co se týká historické skutečnosti, viděly Ježíše vlastně nejprve jen Magdalena a pak také Maria Jana, a to Magdalena nejdříve, při čemž se pak chtěla ihned na Něho vrhnout, ale byla odmítnuta. Teprve poté ho spatřila také Marie Jana a pak padla s Magdalenou k Jeho nohám a obě společně jeho nohy objímaly. Marie Jakobova a Salome neviděly sice nic, nýbrž jen pociťovaly blízkost Ducha Páně. Ostatní tři nepozorovaly pak ze zjevení Páně nic a cestou se dokonce velmi namáhaly, aby vylíčily oněm dvěma jejich vidění jako pouhé dílo jejich rozpálené obrazotvornosti.

Pokud se týká prvního podání zprávy Petrovi, byla tu skutečně poslem jen Magdalena sama a všechny ostatní zůstaly v zahradě, v níž byl ve skále vytesán hrob, pět jich tedy přehlédlo Petra a Jana a jen Marie Jana viděla s Petrem přicházet a odcházet, ale hbitého Jana přehlédla i ona a byla by přehlédla jistě také Petra, kdyby jí byla ihned na to neupozornila Magdalena sotva dech popadající. Že se však Petr ani Jan dlouho u hrobu nezdrželi, lze zajisté vysvětlit velkou bázňí, kterou měli před Židy.

Uvážíte-li toto vše, pak vám již nemůže být zatěžko, abyste nahmatali důvod těchto zdánlivě si odporujících údajů čtyř evangelistů. Neboť jako byly údaje různě vidoucích žen učiněné apoštolům a učedníkům, byly totiž pro zření duchovních bytostí také ony jako všichni lidé různě nadány a ona dříve posedlá Magdalena byla asi mediálně nadaná nejvíce? (Vyd.) Různé, rovněž tak byly také záznamy podle víry písařů různé, ačkoli toto vše napsali pod vedením Mého Ducha.

Byla nicméně jejich vůle zcela svobodná, a tak i jejich úsudek a jejich mínění, a i když jejich vůle byla nastalým znovuzrozením uspořádanější, byla však následkem toho jejich sdělení, což je ještě více podle vůle Mé, a víte-li toto vše, pak se nedejte již mýlit takovými komářími mezerami, nýbrž staňte se za to horlivými a pravými skutečovateli slova, pak již hned tak na žádný rozpor nenarazíte.

Jste-li však jen pouhými posluchači slova a budete-li je chtít přivést pod lenivý řád vašeho rozumu, naleznete ovšem největší a nejhorší rozpory právě tam, kde se jedná o vaše věčné zmrtvýchvstání! Chcete-li však pořádek počítat veskrze kriticky, pak pochopte nejprve pořadí za sebou následujících evangelistů a srovnajte je se čtyřmi hlavními stavy člověka, to je od jeho nejzevnější víry až k nejnuitnějšímu znovuzrození anebo kde člověk začíná, nocí je zkoušen, až potom nastane svítání, a tohoto svítání stále přibývá až do východu věčného životního dne Janem. Rozumíte-li tomu, pak již navěky nenarazíte na žádný rozpor! Kdo by tu měl ještě nějakou pochybnost, a nedovedl by si pomoci, učiní přece lépe, otázke-li se, dokud je tu Někdo, jenž je opatřen světlem. Jak zle se vám dílo povede a budete spatřovat své mělčiny, posunu-li svícen nahoru! Pak

teprve všichni zvíte, jak jste byli slepí, že jste si tak málo vážili těch slov Svícnu. Kdo však zná a rozumí tomuto Svícnu? Jak slepí jste však ještě! Proč však jste tak slepí? Protože není ve vás ještě pořádek, a tedy také žádná pevnost, proto se také stále vznášíte mezi nocí a svítáním, a proto také nejméně poznáváte právě to, čím máte dospět k znovuzrození ducha a samo-jedině k vnitřnímu poznání všeho toho, co je ducha, a tedy také věčného poznání života!

Já však vám pravím, že dosud jste to slovo jen četli a každý váš skutek byl nabádán jaksi magickou silou slova samého. Nedejte se však v budoucnosti již nabádat, nýbrž buďte dobrovolní uskutečňovatelé Mého slova, a tím ihned nebudete víc narážet na žádné rozpory! Toto vše si však také napište co nejhlouběji do svého srdce, jako i to, kdo je Ten, od Něhož přicházejí k vám, hloubajícím, tato slova, tak budete žít. Hledte však, aby vám nebyl odňat ten ještě zcela neznámý Svícen, jelikož by se vám všem pak opět špatně dařilo, neboť dosud jste jen čtenáři, ale ani zdaleka ne uskutečňovatelé slova. Dovedete se však upamatovat na jednu starou píseň, která začíná takto:

Kdysi svítilo slunce nad naší hlavou mírně a sladce, a my prchali před jeho světlem do děr svých pohárů. Však brzy zmizel tento nádherně svítící božský obraz – slunce, a nyní nás tísní noci atd. a všech toulců smrtelné šípy. Hledte, ta píseň není špatná a hodí se velmi dobře k stavu člověka, je-li pochybovačem, zatímco by mohl již dávno být jasnovidcem. Také o tomto dobře uvažujte. Amen

Ne, kdo to praví.

Amen, Amen, Amen!

(Vinst schien die Sonne über unseren Haupte
Sanft und vild,
Da flohem vor ihren Licht wir in die Löcher
unserer Becher.
Doch bald veschwand dise herrlich, lenchand
göttlich Sonnen - Bild
Und zum drückt uns der Nacht und der Toged
Pfeile Köcher u.s.w.)

JEŠTĚ NĚCO K ZMRTVÝCHVSTÁNÍ

Skrze téhož J. L. Š. H. 16. prosince 1840

Otázka: U Jana 20, 17, se praví: „Ježíš praví k Marii Magdaleně: nedotýkej se Mě, neb Jsem nevstoupil k Otci Svému. Jdi k bratřím Mým a řekni jim, že vstupuji k Otci Svému, k Otci vašemu k Bohu Svému a Bohu vašemu.“

U Jana 20, 27 se však praví: „Poté praví Tomášovi: Vlož prsty sem a viz ruce Mé a vztáhni ruku svou a vpusť v bok Můj: a nebuď nevěřící, nýbrž věřící!“

Nebuď žádná vůle ani na výšině, ani v nížině než vůle Tvá a co se děje jak na výšině, tak v nížině, děj se podle svaté vůle Tvé. Amen.“(Lorber).

Staň se tedy a piš! Zda namísto však sami o sobě doznávat, že čím blíže je vám něco postaveno, právě tím méně to chápete? Hledte, tyto dva texty jsou vám, jak je možno, blízké, avšak místo abyste porozumění takových věcí hledali v blízkosti, hledáte v největší vzdálenosti jak do prostoru, tak do času, a proto také jistě nenaleznete nikdy nic tam, kde nic takového nelze nalézt.

Kdo bude chtít hledat svůj dům ve vodě a svůj příbytek v ohni a nezpozoruje, že takto pošetile hledaje se nachází ve svém domě a rovněž ve svém příbytku, zatímco jej slepě hledá tam, kde není a být nemůže?

V které církvi jste? A kdo byla Magdalena? Která církev vyhovuje však Mým bratřím a kdo jsem Já? Hledte, v těchto dvou otázkách je obsaženo celé to tajemství. Či domníváte-li se, že někdejší nevěstka a tanečnice přede všemi světskými velmoži a pohany, která měla od svého dvacíctého roku ve svém těle sedm ďáblů, od nichž jsem ji teprve před krátkou dobou osvobodil, a která konala mnoho skutků lásky a později vážné pokání, by byla způsobila dotknout se Mé sva-

tosti, když sotva její slzy a vlasy její hlavy byly způsobily dotknout se Mých nohou, protože ještě nebyly probodnuty a očištěny od prachu nevěstkářství všeho světa. Potom bylo také slušné, aby tato nevěstka smyla z Mých nohou svůj podíl a svou vlastní vinu Mi odňala ne a dala na vlastní hlavu.

Pohledte na svou církev a ono „Nedotýkej se Mne.“. Jistě zřetelně a jasně to naleznete. Avšak přece pravím také jí, co jsem řekl Magdaleně: Jdi a řekni Mým bratřím, že jsem také již častěji mezi tvými dětmi vstal z mrtvých a že nyní přicházím k nim, aby Mne mohly zřít a vložit svou lásku na bok z lásky probodnutý a zpozorovaly jako Tomáš tu úzkou bránu a úzkou cestu, která vede k věčnému životu a jím teprve k Otci, který je Mým Otcem a skrze Mne také Otcem vašim, a který je Mým Bohem a tím také Bohem vašim.

Proto vložte také vy všichni ruce své do Mých ran, abyste mohli uvěřit, že Já jsem věčný život Sám, s vlastní mocí, jako Jsem z mrtvých vstal Sám a že také nemám život od Otce, nýbrž jsem v Otci život Sám, jako Otec není mimo Mne, nýbrž Bůh od věčnosti je ve Mně, jako každý Duch svatosti ve vši moci a síle vychází ze Mne, jako i zároveň z Otce, jako jeden a týž Duch.

Hleďte, tak jsem tedy byl po zmrtvýchvstání vším tím, co nyní jsem a věčně budu. Měla by tu tedy obrácená nevěstka zahynout, kdyby se Mne byla dotkla, protože ještě nebyla očištěna pravým pokáním? To je dovoleno jen těm, kteří si dali napřed Mnou dobrovolně očistit své nohy a požili se Mnou velkou večeří.

Nyní však pravím vám: „Dejte si i vy Mnou nohy omýt nebo dejte se Mnou vychovat, abyste přijali místo u Mého stolu a pravé lásky, a nestarejte se o Magdalenu, nýbrž věřte, že já to jsem, jenž nyní přicházím v tichosti k vám a vložte své srdce do Mého otevřeného boku, aby tu bylo posíleno k věčnému životu, neboť vám neříkám: „Noli me tangere.“ (Nedotýkej se Mne.), nýbrž to, co bylo řečeno Tomášovi, jelikož vy všichni jste více méně téměř sami Tomášové, abyste se také vy, jako kdysi on, mohli stát živými, avšak dobře si zapamatujte, že jen Já a nikoliv Magdalena má život, proto ještě nepostačí zpráva Magdaleny, nýbrž teprve až přijdu úplně do vašeho srdce Já, splní se proroctví na vás, že vstoupím k svému Otci a k vašemu Otci a k Svému a k vašemu Bohu, a vy ke Mně a se Mnou. Amen

Toto pravím Já, zmrtvýchvstání a věčný život. Amen.Amen. Amen.

O tomtéž 17. prosince 1840

Otázka 28.1. praví: „Po sabatu za ranního svitu prvního dne po sabatu přišla Maria Magdalena a druhá Marie podívat se na hrob.“

A 9. verš: „ A aj, Ježíš se potkal s nimi a pravil: Pozdraveny buďte! A ony přistoupily, objaly nohy Jeho a klaněly se Jemu.“In biblis saera vulgata odines Illae mitem acoose runt at tenerunt podes eus, et adorabard cum. (ve vydavatel.překladau Svaté bible znamená: „Ony však přistoupily a objaly nohy Jeho a klaněly se Jemu.“

Podle evangelia Janova 20.17 chtěla se Tě Magdalena, Pane, dotknout a Ty ji pravíš: Nedotýkej se Mě! Avšak podle evangelia Matoušova 28.7. jak Marie Magdalena, tak i druhá Marie objaly nohy Tvé. Ve včerejším vysvětlení se naproti tomu praví:

„Měla by tu teď tedy obrácená nevěstka zahynout kdyby se Mne dotkla?“

Pane, sešli Svě světlo, abys vyjasnil tuto temnotu. Nebuď žádná vůle ani na výšině, ani v nížině, děj se podle Tvé. Amen. Aby tím Tvé svaté jméno bylo vždy velebeno, chváleno a proslaveno. Amen. Amen.“ (Lorber).

Piš: Už je tomu tak, že je člověk slepý, hluchý a němý a to nechápe anebo se podobá neplodnému fíkovému stromu, který zahradník dlouho pěstoval v zahradě a ježto tento strom nepřinášel nic jiného než listí, přišli sluhové a oznámili pánu a radili mu, aby porazil tento neplodný strom, aby budoucně nezaujímal nadarmo místo v tak vzácné zahradě. Když však to pán uslyšel, pravil: Nechte jej ještě rok stát a pohnojte jej. Neponese-li ani potom ovoce, ať dopadne vaše sekyra na jeho kořeny a porazí jej ke spálení.

Hle, tobě, který se tu tážeš na tak snadné věci svého vlastního rozporu, budiž řečeno, že je těžko dvěma sloužit tak, aby se učinilo zadost jak příteli, tak i nepříteli. Záleží-li ti na Mně, co je ti tedy do světa? Staráš-li se však, abys učinil světu otázku rovnou, kde se pak má vzít plod duchovní? Hle, Má vůle stojí výš než vůle světa. Chceš-li však ono štěstí světa a naproti němu mou milost, poslyš, to být nemůže. Pravím však, že ono prvé přijde již beztoho v pravý čas, ale všechny cesty tvé, dětí tvých, mají se řídit podle Mé milosti, tehdy bych se postaral o vše. Je-li ti však milé chovat leckterou nepotřebnou světskou starost, jen si ji chovej, ale dej pozor. Láska rodičů k dětem je vždy slepá, oni nevidí símě, nýbrž jen strom a nepovází, co vše je uzavřeno v semeni. Avšak dobré símě vzhází s tisícero násobným plodem v Mé půdě, v půdě světa se však udusí, ale světskému semeni se daří velmi dobře, přináší v půdě světské všechen plevel, ale taž se sám sebe, čemu to prospívá. Poslyš, Mému Království a Mým stodolám ne. Hle, pro tento rozpor v tobě sám jsem ti toho řekl, aby se ti tvůj rozpor evangelia stal jasným. Toto si však zvláště dobře zapamatuj, jako teď víš, kdo je ten, před Jehož očima leží otevřena všechna tajemství. Tak bys měl vědět, že kdy se ti ve světských věcech naskytuje scestí, buď pro tebe anebo pro tvé veškeré děti, že jsem to jen Já, jemuž jedině je známa pravá cesta. Nuže, tou dobou se starej, abys měl pro své tři, a starost o ostatní přenechej Mně. A aby se stal v tobě Matouš bez viny, vezmi tento rozpor na sebe a pochop, pravím-li Magdaleně: Nedotýkej se Mě, padni napřed přede Mnou na kolena, obejmi nohy a modli se ke Mně v duchu a vší pravdě a jdi pak k Mým bratřím a řekni jim, že jsem vstal z mrtvých.

Rovněž tak máte činit také vy, a nesnažit se dříve o moudrost, nýbrž o pravou čistou lásku, která odpovídá Mým nohám, a z toho především vaší lásce, jež i ve své největší čistotě přece jen ještě má vždy na sobě něco smyslného, a podobá se tedy nohám na Mně, na nichž jedině můžete vejít k životu. Proto také nemá vám zatím být dovoleno dotknout se Mé moudrosti, dokud nebyly za klanění se Mně ve vší lásce uchopeny Mé nohy. Řeknete-li však „Pane, jak je tomu potom s dotykem Tomášovým?, tu však pravím, že také on musel své zraky obrátit na rány nohou a rukou, než jsem ho vyzval, aby se dotkl mé široké a hluboké rány na prsou. Aby se však tobě, tazateli, stal tvůj vlastní rozpor jasnějším, poukážu ti ještě na jeden důvod, proč jsem řekl napřed Magdaleně: „Nedotýkej se Mně!“ a potom však přece dopustil, aby s ostatními objala Mé nohy.

Hle, Magdalena byla také smyslně a v žárlivosti do Mne zamilovaná a považovala Mne skutečně za svého jediného vyvoleného milence a měla o Mně mínění, že jsem jen velkým prorokem, má božskost byla jí však ještě cizí. Vzhledem k jejímu zamilovanému srdci neztratil tudíž nikdo mým utrpením a Mou smrtí tolik, jako právě ona, ježto ztratila nejen svého velkého Záchrance, Pána, Mistra, nýbrž vážností svého srdce též jediného milence, proto také nebyla k utěšení.

Hleďte, proto se tedy také stalo, že byla první, která se na Mne dotazovala v přítomnosti ostatních, kteří činili totéž spíše ze zbožného smutku než tak nezdolné lásky.

Když Mne, Svého ztraceného milence, spatřila pojednou před sebou stát, bylo její srdce náhle vyproštěné ze všech pout a ona vzkřikla a v propuknutí své vášnivé lásky chtěla se na Mne ihned vrhnout. Nyní však považ, co Já jsem, a pak ti bude Noli Me tangere. z včerejška jasné. Uvaž však také její mylnou lásku, a pak ti bude jasné objetí mých nohou, a považ ještě k tomu, že Můj miláček Jan Mně psal z duše, Matouš však z Mých nohou a pak ti bude toto vše ještě jasnější a pozdější velké pokání Magdaleny po mém nanebevstoupení pochopitelné, neboť teprve tím zvěděla, kdo vlastně byl za jejím domnělým milencem, ježto Mne pak teprve svým velkým pokáním v duchu pokory, a tím ve vší pravdě začala milovat.

Pravím však tobě: Kdo Mě nebude milovat jako Magdalena, ten Mne v budoucnu nenalezne a nevejde k životu na Mých nohou a ve stálém rozporu svého světského života nenalezne nikdy rozluštění. Pohleď sem. Mé Království je největší, nejsvětější jas, a nic nečistého nemůže do něho přijít, proto myslí jen na onen fíkový strom bez ovoce v zahradě a na sluhu dvou nepřátel a rozřeš rozpor v sobě. Starej se podle Mého pravidla o těch několik do času objasnění svého rozporu a starost o ostatní přenechej Mně. Tak tě pohnojím a obřežu, abys nepropadl sekyře a abys budoucně již nikdy nezapomněl pro svět, kdo jsem Já, tvůj Bůh, tvůj Otec, tvůj Rádce v každé době.

Hle, dnes mluvím, zítra jednám a pozítří bych chtěl přijít. Kdo nebude doma, půjdu mimo jeho příbytek.

To praví Ten, jenž si vždy nechává obejmout Své nohy. Amen, Amen, Amen.

JEŠTĚ JEDNO OBJASNĚNÍ POKOUŠENÍ PÁNA NA POUŠTI

Luk. 4. 1 - 13.

Skrze téhož 20. února 1842

Hle, tu jsou opět velmi snadná místa Písma, a vy jim nerozumíte? Protože stále ještě nedovedete zacházet s velkou knihou výkladů slov života, kterou je jediné láska. Kdybyste mohli pochopit podstatu lásky, nebylo by až do středu Země místečka velikosti pískového zrna, které by se vám nemohlo představit jako úplně odhalený svět. Leč máme je raději rozptylovat než shromažďovat. I vy jste ještě silně ponořeni do toho, kde se paprsky rozptylují, ale jen v ohnisku je podstata úplně přítomna, v rozptýlení jen po atomech.

Tak je také slovo dáno literou v rozptýlení a v tomto rozptýlení nemůže nikdo spatřovat ohniska slova. Začne-li však někdo toto rozptýlené slovo v sobě shromažďovat, svádí tím všechny tyto rozptýlené duchovní paprsky do určitého bodu ve svém srdci a tento bod je ohniskem, které rozněcuje vnímavé srdce v lásce ke Mně a osvětluje pak velké tajemství Boží v něm samém. Co je však tato láska? Je to Boží Duch v člověku, jímž jediné přichází veškerý život, a zvláště věčný život člověka. Víte-li nyní toto, že Boží Duch není a nemůže být nic jiného než věčná láska k Bohu, pak máte již v sobě ono pravé ohnisko, s nímž můžete ohledávat osvětlené hlubiny Božství. A co jsou hlubiny Božství? Je to rozptýlené slovo Boží ve smyslu litery před vámi, v němž nemůže nikdo bez Ducha Božího vyzkoumat vnitřní smysl anebo hlubiny Božství. Vždyť přece vy sami již ve světských věcech říkáváte, že láska je zlatým klíčem, před nímž není žádný zámek jistý. Hledte, toto staré, ve vaší době již ovšem neznámé úsloví je opravdovým vox populi (hlas lidu) a vox Dei (hlas Boha), neboť láska je opravdu oním klíčem, jímž může každý vniknout, ano, i do centra Mého srdce.

Ježto nyní toto víme, pokusme se, zda tento hlavní klíč neotevře také zmíněné tajemství Mého slova ústy Lukáše. Napřed však musí předcházet jedno místo, aby tím bylo osvětleno vše ostatní. Toto místo zní takto: A Duch Boží sestoupil viditelně na Něho. Tato nemnohá slova jsou klíčem k celému tajemství zmíněných míst. Tomu je tedy třeba rozumět takto: Až do té doby byl Ježíš člověkem, kterého Otec (aneb Duch v něm) vychovával pro Sebe a tento člověk, Ježíš, byl Syn Boží protože Ho Bůh nechal bezprostředně pro Své nejvyšší přijetí zrodit pannou a dal mu také ze Své strany Sám náležité vychování. Tento Ježíš nebyl až do tohoto okamžiku prvního vystoupení nic víc, než dosud neznámé ztělesněné Slovo Boží a musil se jako člověk svobodně činně, podobně jako každý jiný člověk, největším sebezapíráním co nejdůkladněji připravovat k úplnému přijetí Ducha Božího. (Viz v č.9. Mládí Ježíšovo, kap.298,299.)

Nuže, právě k řece Jordánu, kde Jan hlásal nejpřísnější skutky pokání, se musel také On odebrat stejně tak, jako by byl jedním z mnoha hříšníků, a tak Ježíš jako věčný nejčistší Bohočlověk pokořil jaksi Sebe Sama tím, že tam vstoupil mezi zástupy hříšníků a jako oni Se podrobil křtu pokání. Co však se děje při tomto jeho prvém největším pokoření? Duch Boží sestupuje viditelně na Něho, to je láska Boha věčného Otce ubytovává se nyní úplně v člověku Ježíši a také se při tomto jednání každému člověku slyšitelně vyslovuje tím, že sesílá shora k uším každého slova: Tento člověk Ježíš je Můj milovaný Syn, na němž mám zalíbení, to je s Nímž se nyní navěky nerozlučně spojují v Jedno. Tohoto člověka Ježíše od nynějška následujte a Jeho slovo poslouchajte! Hledte, zde je Ježíš zajedno s Otcem, a to tak, že mezi Ním a Otcem není již rozdílu a toto úplně Jedno není přece nic jiného než Láska, nikoli však nějaké rozptýlení: neboť láska je ve spojení, které se zde přece děje každému viditelně a nemůže být nikdy rozptýlením, v němž není navěky nikdy myslitelná vzpomínka.

Praví-li se tedy nyní „Ježíš byl veden Duchem na poušť“, značí to tedy asi tolik jako „Byl puzen nejvyšší láskou ze Sebe, vyveden do prázdného zpustlého světa lidí. Praví-li se tu „Aby byl pokoušen satanem“, pak tomu lze za předpokladu lásky nadmíru snadno porozumět a neznačí to jinými slovy nic jiného, než že tato věčná nekonečná Láska sama nevyklučuje ze sebe ani to nejopovrženější, nýbrž Se Mu ukazuje, aby také ono mohlo poznat, že v Bohu nepřebývá podle jeho v podstatě mylné ideje největší pýcha, nýbrž jen ta největší pokora.

Čím však mohla právě věčná Láska satanovi ukázat, že je v ní domovem největší pokora? Tato otázka se zodpovídá sama sebou, osvětlíte-li jen poněkud pozorným duchovním okem ona tři ďáblovi dopuštěná pokušení. Jako láska postí se Bohočlověk a nechává na Sebe přijít velký hlad, a při prvním pokušení pak ukazuje, že pravá láska se dovede i při největší vlastní potřebě ještě zcela dobře zapřít a že je jí každé slovo lásky pro udržování všech stvořených bytostí víc než samo vlastní nasycení, proto se také v odpovědi ukazuje: „Nejen chlebem živ je člověk, nýbrž spíš každým slovem z úst Lásky Boží.“. Kdo zde neuznává, co Duch Boží co nejpochoptelněji předkládá svému odpůrci a odpadlíku tím, že mu ukazuje cestu k návratu a říká mu v duchu: „Kde je i pro tebe místo, přijmi lásku ze Mne a zanech tvrdého kamenitého chleba světa, tak budeš také žít.“.

A opět při jiném pokušení, kdy odpůrce zkouší ještě jednou pokoru v Bohočlověku, se naproti tomu naznačuje, že také on je povolán Láskou, ne aby v Ní zkoušel pokoru, nýbrž aby jí zato raději sám sloužil, a opět při jiném pokušení je mu jeho dílo tvrdě odmítnuto a opětovně se mu ukazuje, aby se obrátil a Bohu sloužil, a ne Ho pokoušel.

Kdo tu tedy bude tak slepý a nebude chtít vidět, co tu chtěl Duch Boží bez nejnepatrnějšího omezení svobodné vůle Svého odpůrce způsobit, když mu zde ukázal, že to byla jen nejvyšší láska, která Ho přivedla k němu, a pak se mu však také na straně nejvyšší lásky ukázala, pravila rovněž táž láska, že není a nemůže být v řádu, aby se Bůh pokořoval před jedním ze Svých tvorů, nýbrž že tomu musí být vždy naopak.

Když toto jen poněkud náležitě promyslíte, pak se zajisté nebudete moci opět tázat, co se tu rozumí Duchem Božím a jak a proč tento Duch vedl Ježíše na poušť. Zato se však můžete otázat, v jakém poměru je tato událost k nám? Tuto otázku lze rovněž tak snadno zodpovědět, pozorujete-li jen poněkud poušť svého života, jak se Svou otcovskou láskou dávám vést do této naší pouště a musím se tu často velmi dlouho postit a jsem s vámi, tvrdými odpůrci, jistě častěji než třikrát pokoušen a musím tu dlouho v největší nouzi a v největší chudobě čekat a vyčkávat, dokud se duchové vašeho srdce nestanou anděly, aby Mně pak začali sloužit. Proto dbej také každý slovo, která jsou dána v těchto třech pokušeních satanovi, neboť každý člověk než se stane vlastnictvím Mé lásky, je napřed nevolníkem satanovým. Aby se však stal vlastnictvím Mé lásky, přicházím ke každému do jeho vlastní pouště Duchem Lásky a nechávám se člověkem všelijak pokoušet, aby tím poznal Mou nekonečnou Lásku a největší pokoru. Kdo však setrvává jako ten, který Mne na poušti pokoušel, jaký div, bude-li muset nakonec slyšet z Mých úst slova Odstup ode Mne, satane! Tohoto náležitě dbejte ve svém životě a o tom uvažujte, tak budete mít život skrze jednoho a téhož Božího Ducha na věky. Amen.

VYSVĚTLENÍ RŮZNÝCH MENŠÍCH ALE DŮLEŽITÝCH TEXTŮ PÍSMO

Skrze téhož 16.-17.srpna 1842

Chci dát tobě a ostatním něco velmi pozoruhodného a mohli byste to vždy nosit u sebe a úplně do sebe přijmout a také zralejší děti ať se o tom doví. Kdo se tím bude ve svém srdci náležitě řídit, ten bude mít spravedlnost života a bude kráčet po jeho přímé cestě, která vede v plném světle ke Mně, a tak tedy piš:

Jan 13. 16. „Není služebník větší pána svého, ani apoštol (posel) větší nad Toho, který ho poslal.“ A jak vypadá podle toho dnešní stav služebníků a apoštolů, kdy se zbudovaly služební oltáře a apoštolé se uctívají jako by byli víc než Já! Jelikož Mně dále berou všechnu moc a strhují všechnu čest na sebe a Já musím být jak tomu chtějí sluha a apoštol, a ne, aby oni byli podle Mé vůle! A

přece se při tom modlí: „Tvá vůle se staň.“ Co se však tímto asi praví? Nepraví se Boha každým vláknem popírat?

Mat. 11. 30: „Jho Mé je sladké a břímě Mé lehké.“ Jak to však přijde, že si lidé k získání jha dávají uvalovat na svá bedra raději celé hory pod tlakem železného jha, než jen jedno pírkó vůle Mé Lásky? Protože jsou (duchovně) mrtví a neposuzují tudíž, jak a co je tlačí! Jak strašná je pošetilost světa!

Mat. 13. 37.: „Syn člověka, to je Kristus, Jenž tu Sám rozsévá símě dobré.“

Toto dokazuje víc než dostatečně, kterého ducha jsou děti, jež říkají: Co nepochází z určitého města a od jisté lidské vrchní hlavy, anebo není odtud schváleno, je dílo Satanovo. Nečiní-li tedy Syn člověka podle vůle tohoto světa, jelikož On tak naprosto činit nemůže, čím potom je? Poběhlíce, jak zle si se Mnou zahráváš!

Mat. 7. 21.: „Ne každý, kdo Mi říká Pane, Pane, vejde do Království nebeského, nýbrž jen ten, kdo činí vůli Otce mého, Jenž je v nebesích.“ Tak tomu bude také s oním Dominus tecum, Dominum nobiscum a Domino exaudi arationem meam (Pán s tebou, Pán s námi a Pane vyslyš prosbu mou). Nevymohou tedy Království nebeské ani tecum, ani nobiscum a nejméně pak exaudi, rozumí se z Mé strany. Myslím však, že toto záleží jen na Pánu světa, neboť Já pohlížím jen na skutky, nikoliv však na Dominus tecum et nobiscum a na exaudi!

Mat. 12. 50.: „Kdo činí vůli otce Mého, Jenž je na nebesích, ten je mi bratrem i sestrou a matkou. Proto by bylo mnohem lépe říkat: Amate fratres, (Milujte bratři) nežli Grate fratres (Modlete se bratři), jímž se němé odříkávání modlitby považuje za dílo lásky, kdežto veškeré ostatní konání z lásky se považuje za nic, mimo jediné pohnutí palce a ukazováčku k Grate fratres. Ó, to jsou, to by byli zvláštní matky, sestry a bratři! Věřu, ti nejsou se Mnou ve zcela žádném stupni vnitřního příbuzenství.

Jan 14. 21.: „Kdo má Moje přikázání a je zachovává, ten Mne miluje.“ To je: Kdo má lásku a zůstává věrným a stálým v lásce, ten miluje jistě mne a svého bližního, neboť Má přikázání jsou, aby lidé milovali Boha nadevšecko a své bratry a sestry však jako sebe sama. Jak tu však miluje bratr bratra, je-li mu pánem a soudcem? Jak může však vůbec milovat nějakého člověka jako bratr bratra, nechce-li napřed poznávat a milovat velkého svatého Otce? Čím je bez Něho člověk člověku? Já pravím: Ničím než přirozeně právně jeho domnělým soumarem, jenž má za nejhorší žold sloužit bohatému, a tím mocnému, aby pak tento jako pán a soudce nad ním, ubohým bratrem panoval. Tací páni a soudcové jistě však Má přikázání nezachovávají, jako potom také ne mravnými mající být soumaři, jelikož jsou naplněni zlostí, nenávisí a pomstou proti těm, kteří tu mají být jejich soudci a úplnými pány nad životem a smrtí. Ó ohavnost ohavností! Věřu, tito nikdy tváře Otce vy v nebi neuzří! A k těm nikdy nepřijdu a nikdy se jim nezjevím!

Jan 13. 34.: „To přikazuji vám, abyste se milovali vespolek!“

Ale ne abyste se odsuzovali a soudili a pak spíše měli radost, když bratr, který zbloudil, upadne do zákonitého trestu, místo abyste se nad ním slitovali a uvedli ho na pravou cestu. Věřu, kdybych byl přikázal „Olup druh druhá a zabij je.“, pak by se takové přikázání setkalo jistě s velkým souhlasem ve vší činnosti, ale jen milovat nechce nikdo svého bratra a svou sestru. Ó, ty převelice zlý světe! Tu bude třeba mnoho toho nejhoršího ohně, aby tě zbavil tvé tvrdosti!

Jan 15. 8.: „V tom bývá oslaven Otec Můj, když ovoce hojné nesete.“

Co je to za ovoce, které se má mnohonásobně přinášet, a v čem záleží? Skutky lásky a vší pokory z ní jsou tím ovocem, které se Mně má přinášet. Na kterých stromech však má toto ovoce růst, je-li přítom strom lásky a života nyní od kořene uschlý, a tedy úplně odumřelý?

Mat. 6. 23.: „Je-li tedy světlo, které je v tobě čirá tma, jak veliká musí pak teprve být tvá tma o sobě!“

To je, miluje-li člověk již faleš, aby tím obdržel volnější pole pro svou zlomyslnost, jak veliká musí být láska ke zlu samému! Hleďte taková je vychvalovaná moudrost světa, ten osvícený rozum: vynalézt pravidla, aby díky nim mohl člověk pohodlněji hřešit! Ale Mé pravidlo, které je láska,

se považuje za malicherné a nedůstojné muže, který chce být dokonalým žákem rozumu, který haní lásku a honosně mluví o sebevraždě! Ó světe, ó ohavnosti!

Mat. 5. 9.: „Blahoslavení pokojní, neboť oni dětmi Božími slouti budou.“

Kde asi jsou tyto děti nyní? Za děly, meči a kopími jistě ne. Kde však žije nyní pokorný národ, jenž by žil pospolu v míru pravé bratrské lásky za mými ochrannými zbraněmi? A kde je mír, tam je jen z bázně před děly, meči a kopími. Ó, jak málo žije nyní na Zemi těch, kteří by právem slouti dětmi Božími, a jak málo je blažených! Neboť všechno to táhne nyní se zbraněmi, buď se zbraní v ruce, anebo se špičatým dvousečným jazykem! Kde jsou tedy ti pokojní? Kde blažení? Kde děti Boží?

Lukáš 14. 34. Mat. 5. 13.: „Je-li sůl zkažená, čím se má solit?“

Tento text ve formě otázky platí zejména pro nynější dobu, kdy se téměř veškerá sůl stala bez chuti, prázdnou a zkaženou, protože se již nevykopává z hor lásky, nýbrž se připravuje jen ze stok sobectví. Řekněte Mně, jakou chuť dostanou nedozrálé a nezralé plody, kořeněné touto solí? Či nedává nyní již každý otec své děti kvůli příští slušné samostatnosti a kvůli chlebu s ní spojenému tímto neřádem skrz naskrz prosolovat?! Ó, dostane se jim jednou také v Mém Království samostatnosti navěky ve velké hojnosti! Také Já je dovedu tak samostatně a tak o samotě o sobě postavit, že se k nim jistě nic nepřiblíží, neboť učiním je sochami jako ženu Lotovu a pak je postavím do věčně osamělých opuštěných krajin. Tam ať si svou sůl samostatnosti uchovávají nezkráceně navěky! Rozumíte také nyní oné zkažené soli?

POKRAČOVÁNÍ DŮLEŽITÝCH TEXTŮ

Skrze téhož 18. srpna 1842

Mat. 6. 17.: „Postíš-li se, pomaz hlavu svou a umyj tvář svou, aby nebylo lidem zjevné, že se postíš!“

Tento velmi významný verš se rovněž hodí obzvláště pro tuto dobu, v níž všeliké pokrytectví dosáhlo nejvyššího vrcholu. Někteří běhají do kostelů jen proto, aby byli viděni jako zbožní lidé a aby nato přišli u toho či onoho duchovního do náležité milosti. Jiní zase aby mohli v kostele trochu lenořit. Opět jiní, aby se tu v nějakém kostelním koutě sešli se svými objednanými milovnicemi a aby se tu vzájemně dorozuměli o té či oné nastávající příležitosti ke hříchu, opět jiní, aby se se sousedem anebo se sousedkou vypořádali s lidmi, anebo aby viděli, jakými šaty jsou ten či onen, ta či ona oděni, jiný jde opět kvůli svým pobožnůstkářským příbuzným, aby si tím u nich zjednal náležitou úctu, aby ho pochválili a mnohdy také obdarovali, mnohý jde do kostela proto, aby tím čelil leckterému zlému podezření, jež na něm lpí. I ten nejlepší jde do modlitebny jen s poloviční vírou, lépe řečeno s pověrou, aby si vyprosil, řidčeji sice ode Mne, zato však od nějakého světce dočasnou výhodu, ale nikdo nejde, aby Mně vzdal úctu! Ano, jsou ještě mnohé jiné ohledy, proč lidé běhají do modliteben, jen Já Sám jsem přitom nejméně důvodem, proč tam lidé běhají. Hleď, to jsou sami nemytí postící se, nemající pomazané hlavy! Tak se postí lidé taky jen ze strachu před Římem, ale jen z lásky ke Mně se nepostí nikdo, ani v tom či onom. Nikdo se nechce doopravdy zapírat, aby vzal kříž na svá bedra a následoval Mne, každý se chce jen zdát, ale nikoli opravdu být; protože tu pro světskou službu stačí přece také zdání, nač tedy obtížné bytí! Nač pomazání hlavy a nač mytí tváře? Vždyť světu stačí zdání! Já jsem přitom beztoho jen nikdo! Avšak přijde pro každého až příliš brzy doba, kdy nemytí a napomádovaní budou jako plevy od pšenice odděleni. Pak ustoupí od nich zdání a ve své nahotě budou vrženi do ohně draka. Pochopte toto dobře!!!

Mat. 7. 1.: „Nesudte, abyste nebyli souzeni.“

Já myslím, že text tohoto verše je nyní s tak mnohým jiným v knize světla a života jako páte kolo u vozu. Kdo by toto snad shledával přehnaným, ať jen ráčí probrat miliony světských zákonů a nařízení a pak ještě ty vzájemné občanské ohledy; co za to může a dokonce politicky vzato, musí být před světskými soudy projednáváno, posuzováno a odsuzováno. Tehdy se mu stane to páte kolo u vozu tak jasné jako Slunce za pravého poledne, nevzpomínající jiných, vzájemně soudcovských ohledů, kde člověk je člověku stálým soudcem. Mám snad proto taková pátá kola u vozu z textů Písma vymazat? Ó, nikoli, to se nestane, spíš nebe a země padnou, než abych pro zlomysl-

nost lidí vymazal i jen jedinou čárku! Právě takové texty budou jednou soudit lidstvo a zatarasí mu cestu k životu, proto již nic dále a více o tom pátém kolu.

Mat. 12.33.: „Po ovoci poznává se strom!“

Také tento text patří nyní již spíše do oblasti pátého kola u vozu. Ty říkáš: Jak to? Poslyš tedy, je ovšem pravda, že se poznává strom jen podle ovoce, zda je dobrý či špatný. Řekni mi však, podle čeho se tedy poznává strom, který je neplodný a ovoce nenese? Ó, jak jsi nyní na rozpacích s odpovědí?! Hle, strom lze také poznat podle listů, neboť tak jsem poznal Já Sám neplodný fík, který tu byl jediný, který jsem proklel, protože nenesl zcela žádné ovoce, leda jen pro vepře, k potravě červů a zetleliny země. Hle, na tomto stromě je kovovým písmem zapsán osud nyní žijícího vlažného, neplodného lidstva. Pochopte toto vše.

Matouš 12. 34, Lukáš 6. 45, „Čím srdce plno, tím ústa přetéka.“

Hle, toť onen pravý soudce. Je jen také zde v této době otázka: Čím potom přetéka ústa, je-li srdce zcela prázdné pro velkou vlažnost lidí, kteří se dřívějším pilným hřešením stali líní hřešit, neřku-li, aby snad dokonce měli ještě přinášet dobré plody! Praví se také: Podle skutků svých budeš souzen. To je jedna věc. Jak dopadne potom soud s těmi, kteří nemají zcela žádné skutky? Já ti pravím: Vše, jak se zdá, na způsob zmíněného fíku, neboť co je mrtvé, je již také souzeno; tu netřeba nic jiného než kletbu na vyhubení cizopasných rostlin na ušlechtilých ovocných stromech. Rozumíš tomu? Ó, ano ty tomu rozumíš!

Matouš 13. 52. „Každý zákoník (učitel zákona), vyučený pro Království nebeské, podoben je hospodáři, jenž vynáší ze svého pokladu nové i staré.“ Proč? Protože již od věčnosti je to v Mém řádu ustanoveno tak, že se již z každého semene objevuje jak čerstvý plod, tak rovněž opět totéž semeno, jaké bylo předtím do země zaseto a bez staršího stromu není nový plod myslitelný: Má-li někde něco vzniknout, musí tu zajisté být základ. Tak je také starší slovo základem ke slovu novějšímu a starší nauka základem pro nauku novou, jako je předchozí život základem pro život nápotomní. Toto tedy pochop. neboť Mé (nové) slovo bude ve své úplnosti pravdy posuzováno podle toho, zda má pravý starý základ. Rozumíš tomu? Ano, tomu musíš především rozumět nejvíce!

Jan 4, 23: „Opravdoví ctitelé budou se k Otci modlit v duchu a v pravdě.“

To je: Živé skutky lásky. Neboť nikdo nemůže říci: Otče náš, neprokáže-li skutky lásky k bližnímu otevřeně ze svého srdce, že považuje všechny lidi za své bratry a sestry, kdo však podle toho koná skutky lásky, ten je, jenž se modlí k otci v Duchu a v pravdě. Pochopte to velmi dobře, hluboce a živě.

Korintským, 3. 6.: „Litera zabíjí, ale duch oživuje.“

To je, žádné vědění a žádná víra bez skutků ti nic neprospěje. Co prospěje jídelní lístek hladovému?! Kousek zcela obyčejného chleba mu vyváží celou knihovnu plnou hojných jídelních lístků a kuchařských knih. Proto život závisí jen na skutku samém, ne však na prázdném poznání slova. Toto tedy praví tento verš.

Jan 8. 32.: „Pravda vás osvobodí.“ Jak a kdy? Stane-li se ve vašem srdci živým světlem, které pochází z ohně živé činné lásky! A jedině toto světlo může také být nejplnějším právem nazváno pravdou, jinak se však každá rozumem pochopená pravda podobá namalovanému ovoci, které je sice velmi krásné pro oko, ale pro hladový žaludek je pouhým škádlením a tolik jako naprostou lží.

Pochopte to.

POKRAČOVÁNÍ DŮLEŽITÝCH TEXTŮ

Skrze téhož 19. srpna 1842

Lukáš 9. 62.: „Žádný, kdo přiložil ruku svou na pluh a táhne jej zpět, není způsobilý pro Království nebeské.“

Rukou je vůle: Pluhem je slovo Boží; Královstvím nebeským je v lásce činný život podle slova. Někdo se sice chopí slova Božího a jedná zpoila podle něho, ale zpoila ho používá k věcem svět-

ským a říká: „Pokud žiji ve světě, dotud s ním musím také žít, nemohu tudíž úplně se s ním rozejít, nýbrž jsem přece kvůli němu zajisté nucen, lečťeho se zúčastnit, aspoň na oko, aby si to či ono o mně nemyslel anebo dokonce to neřekl nahlas. Neboť svět nelze přece učinit jiným, než je, a tak člověku nezbyvá nic jiného, než aby se s ním účastnil toho, co právě nepovažuje za naprosto špatné. Ostatně však u sebe může člověk nicméně konat, myslit a věřit, co chce.“ Hle, toto však právě značí přiložit ruku na pluh a táhnout jej nazpět, aby nebyl světem ukřižován.

Je však otázkou: Jak bude při tom orání obděláno pole pro setbu semen života? Ostatně je vpravdě jisto, že táhnout pluh zpět stojí mnohem menší úsilí než sunout ho vpřed. Leč kdo činí tak, jak říká tento text, není naprosto způsobilý pro Království nebeské, neboť pokud nevrátíš světu poslední haléř, který sis vypůjčil od něho, nevejdeš do království nebeského! Dbejte toho a staňte se náležitými oráči.

Matouš 23, 23.: „Nejtěžší v zákoně je spravedlnost, milosrdenství a věrnost.“

Hleďte, to je hlavní uzel, kdo ten rozmotá a jak? Neboť přesně vzato, spravedlnost a k ní pevně připoutaná věrnost vylučuje veškeré milosrdenství, jelikož jednat spravedlivě neznačí nic jiného, než jednat věrně podle zákona, kdežto být milosrdným značí tolik, jako někomu zákon prominout. Jak je tomu tedy třeba rozumět? Buďte milosrdní, tak také milosrdenství dojdete. Jak může být někdo milosrdný a spravedlivý? Pravím vám: Není nic lehčího než toto. Ať je člověk spravedlivý vůči sobě a milosrdný vůči bratru, pak žije v dokonalém řádu Božím a je dokonale spravedlivý, milosrdný a věrný. Toho je třeba náležitě dbát a živě tomu rozumět.

Lukáš 12, 37.: „Blažený služebník, kterého Pán, když přijde, nalezne konat povinnost.“

Je zde otázkou: jakou povinnost? Nic jiného než pouze Mou vůli, která záleží jedině a tolik jen v přikázané lásce, čímž se pak každý v duchu a ve vši pravdě živě modlí: Buď vůle Tvá! Pochopte toto pro věčný život.

Matouš 9, 17.: „Mladé víno lije se do nových měchů, tak se zachovává obé (totiž víno i měch).

Tak může živé slovo vejít také jen do takových srdcí, která se úplně obnovila sebezapíráním. Kdyby se však oznamovalo ve starých, nečistoty plných, a tím také zpuchřelých srdcích, pak by s nimi učinilo právě to, co dělá mladé víno ve starých slabých měchách. Roztrhalo by je totiž, a tak se zničilo i s nimi. Právě proto se také nemají házet perly sviním. Rovněž tohoto třeba náležitě dbát.

Matouš 11, 19. „Moudrost se uznává od moudrých.“

Tak je to věrné a pravdivé, ale proto ať se tito moudří nestarají, nebudou-li světem chápáni, neboť jiné jsou cesty noci a opět jiné cesty dne. Kdo kráčí za dne, ví, kam j, ale hosté noci pobíhají vesměs jako šilení, a nikdo neví, proč a kam. Proto ať se den nestará o úsudek noci, nýbrž den uznává den. Také tomu zcela dobře rozumějte.

Marek 4, 25., Matouš.13, 12.: „Kdo má, tomu bude dáno, aby měl hojnosti.“

To se zdá být skoro jako nespravedlnost, ale není tomu tak. Neboť to značí jen tolik, jako: Vycvičil-li někdo svou sílu, a může pak nosit břemena větší, nezeslabí se tím, nýbrž bude stále silnější. Kdo však nechtěl svou sílu nikdy cvičit, ztratí také brzy tuto sílu, jakmile ji použije k nošení, sebenepatrnějšího břemene a velmi brzy klesne do úplné smrti. Proto také cvičte stále všechny síly ducha a jednou tu bude stát duch v hojnosti věčné životní síly a bude s to nosit na bedrech zcela dobře ta největší břemena Mé lásky, milosti a slitování. Tak bude tomu, kdo má, dáno v hojnosti, kdo však nemá, ten také ještě ztratí to, co měl ze svého základu. Rozumějte tomu. Ano, tomu musíte dobře rozumět.

Lukáš 9, 49, 50.: „Jan Mně řekl: Mistře, viděli jsme kohosi i zakazovali jsme mu to, protože nechodí s námi. Ježíš však řekl: Nezakazujte mu to, neboť není nikoho, kdo činí skutek ve jménu Mému a může vbrzku špatně o Mně mluvit.“

Tento text budiž vždy ochranou proti útokům světa. Neboť kdo není proti Mně, je pro Mne, tomu snad rozumíš. Jen jednoho je zapotřebí, a to jedno je Má vůle a Můj pokoj ve vás. Pochopte to všichni dobře. Amen.

To říkám Já, Ježíš, vždy věrný a pravdivý. Amen, Amen, Amen.

Kéž by si tohoto slova evangelia dobře povšimli též všichni naši odpůrci!

JEŠTĚ NĚKOLIK DALŠÍCH VYSVĚTLIVEK TEXTŮ PÍSMÁ

Skrze téhož 10. května 1841

Jan 7. 7. „Vás nemůže svět nenávidět, Mne však nenávidí, neboť Já svědectví vydávám o něm, že skutky jeho jsou zlé!“

Poslyš, které mám rád: V tomto verši slov Mého miláčka Jana spočívá velká pravda, že všichni kdo nejsou z tohoto světa, nejsou u něho v přízni, protože skrze Mne a ve Mně nemají zalíbení na jeho zbytečně zlých skutcích. Vás sice nebude svět nenávidět jako Mě, který jsem vždy svědčil proti jeho skutkům, ale jásejte, jestliže svět vámi opovrhne, neboť je-li někdo opovrhován kvůli Mně, může přece být úplně ujistěn, že Já nejsem daleko od něho.

Hle, svět se tu podobá hledání psů, lanýžů a orlů. Psi lanýžáci větrí ukrytý život, orel pak zdechlinu na míle daleko. Psi lanýžáci nehledají sice rostlinu, nýbrž jen pečení, a proto vyhrabávají zem a hledají horlivě rostlinu, aby jim neušla anebo se neztratila již častěji požívaná pečeně. Jestliže však nejsou lanýže a scházela již delší dobu pečeně, pak jsou tito psi sotva způsobilí k hledání lanýžů, které se jim stávají jen předmětem opovržení.

Hle, tací hledači pečeně nejsou věru hledači lanýžů, protože předmětem jejich hledání nebyly ještě nikdy lanýže, nýbrž vždy jen pečeně. Nechají-li tě tedy tací sluhové s opovržením na holičkách, pak považ, že Já, světem nejopovrhovanější, jsem v tobě zasadil lanýže lásky ze Sebe, avšak jsem nepřidal k tomu světskou pečení, proto si nevíšmej těchto lovců pečeně a neboj se jich, neboť oni se nestarají o lanýže, ale jen o pečení.

Orlové se však shromažďují, ježto vidí zdechlinu.

Hle, Já jsem světu zdechlinou, neboť svět prchá přede Mnou a nenávidí Mne hůř ještě než zdechlinu. Je však nesčíslné množství ptáků na světě a jen velmi málo orlů mezi nimi, avšak nestačí s orly jako vrána pojídat zdechlinu života, nýbrž ty sám se musíš stát zdechlinou, chceš-li, aby se ti dostalo ze zdechliny života. Hle, kdo se znovu nezrodí ze zdechliny, nevejde do života. Světu sice zdechlina nesnesitelně páchne, ale ne tak orlům, neboť pro ně je naplněna největší ze všech vůní.

Zdechlina je však nejvěrnějším zrcadlem světa a ukazuje světu jeho pravou podobu, a svět ji nenávidí, protože je zrcadlem jeho zlých skutků, ale orlové nenávidí jasný lesk „nezetleliny“, neboť vědí, že zetlelinou zdechliny se přijímá a hubí jejich vlastní zetlelina.

Jako však jsem Já zdechlinou světu, tak bude svět jednou na onom světě zdechlinou přede Mnou a přede všemi Mými anděly navěky.

Věru, chcete-li žít, pak musíte Mnou být zamořeni a svět musí před vámi prchat pro mor Mého jména a před vaším dechem učinit nástrahu. Budete-li však toto pozorovat, pak jásejte, neboť tehdy jste jistě již nakaženi morem věčného života. Jinak by vám svět činil, co činí mor světu, kdybyste byli jako on ze světa. Jelikož však již nepatříte světu, nýbrž patříte vesměs Mé lásce, proto platí také u světa vždy méně..Věru, kdyby svět tušil, co se ve vás skrze Mne skrytě děje, prchal by před vámi ještě víc než před vlastním morem.

Proto však svět nemůže vás nenávidět, neboť neví, co je ve vás. Mne však nadmíru nenávidí, neboť ví, co je ve Mně, totiž nesmlouvavé zrcadlo, které mu ukazuje neustále jeho ohavnosti.

Nuže hled, co je to, co vše dnes Já přináším jako dar? Nenáviděnou zapáchající zdechlinu a zvu tě, abys pojedl ze zdechliny s orly, ano, aby ses ty sám stal zdechlinou, ano, zamofit tě chci pro svět a před světem, avšak nic si z toho nedělej. Hled, vždyť Já Sám jsem světu největším a nejvíc nenáviděným, neboj se Mého moru, neboť je to věčný život sám. Blaze tobě, že jsi byl nakažen Mým morem, neboť v něm budeš žít život Mé lásky navěky, vždyť Já jsem ta zdechlina života a tímto morem je Má láska navěky. Amen.

To ti říká Ten, Kterého veškerý svět nenávidí, jelikož svědčí proti němu navěky. Amen. Amen. Amen.

Skrze téhož 3. prosince 1841/

Matouš. 10. 41. „Kdo přijímá proroka, protože je prorok, obdrží odplatu proroka, a kdo přijímá spravedlivého, protože je spravedlivý, obdrží odplatu spravedlivého.“

Aby se však toto pochopilo v duchu a v pravdě, musí se napřed poznat, kdo je prorokem ve vlastním slova smyslu.

V širším smyslu je prorokem každý člověk, mluví-li k svému bratru anebo ke své sestře kvůli Mé lásce a z ní kvůli proslavení Mého jména, které sluje Ježíš –Ten ukřižovaný. Vždyť je přece psáno: „ Podá-li někdo ve jménu Mém potřebnému i jen doušek vody, nezůstane mu to bez odplaty.“

V tomto smyslu může být tedy každý člověk prorokem. Kdo ho přijme ve jménu Mém, buď duchovně nebo tělesně, nechť obdrží také jako prorok buď duchovní anebo tělesnou odplatu. Kdo ho však přijímá duchovně i tělesně, toho odplata bude také duchovní i tělesná, tak jako proroka, který uděloval duchovní i tělesné dary ve jménu Mém. Kdo však je vůči proroku skoupý a má ducha kovového, toho odplata bude také taková, jaké bylo přijetí.

Kdo však přijímá proroka ze zjištění, vzal svou odplatu již na proroku samém a žádnou jinou odplatu již nedostane. V užším a vlastním smyslu je však prorokem jen ten, kdo nikoli vlastními ústy, nýbrž z Mých úst mluví pouze to Mé. Kdo však tohoto proroka v čemkoli zapírá, nezapírá proroka, nýbrž zapírá Mne, neboť kde je takový prorok, tam není on, nýbrž tam jsem Já.

Kdo tedy přijímá takového vzácnějšího proroka, ten přijímá Mne, jak je napsáno, a ježto, jak je řečeno, odplatu proroka jsem Já Sám, budu jí tomu, kdo Mne přijímá v proroku.

Ale ať nikdo nezjednává takového proroka jinak než ve jménu Toho, v Jehož jménu je prorokem. Běda však těm, kteří ho chtějí zkracovat a zjištně zaměstnávat, věru, to vše činí Mně, nikoli proroku, pak na ně dopadne málo prorockého požehnání a nakonec je oheň ducha proroka stráví. A tak je tomu také se spravedlivými. Ten pak je spravedlivý, kdo je v pravé lásce ke Mně a z ní k bližnímu v užším smyslu, v širším však smyslu je jím pak každý bratr bratru ve jménu Mém, zvláště pro jméno Mé chudý a pronásledovaný. Věřu, tvá nespravedlivost ti bude kvůli přijatému spravedlivému prominuta a jeho odplata bude také odplatou tvou. Běda však, přijal-li jsi spravedlivého ze zjištění. Pak pravím tobě, že budeš počítán mezi loupežníky a vrahy a lépe by bylo pro tebe, kdybys ho nebyl přijal.

Tak je třeba skutečně rozumět textům pro všechny časy časů. Amen.

Jan 12. 27.: „Nyní je duše Má zkormoucena. A co mám říci? Otče, vysvobod' Mne z této hodiny. Ale vždyť proto jsem přišel do této hodiny.“ Že jsi nemohl Matouše správně vystihnout, je pochopitelné, neboť jsi nevěděl, co je vpravdě prorok. Ale ten, o Němž mluví Jan, měl by ti být přece jen známý. Kdo a co je „Má duše“ – nevíš-li to ještě – to je Má Láska. Mohla při pohledu na nejvyšší nevěrné děti jinak než být veskrze zkormoucena, a to až k smrti, to je až k noci smrti, jež držela všechny děti v tak krutém zajetí?

A dále se tu praví: A co mám říci? Copak bys řekl tam, kdy by ti všechny tvé děti klnuly a tě odsuzovaly?

Hle, v těchto případech má i ta největší láska osten, proti kterému je těžko se vzpínat, neboť tak dlouho a krutě opovrhovaná láska bolí nejen v lidských, nýbrž i v Božských prsou! Toto uvaž a dobře pochop.

Proto tedy také jen jeden cit zůstává v Božích prsou, totiž cit otcovský. Tento nechť vezme lásku její osten. A otcovský cit dojal opovrhovanou lásku a ona pak v tomto pocitu mluví: Tvá vůle, proto jsem přišla Já - láska do této hodiny, abych byla Otcem všem, kteří budou volat ke Mně „Abba „!

Rozumíš nyní tomuto textu? Takto mu máš rozumět a Otce velebit! Amen.

13. února 1842 obdržel sluha Páně diktát na text:

Jan 3. 30.: „On musí růst, já pak se menšit.“

Tento text se zdá mnohým nanejvýš snadno pochopitelný, ale tak tomu není. Tento text se chápe úplně teprve tehdy, přešel-li u někoho v činný stav životní, nicméně zde následuje pravé porozumění těchto textů.

Aby se však tento text důkladně pochopil, musí člověk vníknout napřed do vědomosti svého vnitřního citu. Kdo především je Jan anebo ono já a kdo potom je vlastně On, který tu má růst, jako ono já se menšit.

Jan je symbolem (viditelným znamením) vnějšího člověka, jenž potřebuje pokání, které o sobě není nic jiného než živé obrácení člověka od světa k Bohu. Pročež také hlásal Jan pokání, aby lidé odložili to své světské a oblékli duchovní. On sám byl symbolem nejpřísnějšího pokání.

Čím je tedy u lidí Jan? „Jan“ je u lidí vlastní náležitě utvářené já anebo život těla, nežije-li duch a duše ještě pro sebe, nýbrž pro tělo. Zde se mohlo ovšem zdát mnohým, že takový život nemůže být správný, Mně libý, ale v přítomnosti a řádu všech věcí není to jinak možné, aby se úplně poznala tato pravda. Ať jen každý pohlédne na rostlinstvo a uvidí také tu zřetelně ono já a ono On.

Pozoruj takový květ. Co bude asi s plodem, kdyby květu neubývalo? Vidíme zde ono já a ono On. Když dále květ již zcela opadl a přibývá a vzrůstá tělo plodu, anebo zvláštní slupka, v níž je plod ukryt, tu je vnitřního plodu, v němž je uzavřeno ono On, vždy ještě málo vidět. Začne-li se však slupka, jakožto druhé tělo, také zmenšovat tím, že usychá, a tedy odumírá, pak teprve vzrůstá a zraje ono vnitřní „On“. Živý plod je v tom poměru, jak se menší vnější já.

Nuže, hleďte, že zde napřed život duše a ducha musel působit navenek, viděli jste u květu a u potomní slupky plodu. Že však při tomto životě navenek nemá zůstat, mohli jste zajisté pozorovat na zániku květu a konečně na zániku slupky. Pochopí-li někdo náležitě toto podobenství, pak mu nebude příliš zatěžko nalézt Jana v sobě.

Hleďte, toto je tedy Jan: Čte-li někdo slovo od počátku do konce, četl je nejprve očima, pak ústy a rovněž i ušima.

Hleďte, konal-li to s velkou pozorností, pak byli zajisté duše a duch obráceni navenek a dávali pozor na tělo, jak přijímáte slovo co do litery. Hleďte, není to květ? Co se však děje potom, když bylo již slovo přečteno? Pohleďte jen na květ, když jarní vánek začne pomalu pohybovat jeho kaličem, zda tu nepadá oplodňující pyl z vnějších menších prašníků tyčinek na samičí bliznu, čímž je pak teprve položen do sotva viditelné vznikající slupky nový zárodek života k vytvoření vnitřního plodu? Hleďte, to je přijímání slova do vnitřního citového života. Zapustilo-li tu slovo kořeny, pak začíná růst a stává se větší a větší a takovým způsobem tvoří nejprve tělo, to je tělo pokání, do kterého pak přešlo vše z těla vnějšího. Toto tělo je pak vlastní Jan.

Ale netázal by se tu snad někdo, proč má toto ušlechtilé tělo také začít opět se menšit a co je ono „On“, jenž tím má vzrůstat? Hleďte, vyrostlo-li slovo v životě citu, co se tu stává čilým, anebo kam míří cit? Může si cit sám postačit, nebo zda nemusí mít jiný předmět, kterého se uchopí a konečně zcela přejde do něho?

Abyste pochopili toto opět tím důkladněji, podám vám za tím účelem nové podobenství. Nějaká nevěsta dostane z daleké země dopis od svého ženicha Čte každé slovo s velikou pozorností. Když však přečetla dopis, vytvořila si poté také ihned z tohoto slova v sobě bytost, totiž citového člověka, podobného svému ženichu, do kterého člověka přešel nyní její celý vnější život květu, a to tak, že nyní žije, dýchá, myslí a cítí pouze v tomto druhém člověku.

Hleďte tento člověk je tedy také Jan v této nevěstě, který ji svým kázáním pokání přinutil, aby se odvrátila od vnějšího světa a spojila se s tímto novým člověkem v ní. Nyní se táží dále: Bude snad nevěsta spokojena s tímto v ní vytvořeným člověkem, který tu vždy ještě tvoří ono „já“? Nikoli, nýbrž v tomto novém člověku začne brzy velmi mocně postřehovat životní plod lásky k onomu „On“. Z tohoto „On“ se bude vždy živěji a živěji projevovat její touha po onom vlastním „On“ a neutiší se, dokud skutečný „On“ nepřijde a úplně se s ní nesjednotí.

Hleďte, tak je tomu také se slovem v člověku, přešlo-li napřed do živého těla - v novém citovém člověku nebude mít dotud pokoje, dokud nenalezne v sobě to vlastní velké a svaté „On“ - našel-li však v sobě toto „On“, řekněte a posuďte sami, zda nebude chtít úplně přejít do tohoto „On“?

Hleďte, to přece spočívá v přirozenosti všech věcí a mezi nimi a lidmi není jiného rozdílu, než že u věcí musí se toto díť. U svobodného člověka to však zůstává jen libovolnou podmínkou jeho života.

A tak musí ono „já“ se zmenšit, aby mohl „On“ v člověku růst, a neubývá-li onoho „já“, přechází věc navenek do kůry, květu a slupky, plod života se však nikdy neobjeví.

Mohli byste zajisté zaset do země nejkrásnější květiny, ale nikdy se neobjeví plod, nýbrž všechny zetlí v zemi v nic.

Vezmete-li však malé semeno a vložíte-li je do země, přesvědčíte se přece viditelně, že úplný celý vnější život musel přejít do tohoto semene, neboť kdyby tomu tak nebylo, jak by mohla ze semene znovu se živě objevit táž rostlina?

Uvážíte-li toto náležitě, pak také pochopíte zcela dobře text Písma, který zní takto: Kdo miluje svůj život, ztrácí jej, kdo však před ním prchá, ten jej obdrží. Tak je zde Janem v každém člověku ukázán způsob, jak lze před životem uprchnout. Jednejte tedy podle toho, nechte také svému já ubývat, a tak budu také Já ve vás růst a přibývat do nekonečna, jak vás tomu také učí za základ zde sloužící text Písma. Amen.

Týž 18. září 1842

Marek. 6. 34. „Pročež nepečujte o zítřejší den, neboť zítřejší den pečovat bude o své věci. Dost má každý den na svém vlastním trápení.“

Piš tedy: Tento text má sice především jen přirozený význam, nicméně však má hluboký nebesko duchovní smysl, rovněž jako každé slovo, které vyplynulo z Mých úst, ježto též vyšel z Mých úst.

Co tedy praví tento nade vše povšimnutí hodný text po stránce přirozené, tomu učí jeho literární smysl, co však obsahuje v nebesko duchovním smyslu, to je nekonečně veliké a bude to stát vašeho ducha velké úsilí, aby jen zpola pochopil jeho nejmenší část, Vy řeknete: Jak je to možné? Neboť pochopili jsme přece již leccos těžkého, proč tedy má být právě to tak nepochopitelné?! Já však pravím: Jen strpení! Několik i letmých ukázek vás ihned přesvědčí o tom, jak těžké je pochopit nebesko-duchovní smysl tohoto textu těm, kdo nejsou úplně v nebi (to je ve světle lásky v sobě).

Jsou sice ještě mnohé takové texty, ale tento text patří k nejtěžším, protože má za základ čistě nejvyšší moudrost.

Tak k ukázce: „Nepečujte“ značí tolik jako neprorokujte „zítřejší den“, značí o nejvyšší moudrosti věčného Ducha z Boha, neboť zítřejší den pečovat bude o své věci, to je, tato moudrost nepotřebuje pomocníka. Dost na tom, že má každý den své trápení, to je, ať vám postačí, že je tu dán každému láskou k Otci naplněnému duchu dobře odměřený díl moudrosti podle síly jeho lásky

Toto však je snáze pochopitelný smysl. Ale poslyšte nyní jiný smysl, který zní takto: Nestarejte se o náplň budoucích věčnosti, neboť jsou naplněny v Mém Duchu - dost na tom, že před vašimi očima je přítomnost nekonečná. Hleďte, tento smysl lze již hůře chápat v jeho úplnosti. Budeme však význam tohoto textu sledovat ještě hlouběji, a tak dejte ještě dále pozor, co vše praví tento text.

Toto však praví dále: Láska ať se nestará o moudrost, dosti na tom, že se nejvyšší moudrost stará o lásku, neboť láska je základem vši moudrosti. Hleďte, to lze již opět tíž v nejnuitnějším hloubce pochopit. Dále: Život ať se netáže na den smrti, neboť smrt se již postará o svůj den, vám však ať postačí den života. Hleďte, to je již mnohem hlubší.

Chceme však ještě hlouběji vniknout a tu to zní: Nepalte olej v lampě za dne, neboť den má své světlo, ale v noci nedejte oleji dojít a trapte své srdce svítem lampy, aby v něm nezhaslo světlo k dni života. Hleďte, oč mnohem hlubší a těžší je již opět tento smysl, avšak jen pojdme ještě poněkud dále, přijde to již ještě lépe a zní to tedy: Svobodné slovo ať nehledá svou podstatu, neboť slovo a podstata jsou jedno, beztoho je každému slovu jeho podstata vlastní. Chápete toto v plnosti? To asi těžko.

Avšak jen poslyšte ještě dále. Dar je správný, je-li dárce moudrým dárce, nestarejte se tedy o dar, nýbrž o dárce, neboť dárce se posvěcuje dar. Hleďte, to je již opět mnohem hlubší. Podám

vám však ještě hlubší smysl, abyste z toho uzřeli nekonečnou hlubinu, která vězí v tomto textu a tak tedy ještě poslyšte, neboť zní to dále takto:

Nechtějte být soudci na velkém kole nekonečnosti, neboť dost na tom, že je jen jeden věčný Soudce. vám je však dáno zvláštní kolo, hleďte, aby zůstávalo v koleji života.

Hleďte, takto skrývá u těchto textů vždy jeden smysl druhý smysl dále do nekonečna a každý odhalený smysl má opět v sobě, to je o sobě, opět nekonečno, proto se takový text může právem nazvat těžko pochopitelným, protože jeho náplň je nekonečná.

Z toho se však může právě také poznávat čistá božskost a velká důležitost takových textů, neboť skrývají v sobě nekonečno. Proto nepovažujte také ani snadné texty za snadné, neboť čím se smysl litery vyjadřuje otevřeněji, tím hlubší je smysl duchovně-nebeský, proto ať se však také tyto texty zkoumají co nejpečlivěji i podle smyslu litery, aby se jimi stal duch živý pro hlubiny nebes. O tomto velmi dobře uvažujte a Kdo je Ten, jenž vám toto skrze sluhu radí. Amen.

60. ŽALM DAVIDŮV 8. - 14. VERŠ

Témuž 3. března 1842

K pochopení těchto veršů třeba především vědět, co se rozumí slovem „David“ v průběhu jeho žalmů - neboť dokud někdo slovem David nevyrozumívá nic jiného než krále starověku, který psal žalmy, dotud nemůže být ani řeči o porozumění těmto textům.

Rozumí-li však někdo podle duchovního smyslu, co je tu David, ten také rozumí, co značí Sichen, údolí Suchot, Gilead (Galát), Manasse, Efraim, Moab a Filišten.

Podíváme se tedy, co se skrývá za slovem David!

Hleďte, Mé milé dítky, za Davidem se neskrývá nic víc a nic méně, než Já Sám. Nyní máte již klíč: jak je však třeba rozumět tomu, že David je zároveň člověk, jako každý jiný, jenž se skládá z duše a těla, a jak jím mohu být tedy také Já, jelikož přece jen Mnou hřešil?

Slyšte tedy a uvidíme, jakým způsobem Já a David se stáváme jedno, neboť v těchto verších mluví přece zřejmě David k Bohu a Bůh k Davidovi.

Hleďte a pamatujte nyní dobře: Davidem se rozumí sestupující láska Boží a Bohem nekonečná moudrost Ducha. Víte-li nyní toto, nebude již zatěžko pochopit, co praví 8. verš žalmu 60., který zní: „Bůh mluví ve Své svatyni, anebo Bůh mluví ve Své lásce, a ne ve Své moudrosti, nýbrž moudrost v Jeho Lásce, z čehož se raduji a budu rozdělovat a ne příliš dbát moudrosti, která se rozumí slovem Sichen, ale zato odměřím dobře údolí Suchot anebo pokoru a čistou lásku z ní, z čehož se raduji.“

Nebude třeba ani se zmiňovat o tom, kdo se tu raduje aneb je pln lásky a proč. Pro sjednocení nekonečné moudrosti a rovněž nekonečnou láskou, slitováním Božím. Jelikož nyní jistě rozumíte 8. verši, pak také neméně jistě porozumíte verši devátému, který je jen rozčlankováním verše předchozího, jako je jím též verš 10. a 11. Hleďte, jelikož Suchot značí pokoru a v důsledku jejím z ní lásku, v lásce však přebývá moudrost jako úplně jedno, pak snad přece bude Gilead jakož i Manasse Můj, Gilead, moudrost anebo světlo, které je měnitelné a nestálé, a Manasse ono věčně trávající.

Efraim je moc Mé hlavy a Juda můj kníže. Hleďte, kdybyste toto brali doslovně, vyšel by z toho největší nesmysl, protože by tím musel David nosit ve své hlavě anebo na své hlavě předně celý židovský prakmen, za druhé stejnojmennou zemi a za třetí stejnojmenné město a mimo to by musel být ještě náležitě opatřen válečnou výzbrojí, přesto by však byl takto mocný král David přece poddaným knížetem Judy, proto praví: Juda je můj kníže, což značí tolik jako: Juda je můj pán. Nyní již poněkud poznáváte, jaký nesmysl by vyrostl z pouhého textu smyslu litery, kdyby tu nesloužil za základ smysl čistě duchovní.

Jelikož však Gilead je Můj a Manasse Můj, tu je Efraim, jako světlo lásky, ovšem síla vší moudrosti, kterou je Má Hlava a Juda vpravdě kníže ve mně, čímž je živé slovo lásky od věčnosti, jímž byly všechny věci stvořeny a jež se začalo skrze Davida vylévat na Zem. Hleďte, Mé milé dítky,

zda nemá tento verš, zejména počínaje Efrainem, mnohem moudřejší smysl, než jak se jeví podle zevnějšíku v liteře?

Tak se právě také zde stává v desátém verši pod slovem Moab nejpokornější láska, která je jako lítost v lidském srdci, hrcem na prádlo a střevíc, který je ono přirozené světské, vrhnu na Edem, jímž je noc smrti a Filišten jásá Mně vstříc, anebo očištěná láska se sjednocuje se Mnou.

Je-li však nyní očištěná láska jedno se světlem a uzavřela-li toto světlo v sebe, jež je jediným vůdcem všech věcí, pak je zde v jedenáctém verši položena zdánlivá otázka, proč je světlo uzavřeno v lásce, totiž: Kdo Mne povede do opevněného města? A kdo mne dovede až do Edem? Ale v této zdánlivé otázce je tu již zjevná odpověď, rozumíte-li pod slovem „Kdo“ Mou lásku a slovem „Mne“ moudrost a slovy „opevněné město“ dobře připravené srdce a slovem „Edem“ pak srdce, které je zcela naplněno světskými věcmi, a tedy také vším, co je smrtí.

Jako však je tomu s otázkou jedenáctého verše, právě tak je tomu se spíše vysvětlující otázkou verše dvanáctého, totiž: Neučiníš toho, Bože, který nás zavrhuješ a nevytáhneš, Bože, na vojsko naše? Což srozumitelně značí tolik jako: Ty, světlo lásky, Mne povedeš v době, kdy Já sestoupím na Zemi. Nevytáhneš sice za moci světla, nýbrž vytáhneš na naše vojsko, jímž je síla věčné lásky.

Abyste však tomuto náležitě vnitřně rozuměli, upozorňuji vás na to, že je-li řeč o božské moudrosti, bývá tato vždy, mluví-li se o ní samé, jmenována v jednotném čísle. Božská láska se však často jmenuje v množném čísle, protože vše, co tu je ve veškeré nekonečnosti a věčnosti, vzešlo z ní. Rozumíte-li nyní předcházejícímu, nebude zatěžko porozumět dvěma stejně znějícím posledním veršům, které nejsou nic jiného než živé, pokorné opakování dřívějšího a znějí takto: Zjednej nám pomoc v nouzi, anebo ty, věčné Světlo, budiž a zůstávej věčným vůdcem své lásky, neboť lidská sama o sobě je nezpůsobitá, ježto jakákoli láska bez svatého světla je jen pouhou samu sebe stravující sebeláskou.

Proto dej, Bože, aby Láska Tebou vykonávala všechny skutky, tak bude temnota jako největší nepřítel života navěky podmaněna. Je však nepřítelem lásky to, že je bez Boha slepá. Spojena s Bohem, anebo s věčným Světlem je však nejvyšší mocí, silou a svrchovaností, jíž musí celá nekonečnost na nejslabší pokyn věčně poslouchat.

Konečně vám ještě dodávám, že tyto odhalené verše mají dvojí vztah, a to právě tak, jako se vztahují na Mne, tak se také vztahují i na každého jednotlivého člověka.

Pochopte je tedy hodně hluboko v srdci, ano, co nehlouběji, tak vám vzejde veliké světlo v noci vašeho srdce. Amen.

Má milost, láska a slitování s vámi všemi. Amen

TŘI LIBOVOLNÉ TEXTY V SOUVISLOSTI VYSVĚTLENY

Skut. ap. 12. 8.: „Tu mi řekl anděl: Opásej se a přivaž si sandály! On tak učinil a tu mu řekl: „Oděj se pláštěm svým a pojď za mnou!“

Marek 6. 51.: „I vstoupil k nim na loď a vítr se utiřil. A oni nadměru užasli“

Skut. ap. 20. 10.: „Pavel sestoupil k němu, položil se Naň, objal ho a řekl: Budte klidní, jeho duše je ještě v něm!“

Milost Páně sdělila o tom skrze J. L. 8. února 1842 toto:

Jako mnohdy malý větrný vír zdající se oku lidí jako náhodný shazuje na podzim listí z různých stromů na jednu hromádku a jako se také nezřídka sejdou zcela cizí lidé, takže to má navenek nepochybně zdání náhody, tak se zdá i zde jako náhoda, že jste zvolily, Mé milé dívky, tato tři různá místa, z nichž každé je téměř jiného původu. Ale není tomu tak, že zmíněné listí různých stromů tvoří nyní vírem donuceny jednu hromádku, že tito tři vzájemně cizí lidé tvoří vlídnou společnost a že tedy také tato tři různá místa byla vzata z Nového zákona, toho příčina je Mnou již od věčnosti dobře uvážená a dobře uspořádaná.

Co je asi více, hluchý vrabec na střeše, plesnivý vlas na hlavě, anebo tři věčným životem naplněná místa z Mé knihy?

Starám-li se však již o hluchého vrabce a přepočítávám-li co nejpřesněji v každém okamžiku nepěkné vlasy na hlavě každého člověka, aby bez Mé vůle nespadol ani jeden vrabec ze střechy a také aby ani jediný vlas nebyl setřesen z hlavy, oč více Mi bude záležet na tom, co vám prospívá k věčnému životu! A tak se tedy podívám, jak dalece tyto tři různé vámi zvolené texty zcela dokonale a řádně souvisí spolu.

Hledte, jelikož Můj apoštol byl vězněn a ve vězení Mne svou živou vírou jako i svou velkou láskou jako vězeň chválil a velebil a volal Mé živé jméno, v němž je ta největší moc, síla a neodolatelnost, poslal jsem ihned k němu nebeského posla, aby ho osvobodil ze žaláře. Nuže, povšimněte si dobře, že v podobném žaláři je víceméně každý dobrý křesťan, to je úplný vyznavač Mého jména ve svém srdci.

Svět je tímto žalářem a do tohoto temného žaláře posílám také neustále osvobozující posly z nebe a tito poslové mají ještě až do této chvíle jeden a týž příkaz, aby ke všem vězňům volali: Opásejte se sebezapíráním a přivažte si na nohy opánky pokory, odějte se pak pláštěm nevinnosti a lásky. A konečně: Následujte Mne zmužile a statečně na úzké cestě a úzkou branou z temného a smrti naplněného žaláře světa! Ti, kdo jako onen apoštol ihned ve všem následují volání nebeského posla, budou také brzy přivedeni ke břehu velkého moře slitování a milosti, kde uzří velké vlny tohoto moře bít o břeh, kde na ně čeká loď k převezení do věčného života. Zmocní se jich ovšem sice ještě velký strach, uvidí-li, jak se loď pro ně určená ještě kymácí na vlnách svatého nekonečného moře Mého slitování a milosti a hučící vítr nad vlnami naplní neméně jejich srdce chvějící se bázni.

Když však potom posly vedeni vstoupí na loď a uzří Mne Samého přicházet k nim na loď a vítr se utiší a moře se opět uklidní: jak nesmírně užasnou, že našli onen nejúplnější a nejblaženější věčný život právě tam, kde ve veliké úzkosti a bázni očekávali zánik svého bytí.

Hledte, tak bychom již našli přízpůsobena k sobě ona dvě místa, jako by byla již od věčnosti co nejúžejí navzájem spojena. Nyní se tedy také pokusme přízpůsobit úplně také třetí místo k oněm dvěma předchozím. Abyste však také tomu s prospěchem porozuměli, musíte věnovat napřed ještě náležitou pozornost stavu lodi.

Stav na lodi, a to před tváří Mne Samého, se podobá anebo spíše je stavem úplné zkroušenosti před Mou nekonečnou božskou svatostí. Ačkoliv tento stav je pro konečné získání nejsvoobodnějšího věčného života nevyhnutelně nutný, je to však přesto přece ovšem nejposlednějším, vše světské čistě umrtvujícím pádem do hlubiny vlastní nicoty, jímž člověk vše světské v sobě umrtvuje, to je všechny myšlenky, všechny žádosti a krátce až do posledního haléře vše, co na něm ve světě nějak ulpělo. V tomto stavu jeví se pak jako úplně mrtvý. Co však ho učiní opět živým? Hledte, to, co zde praví třetí místo: Pavel, který je tu učitelem lásky a značí tolik jako Má k životu probouzející láska sama sestupuje k němu, položí se na něho, vřele ho obejmě a řekne přitom ostatním bázlivým, kteří ještě neučinili tento poslední pád: Buďte klidní a nebojte se. Jeho duše, která je naplněna Mým duchem věčného života, je ještě úplně v něm a také budoucně na věky zůstane v lůně Mé nekonečné otcovské lásky.

A hledte, že je tomu tak a že tento druhý a poslední stav je nutný, můžete přece zřejmě poznat z toho, že vstupuje-li někdo na loď u jednoho břehu, jistě se chce dostat na protilehlý břeh k svému cíli. Tento poslední stav je však poslední břeh cíle, kterého má každý počestný křesťanský bratr dosáhnout jako tento apoštol, neboť kdo nedosáhne tohoto posledního břehu, ten také nebude jednou přijat do Mého lůna.

Nuže hledte. Milé dcerušky, jak krásně a jistě řádně se k sobě hodí tato tři místa, a to tak, že k dosažení věčného života musí zůstat navěky neoddělitelně pospolu: to se vám snad líbí, není-liž pravda? Nyní však pravím vám: Přízpůsobte také vy tato místa živě k svému životu, pak se teprve v přehojnosti dozvíte, jak nadmíru dobrý, láskyplný a milosrdný jsem Já, váš pravý svatý Otec! Mé požehnání s vámi! Amen.

Rovněž skrze téhož 26. února 1842

Ozeáš 5. 10. „Knížata judská jsou podobná těm, kteří posunují hranice, proto vylijí na ně jako vodu oheň Svůj.“

Amos 7. 6.: „Tu litoval Pán také toho a Pán řekl: Ani to se nestane!“

Micheáš 4. 6.: „V téže době, praví Pán, shromáždím kulhavé a dám zapuzené do houfce a ty, které jsem soužil.“

O těchto přítomných zvolených textech, které se sešly jakoby náhodou, dal nám Pán skrze Svého sluhu toto vysvětlení: Abyste mohli zcela dokonale porozumět těmto textům, které mají skutečně již opět tu největší důležitost, musíte napřed vědět, co se tu rozumí knížaty judskými a pak, co se tu opět rozumí výrazem posunovat hranice.

Knížaty se tu nerozumí jaksi královští potomci, nýbrž lidé, kteří užívají Mého slova buď způsobem prorockým vnitřně živě, anebo způsobem kněžským vnějšně podle litery.

Nuže hledte, Mé milé dítky, jestliže pak tací, jacíkoli vlastníci Mého slova nakládají s ním podle svobodné vůle v té či oné věci právě s tímto Mým velkým pokladem proti Mému božskému úmyslu samolibě, podle svého dobrozdání, jestliže první přiměšují k Mému slovu své vlastní slovo a druzí převrací smysl slova, jež tu je napsáno, panovačně a zjištěně v ono přirozené a světské, pak posunují hranice, to je hranice Mého věčného řádu, proto také vylijí na ně svůj hněv jako vodu, neodeberou-li se zpět do určitých hranic božského řádu.

Co však je tento Můj hněv, který na taková zpronevěřilá knížata Judská neboli na ty, kteří zjištěně nakládají s Mým slovem, vždy jistě jako velký kalný vodní příval vylévám? Hledte, je to vždy jistě se dostavující úplná slepota jejich srdcí, proto jsou tu pak jako šílení, slepí a hluší a svými zatvrzelými srdci nic nepocítují, se zdánlivě otevřenýma očima nic nevidí a ušima nic neslyší a nechápou, co je tu ducha lásky a všeho života z ní.

I když také vnějšími tělesnými smysly čtou Mé psané slovo, přece z něho naprosto nic nechápou, protože jsou v mém hněvu.

Mé milé dítky, v dnešní době je dokonce mimořádně mnoho takových knížat judských, jsou ještě do této chvíle v mém litování, čímž se rozumí: Má trpělivost, dobrotivost, laskavost a slitování. V tom, co se tedy týká Mého slitování, se nestane, aby tu kdy byla Země tak osiřelá, jako kdyby bylo vše zaplaveno Mým hněvem, neboť proto právě zde stojí Pán, Jenž tu mluví ze Svého slitování dvojnásobně. Jednou aby oznámil: Já jsem Pán v nekonečném smyslu nebe a země, a tedy celého nekonečného stvoření duchovně a tělesně. A podruhé však: Já jsem jeden a týž Pán v srdci každého jednotlivého člověka, jenž své srdce obrátil ke Mně; a tak ono dvojí slovo Pán znamená, jak Mou vnější, tak i Mou vnitřní přítomnost, jelikož vnější přítomnost se rovná věčné moudrosti a druhá vnitřní přítomnost se rovná věčné lásce Boží, která mluví v srdci a jedná v něm a vychovává je. Hledte, tento druhý Pán to vlastně je, Jenž mluvil a dosud vždy mluví a také právě nyní mluví ve Svém slitování: „Přes mnohá knížata Judská v této době se nestane, abych zanechal jako sirotky ty, kdo Mne hledají, nýbrž budu rovněž u nich i u každého zůstávat až na konec světa, to je až do doby, kdy svět u každého vezme úplný konec, kteroužto dobu počínajíc pak dospěje k dokonalému a věčně zůstávajícímu nazírání na Mne a k vlastnictví nepomíjejícího života, což je zde řečeno v třetím vámi zvoleném textu, který zní takto:

V té době shromáždím kulhavé a zapuzené do houfce a ty, které jsem soužil, to je ve světě prosté době každého jednotlivého člověka, budou všechny jeho ochablé síly probuzeny a spojeny v jedinou sílu lásky a věčného života v něm a zapuzené a rozptýlené žádosti budou dány na jednu hromadu, to je pod jednu a tutéž střechu lásky. A konečně Mnou soužení jsou různé zkoušky a pokušení, které vezmou zcela přirozeným způsobem na věky za své.

Neboť mluví-li a působí-li v někom Pán a učí ho a vychovává, ten je v jistém směru přece jen trpný člověk, protože se nevychová sám, nýbrž je vychováván Mnou, což praví právě tolik jako být poučen.

Dal-li se však člověk vychovávat až na konec jeho světa a setrvává tedy až na konec, pak vstupuje Pán do něho, což je úplné vykoupení, křest ducha ohněm anebo dokonalé znovuzrození, čímž je člověk zcela naplněn Mým svatým Duchem ve vsí lásce, síle, moci a nezdolnosti, proto se pak také úplně sjednocuje se Mnou. Jaká pokušení by pak byla ještě myslitelná tam, kde přece již

není právě tak myslitelná nižádná slabost, která může v člověku vládnout, a to z toho jednoduchého důvodu, že takový znovuzrozený člověk a Já jsem úplně jedno a on pak může také s Mým Pavlem zvolat: Nyní nežiji já, nýbrž Kristus žije ve mně! Kristus je pak onen Pán.

Hleďte toto je pravé vnitřní pochopení těchto textů. Přemýšlejte o tom a přijměte to živě do svého srdce neboť věru nestačí vědět toto vnějšně, jako je to u knížat judských, která také říkají „Pane, Pane“, ale Pán, Pán nebude nikdy konat svůj vjezd do jejich srdcí, nýbrž toto vše se musí živě číst a chápat srdcem a v srdci. Teprve potom přijde Pán a konečně Pán, Pán do člověka jak bylo ukázáno v průběhu tohoto zjevení, a učiní ho ze Sebe veskrze živoucím.

Jednejte podle toho a okusíte také nadmíru určitě a jistě, a to v nejkratší době, křest ducha ohněm. Amen.
Mé požehnání vám všem, nyní a na věky. Amen.

Rovněž skrze téhož 3. ledna 1847

Marek.9. 10.: „I otázali se ho: Proč říkají farizeové a zákoníci, že napřed musí přijít Eliáš?

Jan 7. 13.: „Žádný však o něm nemluvil zjevně z bázně před Židy.“

Jan 3. 12.: „Mluví-li k vám o pozemských věcech a nevěříte, kterak uvěříte, budu-li k vám mluvit o věcech nebeských?“

Hle, to je ta pravá forma, jak se obyčejně táže svět při všech zaslíbeních z nebes: zda jsou šířena divy, jež si představuje svět ve své velké pošetilosti. Svět propadlý do vší slepoty utvrzuje se proto vždy více ve své pošetilosti a maluje si zaslíbené zjevy nakonec hmotným způsobem, jaký by nemohl nikdy naprosto vzejít v mysli anděla. Dostaví-li se však potom předeslaná znamení jistě ve zcela jiné podobě, než si je vymaloval hloupý svět, tu se dotazuje právě tak. I Eliáš bývá jako u Židů vždy postrádán, a tak je tomu nyní i se zaslíbením o Mé tisícileté říši (Milénium). Je očekávána hmotně v Mé osobní přítomnosti.

Hle, tato Říše je již dávno zde v duchu a v srdci dobrých lidí, ale protože se hmotný Eliáš, anebo pro zalíbení předpojatá hloupost neobjevuje tak, jak si ji totiž vymaloval ve své slepotě svět, daří se nyní Mně a Mé Říši přesně tak, jako se Mi dařilo před devatenácti sty léty.

Ne jednomu, nýbrž tisíci Eliášům připravujícím lid na Zemi na Můj příchod jako Otce jsem dal od té doby vystoupit, ale nedaří se jim o mnoho lépe, než se dařilo Janovi na poušti.

Tobě však, Můj mladý tazateli, ať to poslouží k pravému zkoušení slova: Chceš-li nalézt Mou říši, hledej Eliáše, který má přijít, v sobě, jímž je tu správné chování podle Mého slova, pak již přijde Má Říše ve vší své síle a vznešenosti uvnitř tebe samého.

Já jsem však takto na této předepsané správné cestě zajisté již u mnohých, kteří se již všichni nacházejí v Mé Říši, ale tito mnozí se podobají oněm dobrým Židům, kteří se neodvažovali mluvit o Mně z bázně před zlými vysoce postavenými světskými Židy.

Byla-li bázeň Židů jaksi vzájemná, kdy se velký bál před malým a také naopak, je však nyní rozdíl v tom, že malý se bojí vždy velkého. Avšak to potrvá už jen krátkou dobu a pak bude strach velmi mocně obrácen. Když to nastane, pak bude každý u Mé říše co nejlépe chápat, jaký je to muž, tento Eliáš, jenž má přijít. Pak bude také děvče, které nyní těžko chápe věci pozemské, a s velkou lehkostí chápe věci nebeské, i když mu nebudou vysvětlovány nějakým sobeckým a velmi zjištěným sborem školních sester podle kapucínského způsobu. Neboť to vše učiní Můj Duch u malých a slabých, ale proto zůstane „svět“ přece vždy velmi slepý a hloupý, neboť on nepozná pravého Eliáše, jako ho ještě nikdy nepoznal. Vy však máte poznat Eliáše a také jste ho již poznali, neboť je již dávno u vás. Jako přijímáte jeho, tak přijměte také Mne, ale dobře rozumějte – hlavně duchovně.

Amen.

ODPOVĚĎ NA NĚKOLIK OTÁZEK

Skrze Jakoba Lorbera 4. srpna 1842 Štýrský Hradec

a) Pane, před 30 roky jsem viděl v ústavu K. po ulehnutí ve své ložnici do postele obrovského muže na koni, z čehož jsem se ocitl v úzkosti. Byl tento zjev klam, nebo to byl nějaký skutečný duchovní zjev?

Odpověď: Můžeš o tom pochybovat? Já se tě však táži: Co je rozumnější a moudřejší, předpokládat, že se pod zjevem tvého viděného rytíře na koni jaksi zjevuje úplně nic, anebo že pod touto formou něco je jejím pravým obsažným základem?

Mluvíš o klamu. Co však je to klam? Považuješ-li dvě za pět anebo černé za bílé anebo strom za věž, Měsíc za Slunce, planetu za stálici anebo ženu za muže, hled', toto je klam, jenž má svůj původ ve slabosti smyslů a je tudíž jen nepoznáním spatřené věci, nemůže to však být nazírání na nic pod nějakou formou, což je zajisté ten největší nesmysl, jaký si jen člověk může představit. Proto zůstaň při tom, co jsi viděl a považ, že ani věci snové nejsou zcela tak prázdné nic, nýbrž řádně něco. Pochop to.

b) Je znovuoživování a opětovné rozšíření řádu jesuitů lidstvu prospěšné, anebo ne?

Odpověď: Ovšem pro lidstvo jesuitů samých, ale pro ostatní lidstvo to bude mít s prospěšnými lichvářskými precepty velmi písčítý základ.

Ostatně není zrovna příliš chvalitebné přijímat šmahem černě oděné posly nebeské, ačkoliv také u Mne kabát nedělá právě muže, nýbrž jen kterého ducha je dítětem. Rozumíš tomu? Ó, ano, ty tomu velmi dobře rozumíš!

c) Každý, kdo zavolá jméno Páně, bude blaženým. (Řím 10,13)

Odpověď: O tom můžeš být zcela ujistěn přes veškeré odsuzující rozsudky a přes zpovědní zrcadlo římských mnichů. Věru, kdo mne volá ve svém srdci, ten ztracen nebude, i kdyby ho nejen stoupenci Říma, nýbrž i všechny ostatní sekty zároveň pro všechny věčnosti co nejtrpčeji proklely, neboť světská žárlivost sekt nebyla ještě nikdy rozsudkem věčné lásky v Bohu.

Pochop to, má milá dcero, dobře. Amen.

DŮLEŽITÁ VYSVĚTLENÍ NA DESET OTÁZEK

napsaných na žádost sluhy podle volby přátel.

Skrze téhož 6. srpna 1842

1) Otázka: Pane, nemohu pochopit, že v Mojžíšově zákoně byl na tak mnohé činy ustanoven trest smrti a že tak mnohé národní kmeny byly i s veškerým majetkem Izraelity v Tvém jménu nešetřně vyhubeny, zatímco Ty Sám jako Ježíš jsi pravil: Nesud'te, abyste nebyli souzeni a nezatračujete, abyste nebyli zatraceni. Atd.

Odpověď: Hle, za Mojžíše a po Mojžíšovi trval Starý zákon (smlouva, spolek) až do Mého příchodu; v tomto Starém zákoně byla k ospravedlnění stanovena jediné víra, protože stará láska začala od dob Noema stále víc a více přecházet v pouhou moudrost, a tak zněl také Mojžíšův zákon jen na víru, láska se však stala vnitřní, skrytou, jaksi neviděnou podmínkou jediné skrze přímou poslušnost, neboť ježto se moudrost oddělila od lásky, nemohla být vždy přísně souzena, aby nemohla vystoupit z okruhu věčného řádu, a tak bylo údobí od Mojžíše až po Krista tvrdým údobím předem obrazně vychovávajícího soudu, a proto jsem musel také nakonec Já vzít na sebe soud a tíhu všech jeho ustanovení a zahladit soud a místo studené víry zavést opět starou lásku. Hle, to je jeden důvod. Druhý, ještě hlubší důvod nad důvod prvý je však to, že tehdy kníže smrti a lži nebyl ještě souzen, nýbrž byl ještě úplně svoboden!

Proč, to lze snadno uhodnout, neboť on se tehdy chtěl sám moudrostí jediné víry a soudem zdokonalovat, ale tento jeho směr přešel do všelikého modlářství, a tak se muselo z Mé strany proti jeho soudu opět touž měrou postupovat. Hle, proto to vypadalo tehdy tak krutě. Jelikož jsem však sestoupil na Zemi, byl tento kníže souzen a stará láska stala se opět jediným zákonem. Děje-li se také nyní zlo, děje se to z vlastní zlé vůle lidí démonickým našeptáváním, ale v mém zákoně není k tomu již důvodu.

Hle, toto je onen důvod.

2.) Otázka: Je manželský svazek na věky nerozlučitelný?

Odpověď: Ovšem, byl-li uzavřen z opravdové čisté lásky, jak hlavně vzhledem ke Mně, tak potom také vzhledem ke vzájemné hodnotě člověka, anebo se aspoň dostatečně takto dokonale projevilo. Není-li však tomu tak, pak to, co se nazývá sňatkem, nemá pro sebe žádného jména a zcela žádné ceny, ale zato často tím silnější a větší pro peklo.

Rozuměj tomu každý!

3.) Otázka: Pravím-li: Já vcházím do sebe, budu se zpytovat, vchází tu duch do duše, anebo duše do ducha? Zpytuje tu duše ducha, anebo duch duši? Neboť nemůže vejít duše do duše a duch do ducha. Kdo je tedy to „já“ a kdo „sebe“?

Odpověď: Já ti však pravím, že zde není to, ani ono, neboť vcházením do sebe se rozumí jen to, že tu duch anebo láska stáhne svou svobodnou vůli a zaměří ji jedině na to, co je vůlí Mou; propustí-li však láska všechny uzdy vůli, pak se stává vůle brzy silnější než láska ke Mně a táhne pak tuto lásku navenek, oslabuje ji a tedy také samu sebe jako Mou sílu v ní, mající působit navenek v ní.

Vcházení do sebe značí tedy: Záření vůle stáhnout do sebe. A zpytovat se znamená: Láskou ke Mně prozkoumat paprsky vůle, zda jsou všechny zaměřeny ke Mně. Hle, tak je to.

4.) Otázka: Co znamená radostný vířivý let vlaštovek kolem Siebenglockenturnu (Věže sedmi zvonů), který jsem především viděl na výšině Schlossenbergu?

Odpověď: Příliš hloupí lidé svěštějí; kteří též spíše těkají kolem blýskajícího se kovu než kolem živých stromů života a nemohou se oddělit od toho, co je zcela mrtvé a přináší věčnou smrt, jako je nezřídka také těmto zvířátkům taková elektromagnetickým fluidem přeplněná pozlacená bář. Hle, to znamená tvůj viděný obraz.

5.) Otázka: Lze věřit somnambule, že někteří lidé mají vypařování (atmosféru) zoubkované a jiní kulovité a že první jsou smýšlení více duchovního a druzí více světského?

Odpověď: Somnambuly nevidí vždy správně, ale co se týká tohoto udání, je sice dost správné co do jevu, ne však také tak svým významem. Jevem se ukazují jen magnetické, anebo spíše duševní polaridy, nikoli však buď více duchovní anebo světské vlastnosti ducha anebo vlastního života vůle lásky; proto mohou být koule právě tak dobře nebeské jako zoubky, záleží to vše jen na lásce. Hle, to je správné.

6.) Otázka: Je správné tvrzení jisté somnambuly, že každému člověku při jeho zrození se dává určité číslo? Tak bychom měli například C a já číslo 5.

Odpověď: Chceš-li tomu věřit, pak je tomu tak, jak tomu věříš, ostatně se však nikdo nepočítá, leč podle velikosti a síly své lásky. Láska však je vždy číslo jedna - se Mnou! Vše ostatní však závisí na pouhé víře. To je čisté, dobré a pravdivé.

7.) Otázka: Je třeba považovat smrt vévody Orleánského za událost tak velké důležitosti?

Odpověď: Pro svět ovšem, ale v nebesích se považuje i sám zánik nějaké sluneční oblasti za nepatrný. V čase se však musí dít všeliká znamení, tak budiž také to znamením, že Já nejsem zrovna přítelem konstituční dynastie. Neboť chce-li jeden vůz řídit několik, kteří jsou různé vůle, kam se dostane celý povoz? Hle, proto pro tento národ také taková znamení. Tak je třeba tomu rozumět.

8.) Otázka: Nepraví často pohled více než slovo a nespočívá často v pohledu více moci, než ve slově?

Odpověď: Ano, mluví-li pohledem duch! Měl by ses však takto tázat: Spočívá v duchovním slově více moci než ve slově jazyka? Pak bys byl své otázce ihned porozuměl pravý důvod.

9.) Otázka: Pane, jak je třeba rozumět místu ve Zjevení Janově kapitola 19. verš 17. a 18.: „Pojďte, shromážděte se k velké hostině Boží, abyste jedli těla králů a těla vojevůdců a těla silných a těla ořů i jejich jezdců a těla všech svobodných i otroků?“

Odpověď: Můj milý příteli, tomu nerozumíš?! Hle, tu velkou hostinu máš už před sebou a ty se můžeš nicméně na to ptát jako někdo, kdo hledá něco, zatímco to drží v ruce?! Má láska, toto svaté město, je přece ta velká hostina, jež časem stráví všechno světské. Hle, to je ta velká hostina

Boží, k níž jste právě zváni. Takový je smysl nebem zde zvěstovaný. Příteli, přijď, přijď cele k hostině!

10.) Otázka: Mohu na někoho, kdo je ve Francii, působit tak, aby se zdržel určitého jednání, anebo aby byl k nějakému jednání povzbuzen?

Odpověď: Já ti pravím, láskou a z ní vcházející živou (vírou) ve Mě, nejen na někoho ve Francii, nýbrž na někoho ještě mnohem vzdálenějšího, i kdyby byl i na Siriu anebo nekonečně dále, neboť se Mnou můžeš vše, beze Mne však nic! To ti nebude jistě cizí. Proto miluj a věř, tak vždy zvítězíš. AMEN.

DODATEK K Č.17 D

Skrze téhož 25. května 1847

Ty jsi **Petr** (Skála), na této skále postavím církev Svou a brány pekelné ji nepřemohou. Tobě dám klíče od království nebeského: Cokoli rozvážeš na Zemi bude rozvázáno i na nebi a cokoli svážeš na Zemi, bude svázáno i na nebi!“

Co se týká těchto textů Písma, panuje dosud ještě ve všech křesťanských obcích na Zemi ten největší omyl a blud; neboť všechny bez výjimky se považují více méně za církevní skálu Petrovu a domnívají se, že mají skutečné klíče ke Království Božím a že mohou podle libosti je otevírat nebo zavírat těm, kteří chtějí do něho přijít, to je, že místo v porozumění, které v nich má být skrze ducha Božího mohou slovo evangelia podle libovůle podávat, komolit, zdržovat, za to dávat libovolná přikázání a poté věčné tresty ukládat a svými přikázáními svádět lidi k nejvyšším mnohým hříchům, tyto hříchy pak podle libovůle odpouštět nebo zdržovat a za určitá pokání dokonce plnomocné nebo neplnomocné odpustky za všechny hříchy udělovat, nebo je také zdržovat! Kdyby tu měl někdo jen atom čistého rozumu, musel by v důsledku Mého Božství poznávat, že Já, který jsem při každé příležitosti hlásal pouze jen zákon všeobecné bratrské lásky, nemohl jsem dát apoštolu Petrovi, jakož i všem ostatním apoštolům takovou plnou moc a takové určení, které se má přece k lásce k bližnímu zřejmě přímo tak jako peklo k nebi! Kdo dává zákony, ten dává také soud. Je soud láska? Proto jsem také vzal na kříži všechny soud na Sebe, aby lidem zůstala jediná láska. Je však tato láska myslitelná tam, kde mezi dospělými bratry je zřízena miliarda soudních stolic a kamkoli kdo pohlédne, nespátňuje nic jiného než zákony a zákony?! - Je Petr ta skála, na níž má být postavena Má církev, která nemá být nic jiného než pouhá láska a opět láska?

Každý, kdo Mne poznává a miluje jako Petr, je ta pravá skála, na níž mohu postavit a také ve vši vážnosti stavím a skutečně postavím Svou pravou církev, pravou lásku a moudrost ze Mne. Jak může však být potom skalou nějaká velká nebo malá obec pod nějakou vrchní hlavou, kde myslí a věří každý, co chce, kde jeden mručí nesrozumitelná slova a toto mručení prodává za užitečnou modlitbu, druhý tomu klně, posmívá se a směje, třetí vystupuje jako soudce a vše do nejhlubšího základu pekla proklíná?! Může takováto obec anebo její představený být skálou, na níž je postavena Má církev, kterou brány pekelné nepřemohou?! Já jsem pravil: Podle lásky, budete-li se vespolek milovat, jako Já miluji vás, se pozná, že jste opravdu Moji učedníci. Lásku jsem tedy dal jako jediné znamení, podle něhož se může poznat, zda je někdo ta pravá skála, na níž je má církev postavena- Jak má však být potom soudná stolice nyní tak rozmnožená mezi domnělými bratry znamením peklem nepřemožené skály Petrovy a Mé na ní postavené církve?! Ó, ty strašně slepá hlouposti lidí této doby, která se považuješ být peklem nepřemožena, a zatím jsi svým jednáním už dávno uprostřed něho! Kdybych byl chtěl založit viditelnou církev, byl bych všem apoštolům a učedníkům řekl: Vy všichni jste Petrové: leč toto jsem až příliš hmatatelně řekl jedině Petrovi, protože on prvý Mne poznal podle Mé Božské vrozenosti. On tedy byl také první, kterému jsem v jeho víře a důvěře dal klíče ke Království Lásky k Bohu v srdci lidí a z ní teprve pravé lásce k bližnímu, k níž však nikdo nemůže dospět bez předchozího poznání Boha, ježto přece zajisté každý musí na před Boha znát, než Ho může milovat.

Tato láska k Bohu a k bližnímu je tedy pravé království Boží, ta jediná pravá, živá církev, která je postavena na skále pravého poznání a z něho odvozené pevné a neochvějné víry a důvěry, kte-

rou ovšem žádné peklo již nemůže zničit, avšak vnější společenské obřadní dílo nádhery a okázalosti domněle nepřemožitelné církve Kristovy, na nějaké zlaté a stříbrné skále Petrově není právě tak církví a skalou Petrovou, jako není peklo nebem nebo lejno vepře diamantem. Což řekl jsem snad někdy: Podle zlata, stříbra, drahokamů, drahocenných mešních rouch, podle velké světské moci a největší pozemské vážnosti, podle nádherných církevních budov, zvonů, varhan, podle latinské řeči a podobně se pozná, že jste moji učedníci? Vpravdě, vpravdě, něco takového jsem nikdy neoznačil a nepředpověděl jako znamení Mé pravé církve skrze Jana / však ve Zjevení, kde je řeč o velké „nevěstce“/. Tato však přece není skalou Petrovou?! Šimon Juda, jenž byl pravým Petrem, řekl jednomu, jehož uzdravil Mým pravým Duchem v něm: Zlato a stříbro nemám, ale co mám, to ti dám. Zda by mohli také nyní s dobrým svědomím toto o sobě říci, aniž by se před celým světem neučinili směšnými, samozvaný a domnělý nástupce Petrův v Římě, biskupové v Anglii, mnozí superintendanti v Německu a mocný patriarchismus všech Řeků a Rusů?

Zda také snad oni nemají kapsy, stěvíce a berly? Hledte, jaký byl Petr a jaká byla církev lásky postavená na skále jeho srdce a co byl její základ a jak jsou nyní veškeré nynější církve postaveny a co je jejich základem? Já myslím, že to musí i slepý chápat a také vidět, neřkuli teprve ten, jehož oči jsou přece již dosti otevřeny. Přejde čas, kdy se budou lidé k Bohu všude v duchu a v pravdě modlit, a ne v Jeruzalémě a ne na hoře Garisimu. Takto také čtete v písmu: - podle toho však je potom duch, pravda, pravé poznání, víra, důvěra a pravá láska k Bohu a k bližnímu v srdci každého jednotlivého člověka sama jediná pravá skála a Mnou Samým pak na ní živě postavenou církev, která jediné je s to peklu navždy vzdorovat; vše ostatní je však marnivé dílo lidí a nestojí zcela a naprosto za nic a nedává proti peklu ani tu nejmenší ochranu, chybí-li přitom ona pravá skála a pravá a živá v každém jednotlivém člověku postavená církev. Proto je také marnivou otázkou: Která vnější - viditelná církev mezi mnohými nosícími Mé jméno je ta pravá? Odpověď na to nezní a na věky nemůže znít jinak, než: Naprosto žádná. Jen církev v srdci, kterou jsem zřídil Já, je ta jediné pravá a před peklem na věky zajištěná. Vše ostatní si vymyslel svět, patří tedy jemu a přede Mnou nestojí navěky za nic (viz píseň pravá církev).

Je tudíž třeba hledat klíče k Mému Království jen v živé, jediné pravé církvi, nikdy však ne v nějaké církevní obci anebo u jejího představeného. Co potom někdo z této své vlastní, Mnou v srdci zbudované živé církvi o sobě rozváže anebo sváže na zemi svého přirozeného života a života svých bratří, to je také v nebi rozvázáno nebo svázáno, protože tato jediné pravá církev je již vlastní nebe samo, anebo ještě zřetelněji řečeno: Cokoli kdo vykoná v této a z této své mocné církve lásky, to bude také vykonáno v nebi na věky. Toto jsou tedy ty pravé klíče ke Království nebeskému, abyste Mne jako svého svatého nejoprávněnějšího Boha a Otce poznali, nade všecko milovali a své bratry a sestry milovali jako sami sebe.

Je-li tomu u vás tak, pak jste úplně vybudovali tu pravou církev Petrovu a máte pravé klíče ke Království nebeskému, vše ostatní je však nula. Toto tedy dobře pochopte a žijte podle toho.

Amen. Amen. Amen.

Skrze téhož 29. května 1847

Kdyby se tu však někdo z vás tázal na tu skálu Petrovu a řekl: Ano, má-li se tato skála brát takto čistě duchovně a hledat jen v každém člověku jednotlivě a nemá-li se rozumět ani v představeném nějaké církve v celé obci, proč tu tedy Pán dopouští, že se obce po staletí škorpí a navzájem stále a stále co nejukrutněji pocuchávají jen kvůli pravé skále Petrově, protože každá obec pevně věří, že v ní je domovem Petr - ta skála?!

Důvod tohoto dopuštění spočívá mnohem hlouběji, než by se někdo domníval na prvý pohled. Nemá tomu ovšem být tak, jak tomu je, a přece zase tomu musí být tak, protože vše ostatní je ještě tak. Abrahamovi byl pravý potomek probuzen duchovně bez smyslné souložky, rovněž tak byl zplozen Jan, Marie a v pravěku se taková zplození stávala často a leckteří proroci byli takovými způsobem zplození, toto plození je ovšem to pravé a vyskytuje se nezděděná ještě nyní bez vědomí rodičů, ale to je způsob nebeský a nehodí se pro svět, jenž tu však také musí být kvůli možné účasti na vykoupení. Co tu však potom zbývá jiného než dále ponechat světu jeho smyslný způsob plození, a tedy i starý hřích vedle úplného vykoupení, aby každá zajatá přírodní duše měla neru-

šenou cestu do říše milosti a slitování tak nebo tak? Musí tedy trvat také vnější Petrové, u nichž by se děti světa mohly tak či onak vyznat.

Jako se duchu zamlouvá jen to, co je jeho přirozeností, tak se světu zamlouvá také jen to, co je jeho přirozeností: Zde je na pravém místě přísloví, které praví: Rovné se nejraději druží k rovnému. (Vrána k vráně sedá, rovný rovného si hledá) Také od stromů a ostatních rostlin by bylo žádoucí, aby místo předchozího květu a ještě mnohých jiných jaksi obřadných zjevů vydávaly raději ihned zralé plody, ale tato věc už jinak nejde, má-li z velkého okruhu jsoucná vše, co je ještě nejnižší, být obráceno vzhůru a dospět tu k věčné svobodě. Musí proto také být dopuštěno, aby vedle oné jediné správné duchovní cesty byly světu ponechány také jeho různé pobočné a mnohdy dokonce i nejkřiklavější scestí, na kterých by nicméně časem mohl být uveden buď tu nebo tam někdo na správnou cestu. Či mohli by snad prvenci, kteří přicházejí zdola, být ihned pokřtěni do jediné pravé vnitřní církve ducha? To by nešlo právě tak, jako mít ihned zralý plod nějakého stromu bez předchozího květu.

Kníže noci a smrti musí tedy vedle pravé církve, která je postavena na skále Petrově, mít svou světskou kapli, ale z této kaple jde nicméně cesta do pravé církve a on nemůže zabránit nikomu, kdo chce přejít z této kaple do pravé církve, jako nemohl vám zabránit, abyste z podobné kaple nepřešli do Mé pravé církve a zůstali v ní navěky.

Představte si však pod pravou církví Marii a pod světskou kaplí Martu, která dělá mnoho hluku pro světské věci, zatímco Marie se svou nejlepší stránkou naslouchá u Mých nohou Mé nauce, která jediná je světlo a život a přijímá ji do srdce. Když však jejich bratr byl v hrobě, plakaly nicméně obě stejně a přišly ke Mně, abych vzkřísil toho, jenž ležel mrtev v hrobě zabalený a všecek páchl zetlíváním!!!

Leč o tom nic více dále!. Myslím, že z tohoto daru budete moci zcela snadno vyrozumět, proč jsou dopuštěny vedle pravé církve Petrovy v srdci také církve vnější. Říkat tudíž o tom něco dalšího bylo by také úplně zbytečné. Proto o tom dobře rozjímejte ve svém srdci. Amen.

JAK MNOZÍ LIDÉ ČTOU BOŽÍ SLOVO A JAK JE MAJÍ ČÍST A NASLOUCHAT MU S UŽITKEM PRO DUŠI, DUCHA A ŽIVOT

Jakob Lorber 2. července 1847

Jsou všelijací čtenáři slova Božího, slova to živého, ano onoho Slova, Jímž vše, co tu je, bylo učiněno. Někteří je čtou jako starý příběh prince Piripinkra, jako příběh Jenoféfy, Palečka a jako příběhy čtyř dětí Haimových. Bible, praví mnozí, je staré, ze všech dob slávané dílo, které se již nedá srovnávat s novou literaturou. Obsahuje prý velká množství mystických zázračných báchorek, prošpikovaných starou, mnohdy suchopárnou morálkou, mnohdy historickými náčrtý a nejčastěji výhružnými a trestními kázáními a prorockým slibováním neštěstí, která však nebyla o mnoho lepší, než prorocství povětrnostní v starých selských kalendářích, z nichž by bylo také jistě každé pro určitou část země správné, neboť neprší-li zde, může zajisté pršet v Číně nebo na Tahiti anebo na Otahaiti, na Kamčatce nebo v Jižní Africe. Právě tak je tomu i s prorocstvími v Bibli. Nesplní-li se v Evropě, byla by tu přece ještě Asie, Afrika, Amerika, Austrálie a nesčetné množství velkých a malých ostrovů ve velkém moři světovém, kde se na tom či onom ostrovu musí takové prorocství jistě a nepochybně splnit. Ale u takových čtenářů má slovo také účinek, ó, nádherný účinek! Způsobuje, že brzy zívají a brzy poté usnou tělesně i duchovně navěky, to je, přecházejí pěkně sladce do duchovní smrti! Neboť kdo se nestává činným podle slova, ten umírá navěky duchovně i tělesně.

Já však jsem pro tyto lidi již častokrát dal jasně odhalit slovo Starého i Nového zákona různými jasnovidci a sluhý, to je Mým nejsvětějším Duchem v nich, leč odhalení tu vyvolává týž účinek. Říká se tomu: Stará bible je jako Proteus a jako chameleon, který je upotřebitelný ve všech podobách a barvách a probudilá hlava může z toho – jako obratný sochař z hrubé hmoty – udělat, co chce. S touto kritikou nevyrostou pro ducha člověka jistě žádné zlaté hory v říši života.

Jsou opět jiní čtenáři, kteří mají k Bibli sice určitou úctu a čítají v ní mnohdy velmi pozorně. Jelikož však nechápou v ní velmi mnohé věci a mnohdy dokonce narážejí i na literární rozpory, tu říkají obyčejně u sebe a mnohdy i v přítomnosti svých přátel: „Kdyby byl Bůh chtěl zjevit Svou vůli lidem Bibli, muselo by mu přece především záležet na tom, aby byl předně každým a za druhé za všech dob chápán a k dosažení tohoto cíle by se byl postaral o to, aby se tento domněle nejsvětější klenot všech lidí také udržel pro všechny časy nezfalšovaný.“ Tato kritika je sice o chlup lepší než dřívější, ale neudrží se, neboť o to, oč takový kritik usiluje, je již beztoho tisíceronásobně postaráno, je-li však slepý a nepozoruje to, musí si jen sám sobě přičíst, zůstane-li přitom oslem a promarní-li síly svého ducha pro stranu oslovskou. Kde má dnes na zřeteli politické věci světa, zítra všeliké věci jiné, třetího dne záležitosti peněžní, čtvrtého dne vidle na hnůj a seno, pátého dne všelijaká zlepšování ovocných stromů a rév, šestého dne krásná děvčata, divadlo apod., sedmého dne pro samý svět neví, kde mu hlava stojí, osmého dne rozmlouvá případně se svými přáteli v hostinci o věcech světských, aby se trochu rozptýlil a rozveselil, devátého dne nic než jen přemýšlí a předstírá, jakou práci mu dá a udělá desátý, jedenáctý, dvanáctý, třináctý a čtrnáctý den a nanejvýš patnáctého dne spolkně několik veršů z Bible, tak jako cestující několik lžic polévky, když postilion dává již znamení k odjezdu, táži se: Může žádat, aby mu, jak vy říkáte, létali pečení holubi ducha svatého do huby? Zde platí, jak se říká: Z trní a bodláci se fíky a hrozny nikdy nesklidí. Jako lilie a růže nerostou na kopřivách a durmanech, tak nemůže v mysli napěchované všelijakými záležitostmi světa nikdy vzklíčit a ještě méně dozrát vnitřní duchovní porozumění pro Má slova! A tak se tento světský mudrc nemůže pak také nijak pozastavovat nad tím, když duchovně zůstává oslem časně a velmi často snadno také věčně. Čím se však kdo obírá, v tom časem také zmoudří. Kdo se obírá světem, stane se časem moudrý pro svět, ale pro Království Boží zůstává pošetilcem plným slepoty. Kdo se obírá koňmi, stane se moudrým podkoním, kdo se obírá malířstvím, stane se malířem, kdo hudbou, stane se hudebníkem a tak podobně. Kdo se však především obírá Mým slovem a jedná podle něho, stává se moudrým v Mém Království věčného života, které je každému zvěstováno v slově a dovídá se, co má konat, aby ho dosáhl. Když si však někdo, abychom tak řekli, jednou za čas přečte několik slov z Bible nebo z jiného zjevení jako potíštěný kus papíru, v němž byl zabalen kus sýra, nebo jako mnohý, jenž na záchodě chce z dlouhé chvíle rozluštit nějaký zpola roztrhaný veřejný článek jako tak zvaný rébus, pak je opravdu svatý Duch zajisté hodně daleko – asi jako dva nejkrajnější póly nekonečného stvoření. - - -

U Mě se nepořídí nic s nějakým Deus ex machina (kouzelným bohem), nýbrž jedině s pílí ducha /diligentia/ s vyloučením posvátných obřadů /in robus divinia/. Kde se nedostává této výlučné píce pro všeliké machinace světské /machinis mundi/, tam také není nic, anebo jen velmi málo s oním Bůh v nás /Deus in nobis/, a proto také právě tak málo s pravým porozuměním starého anebo nově zjeveného slova Božího. Podobní lidé jsou Mně však také vpravdě nejprotivnější, protože jsou vlašni pro to nejdůležitější a na zaslíbený věčný život se dívají právě tak s takovou důvěrou jako hráč v loterii na svůj los: Je-li něco a přijde-li něco, dobře; není-li nic a nepřijde-li nic, pak je také dobře. Ano, u takových to bude zajisté věčně tak dobré, nebude-li s věčným životem nic a také nepřijde-li nic, co by jim mohlo k němu dopomoci.

Kdo však čte Mé slovo, ať je čte pozorně a dobře, v srdci ho podrží a jedná podle své síly podle slova a ať není pouze jeho marnivým čtenářem nebo posluchačem, nýbrž opravdovým, živě vřelým uskutečňovatelem. Tak bude také sklízet pravé plody, jak jsou přislíbeny ve slově starého i nového zjevení. Ať si však nikdo nemyslí, že Já tomu, kdo s Mou věcí jedná jako s nějakou starou ženskou pří nebo nanejvýš jako s hloupým šňupcem tabáku nebo s úctem příštipkáře, budu házet Své Království, Svou milost a Své velké slitování za záda. Nikoli, to jistě navěky neučiním! Ať si každý ve své pošetilosti věří, čemu chce. Já však učiním, co Já chci a hloupostí lidí Se věčně nedám mást, neboť Já vás, lidi, nepotřebuji, ale vy potřebujete Mne! Já však navštívím hloupost lidí soužením a uvidím, jak dlouho Mně budou vzdorovat. Jako jsem však nekonečně dobrý k tomu, kdo Mne vážně hledá, právě tak neúprosný jsem zase k tomu, kdo Mne ve Svém srdci vůči světu považuje za něco nemnoho lepšího než je šňupek tabáku. Amen ,vpravdě, v pravdě,

Amen, Amen, Amen!

Piš dnes o úctyhodném předmětu, totiž o zvolání v Mé modlitbě, které zní:

„Otče náš, jenž jsi na nebesích!“

Toto zvolání činí denně miliony lidí, ale jen velmi málo jich uvažuje, co tím říkají a ještě méně, co je tím myšleno v modlitbě, jež má opravdový smysl nebeský. Mají se toto modlit v nebeském stylu, protože Otec, k němuž se modlí, je v nebi.

Jak tedy zní toto zvolání v nebeském smyslu?

Zde není místa k podrobnějšímu rozboru tohoto smyslu podobenství, nýbrž ihned vám jen čistě nebesky duchovním způsobem ukáži, a to přirozenými slovy, protože ještě řeči ducha nerozumíte, jak toto zvolání zní z úst duchů nejčistších, a tak tedy poslyšte. Zní takto: **„Věčná nekonečná láska, jenž přebýváš ve světle své svatosti!“** To je jeden způsob a jeden smysl, z něhož však vyplývají následující. Ještě hlubší smysl zní takto: **„Živote všeho života, jenž tu přebývá v našem srdci!“** Hledte, tento smysl je již opět hlubší. Uvidíme však ještě dále, co tu za ním vězí ještě hlubšího. A tak tedy poslyšte. Takto to zní hlouběji: **„Člověče lidí, jenž přebýváš v člověku!“** Hledte, oč mnohem hlubší je již opět toto. Ale poslyšte jen dále, jak to opět hlouběji zní: **Slovo všeho slova, jenž přebýváš ve své základní podstatě, my v ní a ona v nás!** Oč mnohem hlubší je již zase toto. Všimněte si toho smyslu neboť je v něm hojnost Ducha svatého! Slyšte však jen dále a hlouběji, neboť toto tu zní takto: **Ó, nepochopitelný Střeďe nekonečnosti, ve vši lásce, síle a moci, neodolatelnosti a svatosti, který jediný zahrnuješ v sobě Svě nekonečné bytí!** Dále slyšte s otevřeným srdcem. Tu to zní: **Věčný, neomezený Bože, jenž přebýváš v Duchu své nekonečné hojnosti a jasnosti.** Hledte, jaká hloubka zde vládne, a přece ani ona tu ještě největší není, nýbrž hlubiny hlubin se stupňují také zde do nekonečna tak, že každý i sebedokonalejší anděl spatřuje v nich vždy nový a hlubší pořádek a také vidí, že v každém hlubším počátku spočívá opět o sobě nekonečno, jež na věky věků nemůže být v úplnosti pochopeno.

Tedy však přemýšlejte o sobě, když dosti často zcela mechanicky drmolíte toto zvolání i s prosbami po něm následujícími, co si přitom pomyslí andělé, kteří vidí a poznávají zcela dobře, že nemohou být hotovi se samotným zvoláním navěky v hlubině hlubin, a potom, co si pomyslím teprve Já, k Němuž se nese toto volání?! Vy ještě silně mrtví, že vám to ještě nikdy nebilo do očí!

Probuďte se nyní a volejte v duchu a v pravdě: „Otče náš, Jenž jsi na nebesích!“ Tak naleznete život jak v hloubi, tak i ve výši, neboť v samotném tomto zvolání je již celá modlitba a vyrovnává se každé prosbě, proto myslete na to, co se modlíte a jak. Tak bude modlitba vaše vyslyšena.

A M E N!

Korektura JR 2013

Obsah:

Popis Lazara	1
Pontský Pilát	2
Polohy míst v Palestině	4
Vysvětlení nesnadných textů písma	7
Rozpory v různých evangeliích	9
O posledním soudu	11
K pochopení 40 denního pobytu Ježíše na poušti	13
K políčku a plášti atd.	17
Budte chytří jako hadové, avšak bez falše atd.	20
O třech závadách: O velrybě proroka Jonáše, O člověku bez roucha,	
O prchajícím mládenci u příležitosti mého zajetí	23
Dějinný přehled nynějšího NZ	32
Další vysvětlivky textů	34
Podobenství	34

Důkladnější vysvětlení podobenství předchozího a jedno nové	35
Proměnění Kristovo, jeho životně významný duchovní smysl	36
Podobenství k poznání Boha a sebe	37
Čtyř evangelia o zmrtvýchvstání	38
Ještě něco k zmrtvýchvstání	41
Ještě jedno objasnění pokoušení Pána na poušti	44
Vysvětlení různých menších, ale důležitých textů Písma	45
Pokračování důležitých textů	47
Ještě několik dalších vysvětlivek textů Písma	50
Žalm Davidův, 8.- 14. verš	54
Tři libovolné texty v souvislosti vysvětleny	55
Odpovědi na několik otázek	59
Důležitá vysvětlení k deseti otázkám	59
Dodatek k č. 17 D	61
Jak mnozí lidé čtou Boží slovo a jak je mají číst a naslouchat mu s užitkem pro ducha, duši a život	63